2026
ฉบับปรับปรุงใหม่
ปรับปรุงเนื้อหาทั้งเล่ม

สงครามแห่งตัวตน

ออกเดินทางค้นหาคุณค่าที่แท้จริงของตัวเอง

สงครามแห่งตัวตน

ออกเดินทางค้นหาคุณค่าที่แท้จริงของตัวเอง

เอเดรียน เอเบนส์

Adrian Ebens

Copyright © 2023 Adrian Ebens

Updated from previous editions

ดูราเซล (Duracell®) เป็นเครื่องหมายการค้าของบริษัท พรอคเตอร์ แอนด์ แกมเบิล จดทะเบียนในสหรัฐอเมริกาและประเทศอื่น ๆ การอ้างถึงดูราเซลในหนังสือเล่มนี้ เป็นไปเพื่อประกอบการอธิบายเท่านั้น มิได้หมายความว่าเจ้าของเครื่องหมายการค้ารับรองหรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับหนังสือเล่มนี้แต่อย่างใด

ข้อพระคัมภีร์ในเล่มนี้ ยกมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับมาตรฐาน 2011 สงวนลิขสิทธิ์ โดยสมาคมพระคริสตธรรมไทย

จัดพิมพ์โดย มารานาธามีเดีย

ประเทศออสเตรเลีย

Fatheroflove.info

adrian@identitywars.org

หนังสือเล่มนี้ขออุทิศแด่

คุณพ่ออาเบลที่รัก ผู้สอนผมให้ยืดอกยืนตรง ให้ซื่อสัตย์เสมอ

ให้ทำสิ่งที่เริ่มไว้จนจบ และไม่ยอมทนต่อความอยุติธรรม

คุณแม่เอฟลินที่รัก ผู้สอนผมให้ฝันต่อไป ให้สร้างสรรค์

ให้รักธรรมชาติ และให้เผื่อแผ่แก่ผู้อื่น

คาเรน น้องสาวที่รัก ผู้ร่วมเดินทางในวัยเด็กไปกับผม

และมักใช้ไหวพริบของเธอทำให้ผมหัวเราะ

สารบัญ

ตอนที่ 1 7

ต้นดูราเซล 8

น้ำพุแห่งชีวิต 18

ชิดใกล้พระทัยพระเจ้า 30

อาณาจักรแห่งครอบครัว 37

วิกฤติในครอบครัว 44

นรกบนโลก 53

เส้นชีวิตจากสวรรค์ 68

เปรียบเทียบสองอาณาจักร 79

หัวใจของบาบิโลน 86

ตอนที่ 2 99

ทลายโซ่ตรวนแห่งดูราเซล 100

เปิดประตูสวรรค์ 115

ตอนที่ 3.....123

ชีวิตที่ขับเคลื่อนด้วยดูราเซล.....124

บันไดสู่สวรรค์.....131

พระเทียมเท็จองค์เดิม เพียงเปลี่ยนชื่อ.....140

ท่านอ่านแล้วเข้าใจอย่างไร?.....153

ไม่ใช่ทาสอีกต่อไป.....160

การล่มสลายของบาบิโลน.....168

ตอนที่ 1

สองอาณาจักร: ตัวตนที่หลงหาย

บทที่ 1

ต้นดูราเซล

ห้องนั้นแสงสลัว บนผนังด้านหนึ่งมีโปสเตอร์ติดอยู่หลายแผ่น รูปนักร้องเพลงป๊อปคนหนึ่ง และรูปนักกีฬาอีกคนหนึ่ง โปสเตอร์พวกนี้เคยเป็นเหมือนหน้าต่างที่ผมมองผ่านออกไปเห็นชีวิตแบบที่ผมอยากมี ผนังอีกด้านมีโต๊ะ วางหนังสือเรียนไว้ไม่กี่เล่ม แต่สิ่งที่เด่นที่สุดบนโต๊ะคือเครื่องเสียงตัวเล็กที่เสียงดังเกินขนาดตัว นี่คือห้องของเด็กวัยรุ่นคนหนึ่ง ห้องที่บอกทุกอย่างเกี่ยวกับเจ้าของ ทั้งความทะเยอทะยาน ความปั่นป่วนในใจ และความฝัน

คืนนั้นมีสงครามเกิดขึ้นในใจผม เป็นสงครามที่จะชี้ว่าผมจะกลายเป็นคนแบบไหน “ผมไม่เคยคิดเลยว่าผมจะทำอะไรแบบนั้นลงไป” ผมพึมพำกับตัวเองพลางจ้องพื้นห้อง ภาพที่ผมมีต่อตัวเองกำลังถูกทดสอบอย่างหนักหนักจนผมต้องหันไปมองโปสเตอร์บนผนัง เพราะหลายครั้งที่ผ่านมาโปสเตอร์พวกนี้ช่วยให้ผมเบนความคิดออกไปจากผลของสิ่งที่ตัวเองก่อไว้

อากาศในห้องอบอวลด้วยความสิ้นหวัง ใจผมไขว่คว้าหาอะไรสักอย่างมายึดไว้ ผมเรียนเก่ง ผมเล่นกีฬาได้ ผมพูดจาฉะฉาน สามอย่างนี้คือเหรียญตราที่ผมเคยใช้ค้ำตัวเองไว้เสมอ แต่คืนนั้นไม่มีเหรียญตราใดช่วยผมได้เลย เมฆหนักก้อนหนึ่งลอยลงมาคลุมผม แล้วค่อย ๆ บีบความทะเยอทะยานของผมให้แฟบลง เมฆนั้นเปิดห้องที่ผมหวงแหนที่สุดในใจ

ออกทีละห้อง ขโมยของมีค่าไปจนหมด แล้วมุ่งตรงไปยังห้องสุดท้ายที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด นั่นคือความหวัง

ผมพูดกับแม่ด้วยถ้อยคำที่ผมเคยสัญญากับตัวเองว่าจะไม่มีวันพูด นั่นคือฟางเส้นสุดท้ายที่ทำให้ผมรู้ตัวว่า ผมไม่ใช่คนแบบที่ผมอยากเป็น ผมไม่ชอบตัวเอง ผมอยากเปลี่ยน แต่ดูเหมือนไม่มีทางเป็นไปได้

* * *

โรคซึมเศร้า นี่คือคำสาปที่หนักที่สุดที่กำลังทำร้ายสังคมของเราอยู่ในเวลานี้ องค์การอนามัยโลกรายงานว่า

> ภาวะซึมเศร้าเป็นสาเหตุอันดับหนึ่งของการเจ็บป่วยและความพิการทั่วโลก ปัจจุบันมีผู้คนมากกว่า 300 ล้านคนที่ใช้ชีวิตอยู่กับภาวะซึมเศร้า เพิ่มขึ้นกว่าร้อยละ 18 ระหว่างปี ค.ศ. 2005 ถึง ค.ศ. 2015
>
> องค์การอนามัยโลก, ค.ศ. 2017

ลองมองให้เห็นขนาดของปัญหานี้จากตัวเลขเมื่อปี ค.ศ. 2011

- แต่ละปีมีคนฆ่าตัวตายราวหนึ่งล้านคน เท่ากับหนึ่งคนทุก 40 วินาที หรือวันละ 3,000 คน
- ทุกหนึ่งคนที่ฆ่าตัวตายสำเร็จ มีอย่างน้อยอีก 20 คนที่พยายาม นั่นคือวันละ 60,000 ครั้ง

- ในรอบห้าสิบปีที่ผ่านมา อัตราการฆ่าตัวตายทั่วโลกสูงขึ้นร้อยละ 60 ส่วนใหญ่อยู่ในประเทศอุตสาหกรรม
- ร้อยละ 60 ของการฆ่าตัวตายทั้งหมดเกิดขึ้นในเอเชีย องค์การอนามัยโลกระบุว่า เฉพาะจีน อินเดีย และญี่ปุ่นรวมกัน คิดเป็นราวร้อยละ 40 ของทั้งโลก

เกิดอะไรขึ้นกับโลกใบนี้? ชีวิตน่าหดหู่ถึงขนาดไหน คนนับล้านจึงเลือกที่จะตาย มากกว่าจะตื่นขึ้นมาเจอวันใหม่อีกวันหนึ่ง?

ฟิลลิป เดย์ เขียนไว้ในหนังสือ The Mind Game ว่า

> สมัยก่อน เมื่อมีใครในบ้านซึมเศร้า คนในครอบครัวจะมาห้อมล้อม ให้ความมั่นใจ ให้ความสนใจ และนั่งคุยกับเขาจนเรื่องคลี่คลาย ... ทุกวันนี้ครอบครัวแตกเป็นเสี่ยง ศาสนาถูกลดค่าลง และจังหวะชีวิตที่เร่งรีบของศตวรรษที่ 21 ทำให้ครอบครัวกระจัดกระจายกันไป งานปลอบโยนที่เคยเป็นของญาติพี่น้องหรือของนักบวชในละแวกบ้าน จึงตกไปอยู่ในมือของการบำบัดทางจิตวิทยาแทน ผมเชื่ออย่างยิ่งว่าการเปลี่ยนแปลงนี้ส่งผลเสียต่อสังคมของเรา
>
> ฟิลลิป เดย์, The Mind Game

ฟิลลิป เดย์ ชี้ถึงสามปัจจัย

1. ครอบครัวแตกร้าว
2. ศาสนาถูกลดค่าลง

3. ครอบครัวต้องแยกจากกัน เพราะจังหวะชีวิตที่เร่งรีบของศตวรรษที่ 21

ปัจจัยที่เป็นแกนกลางคือข้อแรก นั่นคือการแตกร้าวของครอบครัว เดวิด แวน บีมา เขียนถึงเรื่องนี้ว่า

> คนรุ่นหนึ่งที่ไม่เหมือนคนรุ่นไหนกำลังเติบโตขึ้น เป็นคนหลายล้านคนที่ถูกความเศร้าลึก ๆ ทำเครื่องหมายไว้ตั้งแต่ยังเล็ก พวกเขาคือลูกของพ่อแม่ที่หย่าร้าง และพวกเขาเป็นเพียงแถวหน้าของขบวนที่ยาวจนมองไม่เห็นปลาย
>
> เดวิด แวน บีมา, นิตยสาร People, 29 พฤษภาคม ค.ศ. 1989

จิม คอนเวย์ เขียนไว้ในหนังสือ Adult Children of Legal or Emotional Divorce บรรยายอย่างละเอียดถึงความเจ็บปวดและความสูญเสียของคนนับพัน ที่เติบโตมาในครอบครัวที่แตกร้าว ไม่ว่าจะแตกร้าวตามกฎหมายหรือแตกร้าวในใจ สิ่งหนึ่งที่เขาพบในคนเหล่านี้คือความรู้สึกไม่มั่นคง และคำถามสองข้อที่วนกลับมาไม่จบ “ฉันเป็นใคร?” และ “ฉันมีค่าพอที่จะมีใครรักไหม?”

คำถามสองข้อนี้แตะลงตรงต้นตอของปัญหาทั้งหมดของมนุษย์ นั่นคือความรู้สึกว่าตัวเองมีความหมาย มีใครสนใจฉันจริง ๆ บ้างไหม? ฉันมีค่าอะไรบ้างหรือเปล่า? คำถามพวกนี้ฝังเข้ามาอยู่ในใจมนุษย์ตั้งแต่เมื่อไร? เพื่อจะตอบ เราต้องย้อนกลับไปที่จุดเริ่มต้น

> [พระคัมภีร์ คือหนังสือศักดิ์สิทธิ์ของคริสต์ศาสนา เรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้มาจากบทแรก ๆ ของพระคัมภีร์ ว่าด้วยอาดัมและเอวา มนุษย์คู่แรก ที่พระเจ้าให้อาศัยอยู่ในสวนแห่งหนึ่งชื่อสวนเอเดน]

จู่ ๆ เอวาก็พบว่าตัวเองยืนจ้องต้นไม้ต้องห้ามต้นนั้น “ทำไมพระเจ้าถึงห้ามเราไม่ให้กินผลจากต้นนี้?” เธอสงสัย ผลไม้ดูน่ากินเหลือเกิน เหมือนกวักมือเรียกให้เธอเข้าไปใกล้ แล้วเธอก็ได้ยินเสียงหนึ่งดังออกมาจากต้นไม้ ซาตาน ศัตรูของพระเจ้า เห็นโอกาส จึงพูดกับเธอผ่านทางงู

> จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า ‘ห้ามพวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ทุกต้นในสวนนี้’?
>
> ปฐมกาล 3:1

ซาตานทำสองอย่างพร้อมกัน อย่างแรกคือล่อให้เอวาโต้เถียง อย่างที่สองคือหยอดความสงสัยว่า พระเจ้าตรัสอย่างนั้นจริง ๆ หรือเปล่า ในสนามของการโต้เถียง เอวาไม่ใช่คู่ต่อสู้ของซาตานเลย ยิ่งเมื่อคู่ต่อสู้ถืออาวุธที่เธอไม่เคยเจอมาก่อนอย่างการหลอกลวง การต่อสู้ครั้งนี้จะจบลงเร็วมาก ขอเพียงเธอเปิดปากตอบ

แล้วเธอก็เปิดปาก

> ผลของต้นไม้ในสวนนี้เรากินได้ เว้นแต่ผลของต้นไม้ที่อยู่กลางสวนนั้น พระเจ้าตรัสว่า ‘ห้ามพวกเจ้ากินและถูกต้องเลย มิฉะนั้นพวกเจ้าจะตาย’

ปฐมกาล 3:2–3

เอวารับคำท้าด้วยการทวนสิ่งที่พระเจ้าตรัส แต่ตอนนี้เธอเข้าไปอยู่ในที่คับขันแล้ว ความอยากรู้ของเธอเอง บวกกับคำถามเปิดของซาตาน ทำให้เธอไม่ได้เตรียมใจไว้เลยสำหรับประโยคถัดไป

> พวกเจ้าจะไม่ตายแน่

ปฐมกาล 3:4

ท่านเคยเถียงกับใครสักคนแบบเป็นมิตรไหม? เถียงไปเรื่อย ๆ โดยรู้สึกว่าตัวเองคุมสถานการณ์อยู่ จนกระทั่งอีกฝ่ายพูดอะไรบางอย่างที่ท่านไม่เคยคาดคิดมาก่อน คำพูดที่ทำให้ความคิดที่กำลังเดินอยู่ในหัวท่านหยุดกึกไปทั้งหมด สิ่งที่เขาพูดอาจไม่ได้ลึกซึ้งอะไรเลย แต่ท่านไม่เคยคิดว่าจะได้ยินคำนั้นจากปากของเขา และไม่เคยคิดว่าจะมีใครกล้าพูดออกมาตรง ๆ ขนาดนั้น

ซาตานเห็นว่าเหยื่อหยุดนิ่งแล้ว จึงลงหมัดสุดท้ายอย่างแม่นยำ

> เพราะพระเจ้าทรงทราบอยู่ว่า พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้นั้นวันใด ตาของพวกเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น แล้วพวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือรู้ความดีและความชั่ว

ปฐมกาล 3:5

ข้อพระคัมภีร์ไม่กี่ข้อนี้ผ่านไปเร็วเหมือนขับรถผ่านหมู่บ้านเล็ก ๆ กระพริบตาทีเดียวก็เลยไปแล้ว แต่ความคิดที่ซาตานหยิบยื่นให้เอวาใน

วันนั้น คือเมล็ดของคำสาปที่ยังตามหลอกหลอนลูกหลานของอาดัมทุกคนจนถึงวันนี้ นั่นคือ**การดิ้นรนเพื่อพิสูจน์ว่าตัวเองมีความหมาย** ความคิดที่ฟังดูเหมือนจะปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระ กลับกลายเป็นโซ่ที่ล่ามจิตใจมนุษย์ไว้ในความทุกข์และความมืด ฟังดูเกินจริงไปหน่อยไหม? อยู่กับผมต่ออีกสักหน่อย แล้วเราจะแกะประโยค “พวกเจ้าจะไม่ตายแน่” ออกดูทีละชั้น ดูว่าประโยคนี้ออกผลอะไร และดูว่าประโยคนี้เกี่ยวอะไรกับคำถามที่กัดกินใจเราว่า “มีใครสนใจฉันจริง ๆ ไหม?” และ “ฉันมีค่าพอที่จะมีใครรักไหม?”

* * *

ผมจำได้ว่าตอนอายุราวแปดขวบ น้องสาวของผมได้ตุ๊กตาตัวหนึ่ง ตุ๊กตาตัวนั้นร้องไห้ได้ หัวเราะได้ ดูดนมได้ด้วย เพียงแค่ใส่ถ่านสองก้อนเข้าไปที่หลัง น้องสาวผมเล่นได้เป็นชั่วโมง ๆ ส่วนผมอยากเอาไปโยนให้หมาแทะ เพราะเสียงร้องไห้นั้นน่ารำคาญเหลือเกิน แต่คิดอีกที ผมก็ไม่อยากฟังน้องสาวตัวจริงร้องไห้ต่ออีกเป็นชั่วโมง

ตุ๊กตาตัวนั้นมีชีวิตขึ้นมาเพราะถ่านสองก้อนที่หลัง และนี่คือสิ่งที่ซาตานพยายามขายให้เอวาพอดี เอวาเอ๋ย เธอไม่ต้องสนใจว่าใครจะพูดอะไร ชีวิตอยู่ในตัวเธอเองแล้ว เธอทำอะไรก็ได้ตามใจ และจะไม่มีอันตรายใดเกิดขึ้น เพราะชีวิตอยู่ในตัวเธอ เธอจะไม่ตายแน่ ขอเพียงกลับมาที่ต้นไม้ต้นนี้เพื่อชาร์จถ่านของเธอใหม่ ทุกอย่างก็จะเรียบร้อยดี

ลองนึกภาพเด็กอายุขวบครึ่งพูดกับพ่อแม่ว่า “หนูว่าหนูอยู่เองได้แล้วนะ เมื่อกี้หนูคุยกับตุ๊กตาปู่โสมหลังบ้าน ปู่บอกว่าหนูมีพลังอยู่ในตัวเอง พลังนั้นจะเลี้ยงหนูให้รอด และให้ทุกอย่างที่หนูต้องการ ขอบคุณสำหรับทุกอย่างนะ ไว้เจอกันวันหลัง” ฟังแล้วน่าขำ แต่นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นจริงกับอาดัมและเอวาในสวนเอเดน ความคิดที่ว่า **พวกเจ้าจะไม่ตายแน่** ฉีกความไว้วางใจที่เขาทั้งสองมีต่อพระบิดาในสวรรค์ออกเป็นชิ้น ๆ ความคิดนี้โจมตีลงไปที่รากฐานว่าเขาเป็นใคร ทำให้เขาสับสนในตัวตนของตัวเอง และสับสนว่าเขามีคุณค่าแค่ไหนในฐานะบุตรของพระเจ้า

> [พระบิดา แปลว่า พ่อ หนังสือเล่มนี้เรียกพระเจ้าว่าพระบิดาตลอดทั้งเล่ม เพราะหัวใจของเรื่องคือความสัมพันธ์แบบพ่อกับลูก ไม่ใช่แบบเจ้านายกับลูกน้อง]

แล้วทำไมอาดัมกับเอวาถึงไม่รู้ตัวว่าพลาด แล้วกลับไปพึ่งพระบิดาเหมือนเดิม? ผมก็อยากให้ง่ายอย่างนั้น แต่การรับความคิดที่ว่า **พวกเจ้าจะไม่ตายแน่ เพราะเธอมีพลังอยู่ในตัวเอง** แม้เพียงชั่ววินาทีเดียว ก็ปิดทางกลับไปสู่ความสนิทสนมแบบเดิมกับพระเจ้าทันที เราจะพูดเรื่องนี้กันอีกในบทต่อ ๆ ไป แต่ตอนนี้ขอกลับไปที่ต้นไม้ต้นนั้นก่อน

ให้สังเกตว่าซาตานบอกว่า เมื่อกินผลนั้นแล้ว ตาของเขาจะสว่างขึ้น เหมือนเลื่อนขั้นไปสู่ชีวิตที่สูงกว่าเดิม สิ่งที่ซ่อนอยู่ในคำนี้ไม่ใช่แค่ว่าเธอมีพลังอยู่ในตัวเอง แต่ยังบอกอีกว่า ในโลกวัตถุรอบตัวมีของบางอย่างที่ถ้า

เธอครอบครองได้ จะทำให้เธอมีพลังมากขึ้นไปอีก ยินดีต้อนรับสู่โลกของวัตถุ

ในปฐมกาล 3:4–5 ซาตานกำลังประกาศเชิญชวนคนเข้าอาณาจักรใหม่ของตนอย่างเต็มที่ เป็นอาณาจักรที่สัญญาว่าจะให้อำนาจและความพึงพอใจแก่ทุกคนที่เข้ามา อาณาจักรนี้ตั้งอยู่บนหลักสองข้อ

1. เธอมีชีวิตอยู่ในตัวเอง จึงไม่ต้องพึ่งใครที่จะมาค้ำจุนเธอ และไม่ต้องขึ้นกับอำนาจใดทั้งสิ้น
2. รอบตัวเรามีคน มีของ และมีสิ่งต่าง ๆ ที่ถ้าเราครอบครองหรือได้เข้าไปเกี่ยวข้องด้วย จะทำให้เรามีอำนาจมากขึ้น รู้มากขึ้น และรู้สึกเติมเต็มมากขึ้น

ผ่านต้นไม้แห่งการรู้ดีรู้ชั่วต้นนั้น ซาตานเสนอชีวิตแบบใส่ถ่าน ชีวิตที่ไม่ต้องพึ่งใครและไม่ต้องขึ้นกับใคร บทนี้จึงชื่อว่า **ต้นดูราเซล** ซาตานบอกเราว่า ถ้าเราดำเนินชีวิตตามปรัชญาของมัน ถ่านในตัวเราจะไม่มีวันหมด

> [ดูราเซล เป็นยี่ห้อถ่านไฟฉาย โฆษณาของถ่านยี่ห้อนี้ใช้ภาพตุ๊กตาที่เดินได้ ตราบเท่าที่ถ่านในตัวยังมีไฟเหลืออยู่ หนังสือเล่มนี้ยืมภาพนั้นมาใช้กับคนที่เชื่อว่า คุณค่าของตัวเองมีอยู่แค่เท่าที่ตัวเองชาร์จไฟเก็บไว้ได้]

มีอีกเรื่องหนึ่งที่ต้องจำไว้ ตอนที่อาดัมกับเอวากินผลไม้นั้น ผลไม้ไม่ได้มีพิษอยู่ในตัวที่ทำให้เขากลัว ทำบาป หรือกบฏ พระคัมภีร์บอกว่าผลไม้นั้น

ดีน่ากิน พิษที่แท้จริงคือถ้อยคำที่ซาตานพูดกับเอวา พิษคือหลักการทั้งสองข้อของอาณาจักรซาตาน

> เมื่อหญิงนั้นเห็นว่าต้นไม้นั้นดีน่ากิน
>
> ปฐมกาล 3:6

บางคนถามว่า “ทำไมผมต้องมารับผลด้วย ในเมื่ออาดัมกับเอวาเป็นคนกินผลไม้ ผมไม่ได้กิน?” ความจริงคือ ทุกครั้งที่เราลงมือทำอะไรโดยตัดพระเจ้าออกไป เรากินผลจากต้นนั้นแบบเดียวกับอาดัมและเอวาพอดี เพราะเรากลืนพิษของอาณาจักรซาตานเข้าไปแล้ว ที่จริงเราจะเห็นกันต่อไปว่าเรากินจากต้นนี้กันทุกวัน และอาการอาหารไม่ย่อยของเราก็หนักหนาเอาการ

ความคิดที่ว่าเราอยู่ได้โดยไม่ต้องมีพระเจ้า อาจฟังดูไม่แปลกอะไรสำหรับหลายคน แต่ในบทต่อไปเราจะเห็นว่า ความคิดแบบนี้เท่ากับการฆ่าตัวตาย

บทที่ 2

น้ำพุแห่งชีวิต

วันนั้นเป็นวันที่ยาวนานมากในที่ทำงาน เรากำลังทำงบประมาณช่วงสุดท้าย จริง ๆ แล้วคืองบประมาณเกือบเก้าสิบชุดที่ต้องรวมให้เหลือชุดเดียว เป็นงานที่ต้องระวังทุกฝีก้าว เพราะคือการแบ่งเงินก้อนเดียวให้ผู้จัดการทุกคน ที่ต่างก็อยากได้ ต่างก็หวัง และบางคนก็เรียกร้องส่วนแบ่งที่ใหญ่ขึ้น ผมพยายามไล่ตัวเลขทั้งหมดออกไปจากหัวแต่ไม่สำเร็จ แล้วโทรศัพท์ก็ดังขึ้น

“ฮัลโหล... พ่อเองนะลูก” เสียงพ่อฟังเหมือนแบกโลกทั้งใบไว้บนบ่า “มีอะไรหรือครับพ่อ” “แม่ประสบอุบัติเหตุรถชน หนักมาก” คำพูดนั้นฟาดลงมาที่ผมเหมือนค้อนปอนด์ ผมเริ่มตัวสั่นทันที หัวใจเต้นเร็วขึ้นเป็นสองเท่าในชั่วพริบตา กล้ามเนื้อทุกส่วนเกร็งไปหมด “อุบัติเหตุ?” ผมแทบจะกระซิบใส่โทรศัพท์ พยายามถือให้นิ่ง “หนักแค่ไหนครับ” “หนักมากลูก”

ตอนนั้นผมอยากจะกระโดดลอดสายโทรศัพท์ไปกอดพ่อไว้ แต่พ่ออยู่ห่างออกไปสิบสองชั่วโมงทางรถ และผมต้องรอถึงเช้าจึงจะขึ้นเครื่องบินได้ พอวางสาย หัวผมหมุนไปหมด ทั้งช็อก ทั้งกลัว ทั้งชา มาพร้อมกันทีเดียว ตรงนั้นเองผมนึกถึงพระเยซู ผมทรุดลงคุกเข่าและร้องออกมาว่า “พระเยซูเจ้าข้า อย่าให้แม่ตายเลย” ผมเปิดพระคัมภีร์ออก แล้วอธิษฐานไปเรื่อย ๆ จนความสงบค่อย ๆ เข้ามา ความคิดผมล่องลอยไปเรื่องอื่นได้

พักหนึ่ง แล้วความกลัวก็กลับมาอีก ผมคุกเข่าลงอธิษฐานซ้ำแล้วซ้ำอีก และยึดพระเยซูไว้แน่น

แม่กำลังขับรถไปสอนดนตรี ถนนเส้นนั้นเป็นทางหลวงสองฝั่ง มีเกาะกลางกว้างสิบเมตรคั่นอยู่ แม่กำลังแซงรถอีกคันขณะขึ้นเนิน และแม่จำได้แค่นั้น รถที่วิ่งสวนมาเสียหลัก ข้ามเกาะกลางสิบเมตรนั้น แล้วพุ่งชนรถแม่เต็ม ๆ แรงชนดันเครื่องยนต์ทะลุเข้ามาในห้องโดยสาร พร้อมกับอัดพวงมาลัยเข้าใส่ใบหน้าของแม่ ในจังหวะนั้นเบาะคนขับหักลง ด้วยเหตุที่ไม่มีใครอธิบายได้ และผมขอบคุณสำหรับเบาะที่หักตัวนั้นจริง ๆ เพราะถ้าไม่หัก แม่คงตายทันที เมื่อถึงโรงพยาบาล แขนหัก ขาหัก และใบหน้าซีกซ้ายของแม่แหลกไปทั้งซีก

ตอนที่แม่ถูกหามเข้าโรงพยาบาล มีหมอท่านหนึ่งกำลังจะหมดเวร พอเห็นแม่ หมอลงมือทันที ท่านสู้อยู่แปดชั่วโมงเพื่อรักษาชีวิตแม่ไว้ จนในที่สุดอาการก็คงที่ ผมหาคำขอบคุณหมอท่านนั้นไม่ได้จริง ๆ แค่นึกถึงตอนนี้ผมก็ยังน้ำตาไหล ท่านทำงานติดต่อกันสิบหกชั่วโมง แล้วยังนึกถึงใจคนอื่นพอที่จะโทรหาพ่อตอนตีสาม เพื่อบอกว่าแม่ยังอยู่ในขั้นวิกฤติแต่อาการคงที่แล้ว ผมยังรู้สึกขอบคุณท่านมาจนทุกวันนี้

ไม่กี่วันต่อมา ผมกับภรรยาไปนั่งอยู่กับแม่ในห้องไอซียู ผมดีใจเหลือเกินที่ยังเห็นแม่มีชีวิต หมอเองก็ประหลาดใจกับความเร็วในการฟื้นตัวของแม่ แต่เราถูกบอกว่าแม่จะไม่มีวันเล่นเปียโนได้อีก และอาจจะเดินไม่ได้ด้วย เป็นข่าวที่หนักมาก แต่แม่ยังอยู่กับเรา และผมขอบคุณสำหรับสิ่งนั้น

ลอเรลกำลังอ่านบันทึกการรักษาของแม่อยู่ แล้วกวักมือเรียกผมไปดู ในบันทึกมีจุดหนึ่งที่ชัดเจนว่าหมอคิดว่าจะเสียแม่ไปแล้ว แล้วจู่ ๆ สัญญาณชีพทุกอย่างก็กลับขึ้นมาและคงที่ ไม่มีคำอธิบายว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร แต่ผมรู้ว่าพระบิดาของผม ผู้ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของชีวิต ส่งพระบุตรของพระองค์มาค้ำจุนแม่ไว้ ทุกวันนี้แม่เดินได้ และบางครั้งเมื่อแม่เล่นเปียโน ผมรู้สึกขอบคุณพระเยซูอย่างลึกซึ้งที่ทรงช่วยแม่ไว้จากความตายที่แน่นอนแล้ว

> [พระบุตร แปลว่า ลูกชาย หมายถึงพระเยซู หนังสือเล่มนี้ถือว่าพระบิดากับพระบุตร เป็นสองพระองค์ ไม่ใช่พระองค์เดียวที่สวมสองบทบาท ทั้งสองเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระอุปนิสัยและในพระประสงค์ คือมีนิสัยใจคอและเป้าหมายอย่างเดียวกันทุกประการ ด้วยเหตุนี้เอง การมองดูพระบุตรจึงบอกเราได้ว่าพระบิดาเป็นอย่างไร คำว่า พระอุปนิสัย หมายถึงนิสัยใจคอที่แท้จริงของพระเจ้า คือพระองค์ทรงเป็นอย่างไรจริง ๆ ไม่ใช่ว่าทรงมีฤทธิ์มากเพียงใด เป็นคำเดียวกับ อุปนิสัย ที่เราใช้กับคน ต่างกันแค่คำว่า พระ ที่เติมไว้ข้างหน้าเมื่อพูดถึงพระเจ้า]

* * *

เมื่อมาถึงคำถามว่าชีวิตมาจากไหน พระคัมภีร์ไม่ปล่อยให้เราสงสัยเลย จดหมายถึงชาวโคโลสีเขียนถึงพระเยซูไว้ว่า

> เพราะว่าโดยพระองค์ทุกสิ่งได้รับการทรงสร้างขึ้น ทั้งสิ่งที่อยู่บนท้องฟ้าและบนแผ่นดินโลก ทั้งสิ่งที่มองเห็นและสิ่งที่มองไม่เห็น ... พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนทุกสิ่ง และ**ทุกสิ่งถูกยึดเข้าด้วยกันโดยพระองค์**
>
> โคโลสี 1:16–17

ทุกสิ่งที่เรามองเห็นหรือรับรู้ได้ และแม้แต่สิ่งที่เรามองไม่เห็น ล้วนถูกสร้างขึ้นและถูกค้ำจุนอยู่ในเวลานี้โดยพระเยซูคริสต์ ให้สังเกตประโยคสุดท้ายให้ดี ทุกสิ่งถูกยึดเข้าด้วยกันโดยพระองค์ ข้อความนี้บอกเราชัดเจนว่า พลังชีวิตที่ไหลออกมาจากพระบุตรของพระเจ้า คือสิ่งที่ยึดจักรวาลทั้งหมดไว้ด้วยกัน

> [ต้นฉบับภาษากรีกของข้อนี้พูดแรงกว่านั้นอีก คือ ทุกสิ่งดำรงอยู่ **ใน** พระองค์ ไม่ใช่แค่ถูกยึดไว้จากภายนอก จุดนี้สำคัญต่อทั้งบทนี้]

เปาโลพูดเรื่องเดียวกันด้วยคำอีกชุดหนึ่งในหนังสือกิจการ

> พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกและสรรพสิ่งซึ่งอยู่ในโลก ... พระองค์เองทรงเป็นผู้ประทานชีวิต ลมหายใจ และทุกสิ่งให้แก่มนุษย์ทุกคน พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติมาจากคน ๆ เดียวให้อยู่ทั่วพิภพโลก และทรงกำหนดเวลาและเขตแดนให้เขาทั้งหลายอยู่ด้วย เพื่อพวกเขาจะได้แสวงหาพระเจ้าและมุ่งหวังจะค้นหาและพบพระองค์

> ที่จริง**พระองค์ไม่ทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย** เพราะว่า '**เรามีชีวิต และไหวตัว และเป็นอยู่ในพระองค์**'
>
> กิจการ 17:24–28

เราเห็นพระเจ้าที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตเราอย่างใกล้ชิด เปาโลเริ่มจากภาพใหญ่ แล้วค่อย ๆ ย่อลงมาจนถึงระดับส่วนตัวที่สุด

1. พระองค์ทรงกำหนดเวลาและเขตแดนของทุกชนชาติ
2. พระองค์ไม่ทรงอยู่ไกลจากเรา **แต่ละคน**
3. และท้ายที่สุด เปาโลพูดตรงเข้าใจกลางเรื่องเลยว่า เรามีชีวิต ไหวตัว และเป็นอยู่ **ในพระองค์**

ถ้าเรามีชีวิตอยู่ในพระองค์ ตรรกะง่าย ๆ ก็บอกว่าเราอยู่โดยไม่มีพระองค์ไม่ได้ พระเยซู พระบุตรของพระเจ้า ตรัสไว้เองว่า

> ถ้าแยกจากเราแล้วพวกท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย
>
> ยอห์น 15:5

โปรดเข้าใจว่านี่หมายความว่า เราทำอะไรไม่ได้เลยจริง ๆ ไม่ว่าทางร่างกาย ทางความคิด หรือทางจิตวิญญาณ ถ้าไม่มีพระองค์ เราขึ้นอยู่กับพระเจ้าและพระบุตรของพระองค์ในทุกเรื่องอย่างสิ้นเชิง เหมือนทารกที่ต้องพึ่งพ่อแม่ทุกอย่าง

ขอยกตัวอย่างให้เห็นภาพ เพราะเรื่องนี้มีผลไกลกว่าที่คิด ลองนึกถึงหัวใจของเรา หัวใจทำหน้าที่เป็นปั๊มสูบเลือดไปทั่วร่างกาย ไม่หยุดพักเลยเป็น

สิบ ๆ ปี สิ่งที่น่าทึ่งคือ การเต้นของหัวใจไม่ได้อาศัยอะไรจากภายนอกตัวมันเอง กล้ามเนื้อหัวใจบีบตัวและคลายตัวได้โดยไม่ต้องรับคำสั่งโดยตรงจากระบบประสาท หัวใจมีสิ่งที่เรียกว่าระบบควบคุมในตัวเอง ตำรากายวิภาคศาสตร์อธิบายไว้ว่า

> ระบบนำไฟฟ้าของหัวใจประกอบด้วยเนื้อเยื่อกล้ามเนื้อชนิดพิเศษ ซึ่งสร้างและกระจายกระแสไฟฟ้าที่ไปกระตุ้นให้ใยกล้ามเนื้อหัวใจบีบตัว
>
> ตำรากายวิภาคศาสตร์

ใยกล้ามเนื้อพวกนี้พิเศษจริง ๆ เพราะสร้างกระแสไฟฟ้าที่ไม่ได้มาจากระบบประสาท แต่สิ่งที่น่าทึ่งกว่านั้นคือ ไม่มีที่ไหนในตำราเล่มนั้นตอบคำถามว่า ใยกล้ามเนื้อหัวใจสร้างไฟฟ้านี้ขึ้นมาได้อย่างไร ตำราเรียกมันว่า “พิเศษ” และ “มีในตัวเอง” แต่มันทำได้อย่างไร? และพลังงานนั้นมาจากไหน?

ตรงนี้เองที่ถนนแยกออกเป็นสองสาย พระคัมภีร์บอกว่าพลังงานนี้มาจากพระเจ้าโดยตรง — เรามีชีวิตอยู่ในพระองค์ ส่วนซาตานบอกว่าพลังงานนี้มีอยู่ในตัวเราเอง เป็นเพียงกลไกทางชีววิทยาที่เราเป็นเจ้าของ — เจ้าจะไม่ตายแน่ นี่คือคำถามพื้นฐานที่สุด และต้องเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง

คริสเตียนจำนวนมากพยายามเดินสายกลางในเรื่องนี้ โดยบอกว่า “ใช่ พระเจ้าสร้างทุกอย่าง แต่ก็เหมือนนาฬิกาไขลาน พระองค์ไขลานแล้วปล่อยให้เดินไปเอง” เหมือนกับว่าพระเจ้าผลิตถ่านดูราเซลแล้วใส่ไว้ใน

ตัวเรา พระคัมภีร์ไม่ได้สอนอย่างนั้น เราเชื่อมต่อกับพระองค์อย่างใกล้ชิดและขึ้นอยู่กับพระองค์อย่างสิ้นเชิง ทุกเสี้ยววินาที ของทุกวินาที ของทุกนาที ของทุกชั่วโมง ของทุกวัน พระเจ้าทรงจ่ายกระแสไฟที่ทำให้หัวใจเราเต้นอยู่ในขณะนี้ อย่างตั้งใจ อย่างรู้ตัว และด้วยความรัก

ความจริงข้อนี้ทำให้มนุษย์อย่างเราอึดอัดอยู่บ้าง และเราจะกลับมาพูดถึงความอึดอัดนั้นทีหลัง แต่เรื่องนี้ต้องชัดเจนตั้งแต่ตอนนี้ เราเชื่ออย่างใดอย่างหนึ่ง — **เรามีชีวิตและเป็นอยู่ในพระองค์** หรือ **เราจะไม่ตายแน่** ไม่มีทางสายกลาง

* * *

เรื่องนี้หนักพออยู่แล้ว และเรายังพูดถึงแค่ด้านร่างกายเท่านั้น ต่อไปต้องพูดถึงด้านความคิดและด้านจิตวิญญาณด้วย ลองดูข้อความต่อไปนี้

> เพื่อว่าพวกเขาจะได้รับการหนุนใจและผูกพันกันในความรัก ... และทำให้พวกเขารู้ความล้ำลึกของพระเจ้า คือพระคริสต์ **ซึ่งคลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างซ่อนอยู่ในพระองค์**
>
> โคโลสี 2:2–3

พระคัมภีร์เผยว่าพระเจ้าทรงเป็นแหล่งของสติปัญญาและความรู้ทั้งหมด โคโลสี 2:2–3 ท้าทายความคิดที่ว่ามนุษย์เราสร้างสติปัญญาและความรู้ขึ้นมาเองได้ สติปัญญาทั้งหมดและความรู้ทั้งหมดมาจากพระเจ้าผ่านทางพระบุตรของพระองค์

อพยพ 31:1–5 ยกตัวอย่างเรื่องนี้ไว้ พระเจ้าตรัสถึงช่างฝีมือคนหนึ่งชื่อเบซาเลล ว่าพระองค์ทรงให้เขาเต็มด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า ทั้งในด้านสติปัญญา ความเข้าใจ ความรู้ และงานช่างทุกอย่าง ทั้งงานออกแบบ งานทอง งานเงิน งานทองสัมฤทธิ์ งานเจียระไนอัญมณี และงานแกะสลักไม้ น่าสนใจว่าในภาษาอังกฤษ เวลาเราพูดถึงคนที่มีความสามารถโดดเด่น เรามักเรียกเขาว่า “ผู้ที่ได้รับของประทาน” และเขาได้รับจริง ๆ — จากพระเจ้า

ลองพาตัวเองเข้าไปกลางคอนเสิร์ตแห่งหนึ่ง ผู้ฟังทั้งห้องนิ่งเงียบ ขณะที่หญิงสาวคนหนึ่งไล่นิ้วขึ้นลงบนแกรนด์เปียโนกลางเวที เธอทำให้เปียโนร้องเพลงออกมาได้จริง ๆ แล้วเธอก็ไต่ขึ้นสู่ท่อนสุดท้าย และเรารู้สึกได้ว่ากำลังจะจบ เราอยากให้เธอเล่นต่อ แต่เพลงจบลง เสียงปรบมือระเบิดขึ้นทั้งห้อง ทุกคนตื่นตะลึงกับความงดงามที่มาพร้อมกับพลัง หญิงสาวโค้งคำนับ สูดกลิ่นหอมของคำชมเข้าไปเต็มปอด แล้วเดินลงจากเวที

ขอถอยกลับมาสักก้าว เพราะมีบางอย่างที่น่าคิดในภาพที่เราเห็นกันจนชินนี้ ทุกครั้งที่เกิดเหตุการณ์แบบนี้ เสียงปรบมือควรจะไปหาพระเจ้า ผู้ประทานทั้งฝีมือ สติปัญญา และความสามารถนั้น และใจของนักเปียโนเองก็ควรจะล้นด้วยความรักและความขอบคุณต่อพระเจ้า สำหรับของขวัญที่พระองค์ให้เธอใช้ แต่แทบไม่เคยเป็นอย่างนั้นเลย

ถ้าเราทำอย่างนั้นได้จริง เราจะไม่ลอยขึ้นเพราะความสำเร็จ และไม่จมลงเพราะความล้มเหลว เพราะความสามารถที่จะทำสิ่งนั้นไม่ได้เริ่มต้นที่ตัว

เรา และเมื่อไม่ได้เริ่มต้นที่ตัวเรา เราก็รับความดีความชอบตอนสำเร็จไม่ได้ และไม่ต้องหมดกำลังใจตอนล้มเหลวเช่นกัน

ตรงนี้เองคือคำสาปของต้นดูราเซล ความรู้สึกเป็นอิสระที่เราได้รับตอนประสบความสำเร็จ โดยเชื่อว่าความสำเร็จนั้นเป็นของเราเอง เหมือนความรู้สึกของคนที่ปีนขึ้นไปสูงหลายพันเมตรและได้มองลงมาเห็นวิวเบื้องล่าง แต่ยิ่งขึ้นสูง อากาศยิ่งบาง และเมื่อพลาด แรงที่กระแทกพื้นก็ยิ่งหนัก ยิ่งเราปีนสูงขึ้นไปในคำโกหกที่ว่าพลังอยู่ในตัวเรา เราก็ยิ่งตกลงมาแรงขึ้นเท่านั้น

ไม่มีทางหนีคำสาปของต้นดูราเซลไปได้ เมื่อลิ้มรสผลของมันแล้ว ความอยากปีนขึ้นที่สูงจะห้ามไม่อยู่ และผลลัพธ์สุดท้ายก็หนีไม่พ้น จึงไม่ใช่เรื่องบังเอิญเลยที่ภาวะซึมเศร้ากลายเป็นสาเหตุอันดับหนึ่ง ของความพิการทั่วโลกในทุกวันนี้

ผลของต้นดูราเซลสร้างความอยากปีนขึ้นไปสู่ที่สูงซึ่งไม่เหมาะกับเรา ยิ่งกินผลนั้นมาก ความอยากปีนก็ยิ่งมาก และความแน่นอนว่าจะตกก็ยิ่งมากตาม ท่านตกลงมากระแทกพื้นมากี่ครั้งแล้ว? และท่านรับได้อีกกี่ครั้ง? เรื่องนี้ควรค่าแก่การคิด

* * *

ไปกันต่ออีกขั้น เราดูเรื่องการพึ่งพาทางร่างกายและทางความคิดไปแล้ว แต่การพึ่งพาทางจิตวิญญาณและทางศีลธรรมล่ะ? เรื่องนี้ท้าทายกว่าเดิม คาดเข็มขัดไว้ให้แน่น ทางข้างหน้าอาจขรุขระ

พระคัมภีร์บอกว่า **พระเจ้าทรงเป็นความรัก** (1 ยอห์น 4:8) สังเกตว่าไม่ได้บอกว่าพระเจ้า **มี** ความรัก แต่บอกว่าพระองค์ **ทรงเป็น** ความรัก นั่นแปลว่าพระองค์คือแหล่งกำเนิดของความรัก และโรม 15:13 ยังเรียกพระองค์ว่าพระเจ้าแห่งความหวังด้วย ความคิดนี้ถูกขยายออกไปอีกมากในกาลาเทีย

> ส่วนผลของพระวิญญาณนั้น คือความรัก ความยินดี สันติสุข ความอดทน ความกรุณา ความดี ความซื่อสัตย์ ความสุภาพอ่อนโยน การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีธรรมบัญญัติห้ามไว้เลย
>
> กาลาเทีย 5:22–23

ผลที่ตามมาจากข้อนี้น่าตกใจมาก ลองวิเคราะห์กันสักครู่ คุณสมบัติทั้งหมดนี้เกิดจากการมีพระวิญญาณของพระเจ้า พูดง่าย ๆ คือ ถ้าไม่มีพระวิญญาณของพระเจ้า ท่านจะไม่มีความรัก ความยินดี สันติสุข ความอดทน ความกรุณา และอื่น ๆ เลย

วันหนึ่งผมกำลังคิดเรื่องนี้อยู่ ขณะเดินเล่นในสวนสาธารณะริมทะเลสาบ บรรยากาศเงียบสงบ จู่ ๆ ผมก็สังเกตเห็นแม่คนหนึ่งกำลังไกวชิงช้าให้ลูกสาว ทั้งคู่หัวเราะด้วยกัน มีความสุขที่ได้อยู่ด้วยกันอย่างเห็นได้ชัด ความรักที่แม่คนนั้นกำลังรู้สึกต่อลูกมาจากพระเจ้าเป็นผู้บันดาลใจ ความคิดที่

จะรัก จะเมตตา จะอ่อนโยนต่อลูก ไม่ได้เริ่มต้นในใจของแม่ แต่เริ่มต้นในพระทัยของพระเจ้า พระองค์ประทานให้แม่คนนั้น แม่เลือกที่จะแสดงออกมา และมันจึงกลายเป็นความรักของแม่

ในความหมายนี้ ความรักนั้นไม่ใช่ของแม่ตั้งแต่แรก แต่เป็นความรักของพระเจ้าที่แสดงออกผ่านทางแม่ ความรักนั้นกลายเป็นส่วนหนึ่งของแม่ เพราะแม่ตอบสนองต่อพระวิญญาณของพระเจ้า และแสดงความรักนั้นออกมา พูดให้ตรงที่สุด ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าความรักของแม่ที่มีต่อลูก หรือความรักระหว่างสามีภรรยา ในแบบที่เกิดขึ้นเองจากตัวเรา ฟังดูสุดโต่งไปไหม? แต่นี่คือสิ่งที่พระคัมภีร์สอน

ผมเสนอความคิดนี้มาหลายครั้งเวลาเทศนาหรือพูดในสัมมนา และน่าสนใจที่จะดูปฏิกิริยาของผู้ฟัง บางคนทำหน้าเหมือนผมเพิ่งจะโจมตีรากฐานของมนุษยชาติทั้งหมด แต่ลองคิดดู เพลงรักหลายล้านเพลงที่เคยถูกร้อง และคำสัญญาหลายพันล้านครั้งในพิธีแต่งงานว่า “ผมรักท่านและจะรักท่านตลอดไป” ไม่มีสักคำสัญญาเดียวที่จะรักษาไว้ได้ ถ้าพระเจ้าไม่ทรงเทความรักของพระองค์ลงมาในใจที่เปิดรับ

ลองเอาความรักไปวางไว้บนที่สูงแบบเดียวกับที่เราพูดถึงเมื่อกี้ ทำไมคนจำนวนมากจึง “ตก” จากความรักลงมากระแทกพื้น? คนที่เชื่อว่าความรักเกิดขึ้นเองในใจของเรา มักตื่นขึ้นมาเช้าวันหนึ่งแล้ว “ไม่รู้สึก” รักคู่ของตัวเองอีกต่อไป เขาเริ่มสงสัยว่าความสัมพันธ์นี้ยังใช่สำหรับเขาหรือ

เปล่า และมักเริ่มมองหาใครสักคนที่จะทำให้ความรู้สึกนั้นกลับมา บัตรเครดิตดูราเซลรูดจนเต็มวงเงินแล้ว และถึงเวลาต้องจ่าย

แล้วผู้ชายที่จริงใจ ที่ตั้งใจรักษาคำสัญญาว่าจะรักภรรยาตลอดไปล่ะ? อยู่ ๆ เขาก็พบว่าตัวเองรู้สึกดึงดูดกับผู้หญิงอีกคน เขาอาจไม่อยากรู้สึกแบบนั้นเลย แต่เขา “ห้ามใจไม่ได้” ความรักถูกสับสนกับความใคร่ และเขาเริ่มสงสัยในความซื่อตรงของตัวเอง จากนั้นเขาก็เริ่มถอยห่างจากภรรยา เพราะความรู้สึกผิดทำให้เขาไม่เชื่ออีกต่อไปว่าตัวเองยังน่ารักอยู่ เขาคิดว่าเขารักษาสายธารความรักจากใจของตัวเองไว้ได้ แต่ตอนนี้เขาตกลงมาแล้ว และการแต่งงานก็จบลง แปลกใจไหมว่าทำไมความสุขในชีวิตแต่งงานจึงหาได้ยากเหลือเกิน?

สำหรับคนที่รู้สึกว่าชีวิตแต่งงานของตัวเองไม่คุ้มจะรักษาไว้อีกแล้ว ขอให้จำไว้ว่าความรักเริ่มต้นในพระทัยของพระเจ้าเท่านั้น และพระองค์ให้ฟรีแก่ทุกคนที่ขอ ถ้าท่านรู้สึกว่าท่านสูญเสียความรักที่มีต่อคู่ของท่านไปแล้ว ขอพระเจ้าคืนให้ พระองค์จะให้ เพราะพระองค์ทรงสัญญาไว้

> สิ่งใดที่พวกท่านขอในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่ทางพระบุตร สิ่งใดที่พวกท่านขอในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น
>
> ยอห์น 14:13–14

บทที่ 3

ชิดใกล้พระทัยพระเจ้า

เราขับรถบนทางด่วนด้วยความเร็วสูงสุดเท่าที่กล้า อาการเจ็บท้องของลอเรลเริ่มมาเป็นจังหวะสม่ำเสมอแล้ว เราไม่อยากไปไม่ทัน จึงรีบพุ่งไปโรงพยาบาล ทุกอย่างใหม่และน่าตื่นเต้นไปหมด อีกไม่นานเราจะมีลูกคนแรก เราลอยเข้าไปถึงห้องคลอด พยาบาลมองเราแวบเดียวแล้วพูดว่า “ยิ้มกันเกินไปแล้ว ออกไปเดินเล่นก่อน” เท่านั้นแหละ ความตื่นเต้นแฟบลงทันที

สี่สิบห้านาทีต่อมาเรากลับเข้ามา คราวนี้ลอเรลไม่ยิ้มแล้ว อีกสามสิบนาทีเราก็ตกลงไปอยู่กลางการคลอดเต็มตัว ไม่มีคำอื่นที่จะอธิบายได้เลย มันคือการทำงานหนักจริง ๆ เราพยายามนึกเทคนิคทุกอย่างจากคลาสเตรียมคลอด แต่ตั้งสมาธิได้ยากมาก อาการเจ็บมาแต่ละครั้งเหมือนรถไฟที่พุ่งเข้าใส่ตรง ๆ พอรับมือกับขบวนหนึ่งจบ ขบวนต่อไปก็มาถึงตัวแล้ว ในที่สุด หลังจากสิบเอ็ดชั่วโมง เราก็ได้รับลูกชายคนแรก ไมเคิล

มีรูปหนึ่งของผมกับลอเรลถ่ายไว้หลังคลอดเสร็จ เป็นรูปที่น่าสนใจมาก เธอนั่งยิ้มแฉ่ง เหมือนเพิ่งทำงานประจำวันเสร็จไปอีกหนึ่งอย่าง ส่วนผมยืนโอนไปโอนมาเหมือนกำลังจะล้ม วันนั้นผมเกิดความเคารพผู้หญิงอย่างลึกซึ้งขึ้นมาใหม่ ผมต้องบอกท่านผู้ชายทั้งหลายว่า การนั่งดูภรรยาคลอดลูกนั้นเหนื่อยมากจริง ๆ

พอหัวเราะกันเสร็จแล้ว ผมขอพูดต่อ ความเครียดของการเฝ้าดูคนที่เรารักเจ็บปวดขนาดนั้นหนักเกินจะบรรยาย ผู้ชายเราคุ้นกับการมีทางแก้ให้ทุกปัญหา แต่ครั้งนี้ผมไม่มีคำตอบเลย และมันเจ็บ ผมได้แต่อธิษฐานว่า “พระเจ้าข้า ผมรู้ว่าความเจ็บปวดนี้มีเหตุผล แต่ตอนนี้ผมมองไม่เห็นมันเลย” ผมดีใจมากตอนที่ทุกอย่างจบลง

ตอนที่ผมอุ้มลูกชายเป็นครั้งแรก เวลาหยุดนิ่งไปชั่วนิรันดร์ ผมก้มลงมองตาเขา และเขาก็มองกลับมาที่ผมตรง ๆ ขณะที่ผมยังก้มมองด้วยความทึ่งจู่ ๆ ความกลัวลึก ๆ ก็เข้าจับใจผม ผมรู้ว่าลูกของผมถูกประทับด้วยธรรมชาติแบบเดียวกับผม ธรรมชาติที่ท้าทายอำนาจ ที่โน้มไปทางขัดขืนมากกว่าเชื่อฟัง และผมรู้ว่าผมมีหน้าที่นำทางเจตจำนงนั้น และฝึกเขาในเรื่องความรักที่แท้จริง ความเมตตา การไม่เห็นแก่ตัว และการเชื่อฟัง

หลังจากนั้นผมก็สงสัยขึ้นมาว่า แล้วเขาจะเป็นเพื่อนของผมไหม? จะมีอะไรมาคั่นกลางระหว่างเราสองคนและแยกเราออกจากกันหรือเปล่า? ผมอธิษฐานตรงนั้นเลยว่า “ข้าแต่พระบิดาในสวรรค์ ขออย่าให้มีสิ่งใดมาคั่นกลางระหว่างผมกับลูก ขอให้เราสนิทกันเสมอ และขอให้เขารู้จักว่าผมเป็นใคร และเป็นเพื่อนของผม” ความรู้สึกเข้มข้นของคำอธิษฐานนั้นยังอยู่กับผมจนถึงทุกวันนี้ ผมยังอธิษฐานแบบนั้นอยู่บ่อย ๆ และเชื่อว่าพระเจ้าจะทำให้เป็นจริง

* * *

สี่ปีต่อมา ผมใช้วันสะบาโตเงียบ ๆ วันหนึ่งเดินและคุยกับพระเจ้า ห่างไกลจากความวุ่นวายทั้งหมด ผมกำลังคิดถึงพระบิดาในสวรรค์ ถึงความรักที่พระองค์มีต่อผม และว่ามันล้ำค่าเพียงใด จู่ ๆ ความคิดผมก็ย้อนกลับไปที่วันที่ลูกชายเกิด และผมรู้สึกถึงความปรารถนาอันแรงกล้านั้นอีกครั้ง ที่จะไม่มีวันถูกแยกจากลูก และที่จะให้ลูกรู้จักผมจริง ๆ

ภาพนั้นผ่านไป และในความเงียบ ผมได้ยินเสียงแผ่วเบาเสียงหนึ่งลึกลงไปในความคิด เสียงนั้นพูดว่า “นั่นแหละคือความรู้สึกที่เรามีต่อเจ้า”

ผมไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือจะร้องไห้ดี และผมพบว่ามันยากมากที่จะยอมรับ “แต่พระเจ้าข้า” ผมพูด “พระองค์ทรงรู้ว่าผมเป็นคนอย่างไร พระองค์ทรงรู้ว่าผมทำและพูดสิ่งที่ผิดมามากแค่ไหน” ผมเถียงต่อไปเรื่อย ๆ ผมแปลกใจในตัวเองมาก ผมเป็นคนที่รับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว และเชื่อว่าบาปของผมได้รับการอภัยแล้ว แต่เมื่อพระเจ้าเข้ามาใกล้ขนาดนั้นและบอกผมว่าพระองค์รู้สึกอย่างไรกับผม มันกลับยอมรับได้ยากเหลือเกิน

ในที่สุดผมก็ร้องออกมาว่า “ขอบพระคุณ ขอบพระคุณที่ทรงรักผม และขอบพระคุณสำหรับทุกสิ่งที่ทรงทำเพื่อผม ผมรักพระองค์มาก” ในความรู้สึกที่จริงมาก ผมรู้สึกเหมือนถูกโอบไว้ในอ้อมแขนของพระองค์ ผมมีความสุขไปกว่านั้นไม่ได้อีกแล้ว ผมเข้าใจว่าพระบิดาในสวรรค์รักผมมากจนไม่อยากให้มีสิ่งใดมาคั่นกลางระหว่างเรา พระองค์เจ็บปวดเมื่อคิด

ว่าเราอาจถูกแยกจากกัน และพระองค์กำลังทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อไม่ให้สิ่งนั้นเกิดขึ้น

* * *

จากประสบการณ์ครั้งนั้น สิทธิพิเศษอันน่าอัศจรรย์ของการเป็นส่วนหนึ่งในอาณาจักรของพระเจ้าถูกเปิดเผยแก่ผมถึงระดับหัวใจ ไม่นานหลังจากนั้น ผมถูกนำไปยังข้อพระคัมภีร์บางตอนที่เปิดตาผมจริง ๆ ผมอธิษฐานขอให้ความหมายของข้อความนี้ฝังลงในใจท่านและไม่จากไปไหน นี่คือหน้าต่างที่มองเข้าไปเห็นอาณาจักรของพระเจ้าได้ชัดที่สุดบานหนึ่ง

> นกกระจาบห้าตัวเขาขายสองอาส์ซาริอัน และนกนั้นแม้สักตัวเดียวพระเจ้าก็ไม่ได้ทรงลืมเลย ถึงผมของพวกท่านก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น อย่ากลัวเลย ท่านก็มีค่ามากกว่านกกระจาบหลายตัว
>
> ลูกา 12:6–7

> [อาส์ซาริอัน เป็นเหรียญทองแดงมูลค่าน้อยที่สุดเหรียญหนึ่งในสมัยนั้น พูดง่าย ๆ คือ นกห้าตัวราคาไม่กี่บาท]

พระเยซูกำลังอธิบายหลักการของอาณาจักรของพระองค์ ในข้อเหล่านี้เรามีสูตรว่าอะไรทำให้คนมีความหมายในอาณาจักรนั้น อะไรทำให้เขานับว่ามีตัวตน? อะไรทำให้เขามีค่า? ถ้าคำถามพวกนี้ไม่สำคัญสำหรับท่าน

ข้อความนี้ก็จะไม่มีความหมายเท่าไร แต่ผมยังไม่เคยเจอใครสักคนที่ไม่ได้กำลังต่อสู้กับคำถามเรื่องคุณค่าในตนเอง

พระเยซูตีราคานกสองตัวตามมาตรฐานของมนุษย์ก่อน ในสายตาโลกนี้นกพวกนี้แทบไม่มีค่าอะไรเลย จากนั้นพระองค์ก็ตั้งข้อเปรียบเทียบว่าพระเจ้าไม่ทรงลืมนกเหล่านั้นแม้สักตัวเดียว ประเด็นคือ เพราะพระเจ้าทรงจำนกได้ นกจึงมีค่ามากในอาณาจักรของพระเจ้า

แล้วพระเยซูก็ขยายหลักการนี้ต่อ โดยเทียบว่าพระเจ้าทรงคิดถึงเรามากแค่ไหน เมื่อเทียบกับนก — ผมของท่านทรงนับไว้แล้วทุกเส้น ท่านรู้จักใครสักคนไหมที่อยากรู้เรื่องท่านมากขนาดนับเส้นผมบนหัวท่าน? แล้วประโยคเด็ดก็มาถึง — อย่ากลัวเลย ท่านมีค่ามากกว่านกกระจาบหลายตัว

ท่านเห็นไหมว่าคุณค่าและความหมายในอาณาจักรของพระเจ้าได้มาอย่างไร? ได้มาจากการรู้ตัวง่าย ๆ ว่าพระเจ้าทรงคิดถึงเราด้วยความรักอยู่ตลอดเวลา เราอยู่ในความคิดของพระองค์แน่นอน พระองค์ประทานชีวิตให้เรา ทำให้หัวใจเราเต้น และเทความรักของพระองค์ลงมาในชีวิตเราอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เรามีความสุข พระองค์ยังประทานของขวัญ ความสามารถ และพรสวรรค์อันมั่งคั่ง เพื่อความพอใจของเรา ความสุขของเรา และเพื่อให้เรารับใช้คนอื่น

นี่คือความลับของอาณาจักรของพระเจ้า ความลับของการมีความหมายเป็นกุญแจที่ไขอาณาจักรแห่งความไร้ค่าและความซึมเศร้าที่ขังเราไว้ ท่านกล้าพอที่จะเชื่อไหม?

และในเมื่อพูดถึงเรื่องนี้แล้ว ท่านรู้ไหมว่าพระเจ้าทรงคิดถึงท่านมากแค่ไหน? ฟังข้อนี้

> ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงทวีการอัศจรรย์และพระดำริของพระองค์แก่พวกข้าพระองค์ ไม่มีผู้ใดเทียบเทียมพระองค์ได้
>
> สดุดี 40:5

> [ต้นฉบับภาษาฮีบรูของข้อนี้จบด้วยว่า ถ้าจะประกาศและบอกเล่าพระราชกิจและพระดำริเหล่านั้น ก็มีมากเกินกว่าจะนับไหว นั่นคือประเด็นที่ผู้เขียนกำลังใช้]

ถ้าคุณค่าของเราถูกกำหนดโดยความคิดที่เต็มไปด้วยความรักซึ่งพระเจ้ามีต่อเรา ข้อนี้ก็บอกว่าเราประเมินค่าไม่ได้ เพราะแผนการและความคิดที่พระองค์มีต่อเรานั้นมากเกินกว่าจะนับไหว รู้สึกอย่างไรบ้างที่รู้ว่าตัวเองมีค่าจนตีราคาไม่ได้?

แต่ความจริงข้อนี้จะดีได้เท่าที่เราเชื่อมันเท่านั้น คือเชื่อว่าพระเจ้ารักเราเกินกว่าจะวัดได้ ไม่ว่าเราจะดีหรือแย่แค่ไหน นี่เป็นข่าวดีมาก และผม

ขอบคุณสำหรับข่าวนี้จริง ๆ ฉะนั้นเมื่อไรที่ท่านถูกล่อลวงให้สงสัยในคุณค่าของตัวเอง ให้มองไปที่นกตัวเล็ก ๆ พวกนั้น แล้วเชื่อเถอะ

บทที่ 4

อาณาจักรแห่งครอบครัว

วันนั้นอากาศอบอุ่นและชื้น ทั้งบ้านเต็มไปด้วยบรรยากาศงานฉลอง กลิ่นหอมลอยออกมาจากครัว สัญญากับลิ้นไว้ว่าจะได้เจอของอร่อยแน่ เสียงหัวเราะดังขึ้นเป็นระยะขณะที่มีคนเล่าเรื่องเก่า ๆ ของขวัญถูกส่งต่อกันไปมาท่ามกลางความตื่นเต้นที่ปนอยู่กับความรัก เด็ก ๆ กำลังกินขนมของยายอย่างเอาเป็นเอาตาย ส่วนตาก็คอยบอกว่าพวกเราสูงขึ้นแค่ไหนแล้ว

นี่คือสิ่งที่เราเจอบ่อย ๆ เวลาไปเยี่ยมบ้านตากับยาย เป็นเวลาของครอบครัว เป็นเวลาที่ได้ยืนยันอีกครั้งว่าเราเป็นของที่นี่ เป็นเวลาที่ได้กลับมาเชื่อมกับคนที่เรารัก ได้แบ่งปันสิ่งของกัน เป็นเวลาที่ล้ำค่าและสำคัญที่ได้อยู่ด้วยกัน

ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าการรู้สึกว่ามีครอบครัวที่ใกล้ชิด ในการปกป้องเราจากปากของความซึมเศร้าและความรู้สึกไร้ค่าที่อ้ากว้างขึ้นทุกวัน ครอบครัว **สามารถ** เป็นที่ที่ท่านถูกยอมรับในแบบที่ท่านเป็น เป็นที่ที่ท่านเป็นตัวเองได้ เป็นที่ที่ท่านได้รับการอภัยเมื่อทำผิด และเป็นที่ที่ท่านได้ใช้ชีวิตร่วมกับคนอื่นอย่างมีความสุข

* * *

พระเยซูเปิดภาพสำคัญของอาณาจักรของพระเจ้าให้เราเห็น ตอนที่พระองค์สอนเราให้อธิษฐาน พระองค์ตรัสว่า

> เพราะฉะนั้นพวกท่านจงอธิษฐานเช่นนี้ว่า '**ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์** ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ
>
> มัทธิว 6:9

พระเยซูไม่ได้สอนให้เราเริ่มต้นด้วยคำว่า "ข้าแต่พระเจ้า" หรือ "ข้าแต่องค์ราชันผู้ทรงเดชานุภาพ" หรือ "ข้าแต่พระราชา" แต่ทรงสอนให้เริ่มด้วยคำว่า **พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย**

อาณาจักรของพระเจ้าคือครอบครัว

สำหรับบางคนเรื่องนี้อาจดูชัดเจนอยู่แล้ว แต่ผลที่ตามมาจากการที่อาณาจักรหนึ่งเป็นครอบครัวนั้นไปไกลกว่าที่คิดมาก เราจะดูผลเหล่านั้นกันในบทต่อ ๆ ไป

ครั้งแรกที่พระบิดาตรัสกับมนุษยชาติอยู่ในมัทธิว 3:17 ตั้งแต่เริ่มมีเวลาจนถึงวันที่พระเยซูรับบัพติศมา พระเจ้าสื่อสารกับเราผ่านทางพระบุตรของพระองค์เสมอ ในวันที่พระคริสต์รับบัพติศมา พระบุตรของพระเจ้ากลายเป็นอิมมานูเอล คือพระเจ้าสถิตกับเรา ในฐานะคนหนึ่งในพวกเรา และตอนนี้เองที่พระบิดาตรัสเป็นครั้งแรก

> [บัพติศมา คือพิธีจุ่มตัวลงในน้ำ เป็นสัญลักษณ์ของการเริ่มต้นชีวิตใหม่ พระเยซูทรงรับพิธีนี้เมื่อเริ่มออกทำงานสั่งสอน]

ถ้อยคำของพระบิดาในวันนั้นสำคัญอย่างยิ่ง อย่างที่พระดำรัสของพระองค์เป็นเสมอ เพราะตรงนี้เองที่พระเจ้าวางแก่นของอาณาจักรของพระองค์ออกมาให้เห็น

> ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก
>
> มัทธิว 3:17

พระเจ้าจะแนะนำพระบุตรของพระองค์ด้วยคำอื่นก็ได้ เช่น “ผู้นี้คือพระผู้สร้างฟ้าและแผ่นดิน จงฟังท่าน” หรือ “ผู้นี้คือกษัตริย์ของเจ้า จงเชื่อฟังท่าน” แต่พระเจ้าประกาศตัวตนของพระบุตรด้วยถ้อยคำของครอบครัว ไม่ใช่ถ้อยคำของกษัตริย์หรือผู้ปกครอง ถ้าเราแยกประโยคนี้ออกดู จะเห็นสองส่วน

1. “ท่านผู้นี้เป็นบุตรของเรา” = **ตัวตน**
2. “ที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก” = **คุณค่า**

ใน**อาณาจักรแห่งครอบครัว**ของพระเจ้า ความหมายและคุณค่าของเราถูกกำหนดโดยความสัมพันธ์ที่เรามีกับพระองค์ ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงกับ**อาณาจักรแห่งผลงาน**ของซาตาน ที่ความหมายและคุณค่าถูกกำหนดโดยความสำเร็จและผลงานของเรา ตามที่เราเองและคนรอบตัวตัดสิน

> [หนังสือเล่มนี้จะเปรียบเทียบสองอาณาจักรนี้ตลอดทั้งเล่ม **อาณาจักรแห่งครอบครัว** คือที่ที่คุณค่าของท่านมาจากการที่ท่านเป็นลูกของใคร **อาณาจักรแห่งผลงาน** คือที่ที่คุณค่าของท่านมาจากสิ่งที่ท่านทำได้]

ในอาณาจักรของพระเจ้า พระองค์เป็นพ่อของเรา และเราเป็นลูกของพระองค์ นั่นคือตัวตนของเรา เราถูกรู้จักจากการที่เราเป็นของใคร ไม่ใช่จากสิ่งที่เราทำ ความจริงที่ว่าพระเจ้ารักเราในฐานะลูกของพระองค์ เทพระพรลงมาให้เราไม่หยุด คิดถึงเราตลอดเวลา และอยากอยู่ใกล้เรา ทำให้เรารู้สึกมีคุณค่าอย่างเหลือเชื่อ — **อย่ากลัวเลย ท่านมีค่ามากกว่านกกระจาบหลายตัว**

ในอาณาจักรของพระเจ้า ตัวตนและคุณค่าของเรายืนยงเท่ากับพระเจ้าเอง คือนิรันดร์และไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะสำเร็จหรือล้มเหลว ความสัมพันธ์นั้นคงเดิม และคุณค่าของเราปลอดภัย

ส่วนในอาณาจักรแห่งผลงาน คุณค่าของเราปลอดภัยพอ ๆ กับราคาหุ้นในวันที่ตลาดพัง คือผันผวนสุดขีด ไม่มีอะไรมั่นคง และมีแต่จะดิ่งลง เรารับประกันได้ไหมว่าเราจะสำเร็จเสมอ? เราแน่ใจได้ไหมว่าคนรอบตัวที่เราหวังจะได้กำลังใจและการสนับสนุน จะปรบมือให้เราทุกครั้ง? แทบไม่มีทางเลย สำหรับคนที่มีหูจะฟัง คนฉลาดสร้างบ้านของตัวเองบนศิลา ไม่ใช่บนทรายที่เลื่อนไหล

เพื่อปกป้องตัวตนของเราแต่ละคน และเพื่อช่วยเราไม่ให้เข้าไปสู่ชีวิตที่เต็มด้วยความสิ้นหวัง ความท้อแท้ ความรู้สึกไร้ค่า และความตาย พระเจ้าจึงวางธรรมบัญญัติไว้ที่ใจกลางอาณาจักรของพระองค์ เป็นธรรมบัญญัติที่ปกป้องความสัมพันธ์

ธรรมบัญญัตินี้ดูแลความสัมพันธ์สองแบบ แบบแรกคือความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระบิดาในสวรรค์ แบบที่สองคือความสัมพันธ์ระหว่างเราแต่ละคน ในฐานะพี่น้องกันในอาณาจักรของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงตรัสว่า

> ‘จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่านด้วยสุดจิตของท่าน’ และด้วยสุดความคิดของท่าน นั่นแหละเป็นพระบัญญัติข้อสำคัญอันดับแรก ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ ธรรมบัญญัติและคำของผู้เผยพระวจนะทั้งหมดก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้
>
> มัทธิว 22:37–40

พระบัญญัติสองข้อใหญ่นี้ถูกออกแบบมาเพื่อปกป้องตัวตนและคุณค่าของเรา ในฐานะลูกของพระเจ้า และแน่นอนว่าพระบัญญัติสองข้อนี้เป็นบทสรุปของพระบัญญัติสิบประการ ท่านเคยคิดไหมว่าพระบัญญัติสิบประการเป็นสิ่งจำเป็น ที่จะกันไม่ให้ท่านสูญเสียคุณค่าในตนเอง?

> [พระบัญญัติสิบประการ คือกฎสิบข้อที่พระเจ้าประทานแก่ชนชาติอิสราเอล สี่ข้อแรกว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างคนกับพระเจ้า หกข้อหลังว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างคนกับคน]

ในอาณาจักรของพระเจ้า พระบัญญัติสิบประการถูกเข้าใจในบริบทของความสัมพันธ์ ถ้าท่านตัดความสัมพันธ์เหล่านั้นทิ้ง ท่านกำลังทำลายตัวตนของตัวเอง และเมื่อตัวตนถูกทำลาย ความตายก็รอกอดท่านอยู่

ไม่มีอะไรที่เป็นการตั้งกฎขึ้นมาลอย ๆ เลย ในคำกล่าวของพระเจ้าที่ว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย บาป — ซึ่งพระคัมภีร์นิยามไว้ใน 1 ยอห์น 3:4 ว่าคือการละเมิดธรรมบัญญัติ — ทำลายตัวตนและคุณค่าของเรา และเมื่อตัวตนและคุณค่าหายไป จิตใจก็เริ่มโหยหาความตาย นี่คือเหตุผลตรง ๆ ว่าทำไมความซึมเศร้าและการฆ่าตัวตาย จึงเป็นปัญหาที่ใหญ่ที่สุดของสังคมทุกวันนี้ คำตอบง่ายมาก — บาป

ท่านเห็นไหมว่าทำไมพระเจ้าจึงเกลียดบาปมากขนาดนั้น? บาปคือโจรที่ขโมยตัวตนและคุณค่าของเราในฐานะลูกของพระเจ้าไป และพระเจ้าตั้งพระทัยแน่วแน่ที่จะทำลายบาปให้สิ้น

* * *

ขอสรุปสั้น ๆ สิ่งที่เราดูกันมาในบทนี้

1. อาณาจักรของพระเจ้าคือครอบครัว
2. พระเจ้าเป็นพ่อของเรา และเราเป็นลูกของพระองค์

3. ตัวตนและคุณค่าของเราแต่ละคนตั้งอยู่บนความสัมพันธ์ที่เรามีกับพระเจ้า
4. อาณาจักรของพระเจ้าเป็นอาณาจักรของความสัมพันธ์ ทั้งระหว่างเรากับพระเจ้า และระหว่างเรากันเอง
5. ความสัมพันธ์เหล่านี้ถูกปกป้องไว้ด้วยพระบัญญัติสิบประการ
6. การละเมิดพระบัญญัติทำลายตัวตนและคุณค่าของเรา

บทที่ 5

วิกฤติในครอบครัว

ผมมองหน้าเขาแล้วรู้ทันทีว่ามีบางอย่างกระทบใจเขาอย่างหนัก เขาพยายามทำตัวให้เป็นปกติ แต่ถุงใต้ตาฟ้องออกมาหมด ผมจึงถามเขาว่า “ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหม?”

“ผมกับภรรยาแยกกันอยู่แล้วครับ” เขาตอบด้วยน้ำเสียงเจ็บปวด “ผมไม่ทันตั้งตัวเลย ไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น” น้ำเสียงของเขายังจมอยู่ในความเสียใจ เราคุยกันถึงปัญหาที่เขากำลังเผชิญ แล้วจู่ ๆ เขาก็โพล่งออกมาว่า “ผมทนไม่ได้ที่จะไม่ได้เจอลูก ๆ เรื่องนี้ทรมานผมจนแทบขาดใจ”

ผมเห็นว่าเขากำลังฝืนประคองตัวเองไว้ไม่ให้พังลงต่อหน้าผม และผมรู้สึกถึงความเจ็บปวดของเขาจริง ๆ ผมอยากช่วยเขาสักอย่างแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ ประโยคสุดท้ายที่เขาพูดคือ “ตอนนี้ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าไหนคือทางขึ้น ไหนคือทางลง และผมกำลังมุ่งหน้าไปทางไหน”

มีเพียงคนที่เคยผ่านดินแดนอันทรมานของการแยกทางและการหย่าร้างเท่านั้นที่จะเข้าใจอารมณ์เบื้องหลังคำพูดเหล่านั้น ความตกใจ ความโกรธ และความโศกเศร้าของฝ่ายที่ไม่ได้ต้องการให้เรื่องนี้เกิดขึ้น มักถูกเปรียบว่าหนักพอ ๆ กับการสูญเสียคู่ชีวิตไปด้วยความตาย

ความจริงอันโหดร้ายของการหย่าร้างไม่ได้หมายถึงแค่การแบ่งทรัพย์สินกัน แต่หมายถึงการต้องนิยามตัวตนทั้งหมดของตัวเองขึ้นใหม่

เนลลี โซลา และ เรนาตา ซิงเกอร์, True Stories from the Land of Divorce, ซิดนีย์, ค.ศ. 1995, หน้า 2

แน่นอนว่าผู้ที่บอบช้ำที่สุดคือเด็ก ๆ อารมณ์ด้านลบทั้งหมดที่ไหลผ่านใจของเด็กคนหนึ่ง ไม่ใช่เฉพาะในวันที่เรื่องเกิดขึ้น แต่ตลอดชีวิตที่เหลือของเขา เป็นสิ่งที่ไม่มีใครประเมินได้หมด

จิม คอนเวย์ สำรวจผู้ใหญ่หลายร้อยคนที่เติบโตมาในครอบครัวที่พ่อแม่หย่าร้างกัน อารมณ์ความรู้สึกที่พวกเขาบอกเล่ามีดังนี้

- ไม่มีความสุข 72%
- รู้สึกไร้อำนาจ ทำอะไรไม่ได้ 65%
- รู้สึกโดดเดี่ยว 61%
- รู้สึกหวาดกลัว 52%
- รู้สึกโกรธ 50%
- รู้สึกถูกทอดทิ้ง 48%
- รู้สึกว่าตัวเองถูกปฏิเสธ 40%
- รู้สึกว่าตัวเองไร้ค่า 30%

และการเติบโตมากับการหย่าร้างของพ่อแม่ ทิ้งปัญหาเหล่านี้ไว้กับพวกเขาเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่

- แสวงหาการยอมรับอยู่ตลอดเวลา 58%
- ปิดกั้นความทรงจำบางส่วนในอดีตของตัวเอง 54%
- ตัดสินตัวเองอย่างเข้มงวดเกินไป 53%
- จริงจังกับตัวเองมากเกินไป 47%
- ตอบสนองรุนแรงเกินเหตุต่อสถานการณ์ที่ตัวเองควบคุมไม่ได้ 42%
- ยังมีปัญหาในความสัมพันธ์ 40%

จิม คอนเวย์, Adult Children of Legal or Emotional Divorce, ค.ศ. 1990, หน้า 31

จึงไม่แปลกเลยที่พระเจ้าตรัสว่า

> พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า “เพราะว่าเราเกลียดชังการหย่าร้าง และความทารุณ” พระยาห์เวห์จอมทัพตรัสดังนี้แหละ เพราะฉะนั้น จงระวังตัวให้ดี อย่าเป็นคนทรยศ
>
> มาลาคี 2:16

ไม่ว่าเรื่องจะเกิดขึ้นอย่างไร หรือใครเป็นฝ่ายเดินออกไปจากใคร การสูญเสียความสัมพันธ์ในครอบครัวสร้างความเสียหายกับทุกฝ่ายเสมอ เมื่อความสัมพันธ์ในครอบครัวพังลง **ไม่มีใครเป็นผู้ชนะ**

* * *

แต่นี่คือสิ่งที่เคยเกิดขึ้นในสวรรค์มาแล้ว ครอบครัวของพระเจ้าถูกฉีกออกจากกันด้วยวิกฤติครั้งหนึ่ง เมื่อบุตรองค์แรกที่พระองค์ทรงสร้างและทรงรักหันหลังให้พระองค์

พระคัมภีร์บันทึกไว้ในหนังสือวิวรณ์ว่า

> ขณะนั้นเกิดสงครามขึ้นในสวรรค์
>
> วิวรณ์ 12:7

เมื่ออ่านข้อนี้ เราอาจนึกภาพสงครามระหว่างกษัตริย์สองพระองค์กับกองทัพของแต่ละฝ่าย แต่สงครามครั้งนี้คือครอบครัวหนึ่งที่ถูกฉีกออกจากกัน ลองจินตนาการถึงวันที่พระเจ้าทรงสร้างลูซิเฟอร์ขึ้นมา และทรงโอบกอดบุตรคนใหม่ของพระองค์ไว้อย่างอ่อนโยน

> [ลูซิเฟอร์ คือชื่อเดิมของทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นก่อนใคร และทรงรักเหมือนบุตร ต่อมาเขากบฏต่อพระเจ้า และถูกเรียกในเวลาต่อมาว่าซาตาน]

พระเจ้าประทานทั้งพระทัยและชีวิตของพระองค์เองแก่ทูตสวรรค์องค์นี้ ทรงแสดงต่อเขาแต่ความรักเท่านั้น และประทานสิทธิพิเศษให้เขารับใช้ในตำแหน่งสูงสุดของการปกครองแบบครอบครัวของพระองค์

แต่บัดนี้บุตรคนนี้กลับพ่นถ้อยคำแห่งความโกรธและการกบฏออกมา เขาเคลื่อนไหวอยู่ในเงามืดของคำโกหกและการหลอกลวง และวางยาพิษไว้ในความคิดของลูก ๆ คนอื่นอีกมากมายของพระเจ้า ท่านพอจะนึกถึงความโศกเศร้าของพระบิดาได้ไหม?

ลูซิเฟอร์ที่ถูกสร้างขึ้นมาอย่างสมบูรณ์แบบ บัดนี้เต็มไปด้วยความเกลียดชังและความคิดที่จะฆ่า เขามุ่งมั่นจะทำลายพระบุตรนิรันดร์ของพระเจ้า พระเยซูทรงเปิดเผยเรื่องนี้เองว่า

> มันเป็นฆาตกรตั้งแต่เริ่มแรกและไม่ได้ตั้งอยู่ในสัจจะ เพราะมันไม่มีสัจจะ
>
> ยอห์น 8:44

ความรู้สึกนี้แสดงตัวออกมาจริง ๆ ที่ไม้กางเขนบนเนินกัลวารี ที่นั่นซาตานหวังจะกำจัดพระเยซูให้พ้นทางของมัน

ใครเล่าจะเข้าใจความสูญเสียที่พระเจ้าทรงรู้สึกต่อลูซิเฟอร์บุตรของพระองค์? เราพอจะได้ยินเสียงสะท้อนจากพระทัยของพระเจ้าในเรื่องของดาวิดกับอับซาโลม

> พระราชาทรงโทมนัสนัก เสด็จขึ้นไปบนห้องที่อยู่เหนือประตู และทรงกันแสง เมื่อเสด็จไปพระองค์ตรัสว่า “โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเรา อับซาโลมบุตรของเราเอ๋ย เราเองอยากจะตายแทนเจ้า โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเรา”

อับซาโลมเป็นลูกชายรูปงามของกษัตริย์ดาวิด เขาต้องการฆ่าพ่อของตัวเองเพื่อยึดราชบัลลังก์ กองทัพของดาวิดเอาชนะกำลังของเขา และอับซาโลมตายในสนามรบ แต่แทนที่จะยินดีกับชัยชนะ ดาวิดกลับร้องไห้ให้ลูกชายที่กบฏต่อตนเอง เมื่อครอบครัวถูกฉีกออกจากกัน ไม่มีใครเป็นผู้ชนะ

* * *

สิ่งสำคัญที่ต้องจำไว้คือ ในอาณาจักรของพระเจ้า **ตัวตน**และ**คุณค่า**ของคนคนหนึ่งผูกอยู่กับความสัมพันธ์ที่เขามีต่อพระเจ้าผู้ทรงสร้าง พระบิดาแห่งสวรรค์ของเรา เมื่อลูซิเฟอร์ก้าวออกจากความสัมพันธ์นั้น เขาฆ่าตัวตนของตัวเองทิ้งทั้งทางความคิดและทางอารมณ์ และเปิดประตูให้อารมณ์มืดหลั่งไหลเข้ามาอย่างที่เขาเองก็ไม่ทันคาดคิด

ก่อนการกบฏ ถ้ามีใครถามลูซิเฟอร์ว่า “ท่านคือใคร?” เขาจะตอบด้วยความมั่นใจอย่างสงบว่า “ข้าเป็นบุตรของพระเจ้า และพระองค์ทรงรักข้า” แต่หลังจากที่เขาปฏิเสธพระบิดาแล้ว ถ้ามีใครถามคำถามเดิมว่า “ลูซิเฟอร์ ท่านคือใคร?” เขาจะตอบว่าอย่างไร?

เขาไม่มีตัวตนเหลืออยู่อีกแล้ว เพราะเขาทำลายตัวตนนั้นด้วยมือของตัวเอง และตัวตนใด ๆ ที่เขาจะสร้างขึ้นใหม่นับจากวินาทีนั้น จะไม่มีวัน

เติมความว่างเปล่าและความรู้สึกสูญเสียที่เกิดจากการตัดความสัมพันธ์อันใกล้ชิดกับพระบิดาของเขาได้เลย

หลายครั้งเขาอยากได้สิ่งที่สูญเสียไปกลับคืนมา แต่ความหยิ่งไม่ยอมให้เขาทำเช่นนั้น ยิ่งไปกว่านั้น ลึกลงไปข้างใน เขาไม่มีวันเชื่อว่าตัวเองจะได้รับการอภัยหลังจากความอกตัญญูและการกบฏอย่างเปิดเผยขนาดนั้น ลูซิเฟอร์ หรือที่บัดนี้เรียกกันว่าซาตาน อันเป็นคำที่แปลว่า “ผู้ต่อต้าน” จึงยืนอยู่เพียงลำพัง ไม่มีใครโอบกอดเขา ไม่มีพ่อแม่ให้หันไปหา และไม่มีที่ใดที่เขาเรียกว่าบ้านได้

บัดนี้ซาตานขับเคลื่อนด้วยอารมณ์ทั้งหมดของความไร้ค่า ความไม่มั่นคง ความกลัว ความว่างเปล่า ความอิจฉา ความหยิ่ง การแก้ตัวให้ตัวเอง ความยโส ความเดือดดาล ความโกรธ และความต้องการควบคุมทุกสิ่ง

ซาตานไม่รู้อีกต่อไปว่าไหนคือทางขึ้น ไหนคือทางลง มันต้องนิยามตัวเองใหม่ และต้องหาอะไรสักอย่างมากลบความว่างเปล่า ความไร้ค่า และความไม่เป็นอะไรเลยที่มันรู้สึกอยู่ข้างใน

เหมือนเด็กทุกคนที่รู้สึกว่าตัวเองไร้ค่า ซาตานเต็มไปด้วยร่องรอยของความไม่มั่นคง ความกลัว ความคลุ้มคลั่ง และความต้องการการยอมรับอย่างสิ้นหวังจากใครก็ตามที่มันหาได้ มันกระหายความสนใจ และเพื่อเติมความว่างเปล่านั้น ธรรมชาติอันบิดเบี้ยวของมันโหยหาการกราบไหว้ การยกย่อง และความรัก อะไรก็ได้ที่จะพรากความเจ็บปวด ความโดดเดี่ยว และความไร้ค่านั้นไป อะไรก็ได้จริง ๆ

สภาพอันน่าเศร้านี้สะท้อนอยู่ในเพลงประกอบภาพยนตร์เรื่อง City of Angels อย่างน่าประหลาด เพลงนั้นเป็นเสียงของคนที่ใช้เวลาทั้งชีวิตรอโอกาสอีกครั้งที่ไม่เคยมาถึง รู้สึกว่าตัวเองไม่เคยดีพอ ก่อกำแพงคำโกหกขึ้นมาบังสิ่งที่ตัวเองขาด และในที่สุดก็ขอเพียงให้ตัวเองว่างเปล่าและไร้น้ำหนัก เผื่อว่าจะได้พบความสงบสักคืนหนึ่ง

* * *

เมื่อซาตานปฏิเสธความสัมพันธ์ในฐานะรากฐานของคุณค่าไปแล้ว มันจึงไม่มีทางสร้างอาณาจักรที่ตั้งอยู่บนความสัมพันธ์ได้ เหลือทางเลือกเดียวเท่านั้น คือให้คนถูกรู้จักจาก**สิ่งที่เขาทำได้** แทนที่จะถูกรู้จักจาก**การที่เขาเป็นลูกของใคร**

อาณาจักรแบบนี้จะเดินต่อไม่ได้เลย ถ้าทุกคนยอมรับว่าชีวิต สติปัญญา และความรักทั้งหมดมาจากพระเจ้า ซาตานจึงประดิษฐ์หลักการเรื่อง “พลังภายในตัวเอง” ขึ้นมา เพื่อลดพระเจ้าลงให้เหลือเพียงพลังอย่างหนึ่ง เป็นพลังที่ไม่มีตัวตน ไม่อาจมีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับใครได้ เป็นพลังที่คุณจะหยิบมาใช้หรือใช้ในทางที่ผิดเมื่อไรก็ได้ตามใจ

อาณาจักรของซาตาน หรือ **อาณาจักรแห่งผลงาน** จึงเป็นอาณาจักรแห่งอำนาจ ผลงาน และการไล่ล่าความสุขส่วนตัว แก่นของอาณาจักรนี้คือไม่ต้องรับผิดชอบต่อใครทั้งสิ้น และใส่ใจเฉพาะคนที่จะเป็นประโยชน์กับตัวเองเท่านั้น

แน่นอนว่าอาณาจักรนี้ถึงคราวล่มสลาย เพราะพลังชีวิตที่ค้ำจุนอาณาจักรนี้ไว้เป็นของผู้ทรงพระชนม์อยู่ และวันหนึ่งความผิดจากการปฏิเสธพระองค์จะบีบชีวิตของคนที่ยังดื้อดึงไม่ยอมรับว่าตนเป็นบุตรของพระเจ้าจนหมดสิ้น อาณาจักรนี้ถึงคราวล่มสลาย เพราะไม่มีสิ่งใดลบความเจ็บปวดและความสูญเสียที่มาจากการปฏิเสธตัวตนนั้นได้ ตรงนี้เองที่เราเห็นความจริงของถ้อยคำที่ว่า

> “ไม่มีสันติสุขแก่คนอธรรม” พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัส
>
> อิสยาห์ 57:21

เมื่อเรากลับไปมองสวนเอเดนด้วยสายตาแบบนี้ เราจะเห็นว่าภายนอกซาตานดูเจ้าเล่ห์และฉลาดในการล้มล้างการปกครองของสวรรค์ แต่ข้างในนั้นคือหัวใจที่เต็มไปด้วยความว่างเปล่าและความไม่มั่นคง หัวใจที่ดิ้นรนจะสร้างตัวตนขึ้นใหม่ และดิ้นรนจะหนีจากเหวแห่งความสิ้นหวังที่ถ่างกว้างขึ้นทุกที

บทที่ 6

นรกบนโลก

นี่ต้องเป็นหนึ่งในประสบการณ์ที่ปวดใจที่สุดในชีวิต กว่าจะมาถึงจุดนี้อาจใช้เวลาหลายปี ท่านค่อย ๆ สร้างมิตรภาพที่มั่นคงกับใครสักคน คนที่ท่านมีความสุขทุกครั้งที่ได้ใช้เวลาด้วย

แล้ววันหนึ่งท่านสังเกตว่าเพื่อนคนนั้นทำตัวแปลกไป ท่านพยายามมองข้าม บอกตัวเองว่าคิดไปเอง ไม่มีอะไรหรอก แต่เมื่อเวลาผ่านไป สิ่งที่ผิดปกติกลับสะสมมากขึ้นเรื่อย ๆ จนสุดท้ายท่านทนไม่ไหวและต้องถามเพื่อนตรง ๆ ว่าเกิดอะไรขึ้น

หลังจากพยายามอยู่นานแสนนานกว่าจะข้ามกำแพงที่เขาตั้งขึ้นไปได้ ท่านก็พบว่ามีใครอีกคนคอยพูดกรอกหูเพื่อนของท่านให้คิดในทางร้ายต่อท่าน จนเขาตีความการกระทำของท่านไปในแบบที่ท่านฟังแล้วตะลึงงัน

เหตุผลน่าจะชนะ และความเข้าใจผิดน่าจะคลี่คลายได้เร็ว ๆ ใช่ไหม? เปล่าเลย พอท่านพยายามอธิบายอย่างมีเหตุผล ท่านกลับถูกกล่าวหาหน้าตาเฉยว่ากำลังแต่งเรื่องขึ้นมากลบเกลื่อน

มาถึงจุดนี้ อารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งอาจท่วมท้นท่านขึ้นมา ทั้งความช้ำใจ ความเจ็บ ความโกรธ หรือกระทั่งความรู้สึกว่าโลกทั้งใบพังลง ที่เพื่อนคนหนึ่งเชื่อคนอื่นได้ง่ายดายขนาดนั้น โดยไม่เคยเอ่ยปากถามท่านสักคำ ไม่ต้องพูดถึงการปกป้องท่านเลย และไม่ว่าท่านจะระเบิดออกมาหรือ

เงียบใส่ อาการนั้นเองกลับกลายเป็นสัญญาณบอก “เพื่อน” ของท่านว่าเขาคิดถูกแล้ว และทุกอย่างที่เขาได้ยินมาเป็นความจริง เจ็บแล้วยังถูกซ้ำเติมอีก

บางทีขณะที่ท่านอ่านสองสามย่อหน้าที่ผ่านมา ความทรงจำที่เจ็บปวดอาจลอยขึ้นมาในใจ เพราะเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าบนโลกใบนี้ตั้งแต่แรกเริ่ม แม้แต่ขณะที่ผมนั่งเขียนอยู่นี้ ผมนึกถึงเหตุการณ์ทำนองนั้นที่เกิดกับตัวเอง แล้วต้องหยุดถามอีกครั้งว่า “ทำไม?”

ผมเชื่อว่าพวกเราส่วนใหญ่มีแผลเป็นจากการถูกปฏิเสธในทำนองนี้ และผมคิดว่าแผลเหล่านั้นช่วยให้เราพอเข้าใจได้บ้าง ว่าพระเจ้าทรงรู้สึกอย่างไรในวินาทีที่อาดัมและเอวากินผลจากต้นไม้แห่งการรู้ดีรู้ชั่ว หนึ่งในความลึกลับที่สุดของชีวิตคือ ถ้อยคำของคนแปลกหน้าคนหนึ่งแยกเพื่อนที่ดีที่สุดออกจากกันได้

* * *

ผมนึกภาพอยู่บ่อย ๆ ว่าพระเจ้าทรงเฝ้ามองเอวาบุตรสาวของพระองค์อย่างใกล้ชิด ขณะที่เธอไปยืนอยู่กลางสวนและจู่ ๆ ก็เข้าไปสนทนากับ “คนแปลกหน้า” หลังจากเวลาทั้งหมดที่พระเจ้าทรงมอบให้เอวา หลังจากเครื่องหมายแห่งความรักนับไม่ถ้วนที่ทรงสำแดงแก่เธอ เธอจะยึดความมั่นคงและความรักของพระบิดาแห่งสวรรค์ไว้ หรือจะรับเอาถ้อยคำของซาตานที่พูดผ่านงู?

แล้วทำไมพระเจ้าไม่ทรงเข้าขัดขวาง? ทำไมไม่ทรงส่งทูตสวรรค์มายับยั้งไม่ให้ความสัมพันธ์นั้นขาดสะบั้นลง? ผมคิดว่ามีคำถาม “ทำไม” อีกมากที่รอคำตอบอยู่ตรงนี้ เราไม่มีเวลาและเนื้อที่พอจะตอบทั้งหมด และบางข้อก็คงตอบไม่ได้เต็มที่จนกว่าเราจะได้เห็นพระองค์ต่อหน้า แต่คำตอบใจกลางนั้นคือ **ความรัก**

ความรักมอบสิทธิ์ในการเลือกให้ แม้ว่าการเลือกนั้นจะทำร้ายผู้ให้สิทธิ์อย่างสาหัสก็ตาม ถ้าพระเจ้าทรงมีนิสัยเข้าขัดขวางทุกครั้งที่ลูก ๆ ของพระองค์กำลังจะก้าวไปผิดทาง เอาเข้าจริงพวกเขาก็ไม่มีสิทธิ์เลือกอะไรเลย

มีเวลาสำหรับการสอนและการแก้ไข แต่ก็มีเวลาที่ความเงียบของผู้ให้สิทธิ์เลือกเป็นสิ่งพิสูจน์คำว่า “เรารักเจ้า” ทุกคำที่พระองค์เคยตรัส เพราะความรักที่ไม่มีสิทธิ์เลือกอยู่ด้วยนั้นไม่ใช่ความรักเลย นี่คือความจริงที่พ่อแม่ทุกคนต้องต่อสู้ด้วยเมื่อเลี้ยงลูก ถ้าสอนแล้ว ชี้แนะแล้ว ลูกยังเลือกที่จะขัดเราอยู่ดี เราจะห้ามเขาเพื่อไม่ให้ตัวเราเองต้องเจ็บจากการถูกปฏิเสธหรือ? หรือเราจะเงียบและเศร้าอยู่กับตัวเอง ปล่อยให้เขามีสิทธิ์ปฏิเสธเรา? นี่เป็นทางเลือกที่ยากสำหรับพ่อแม่ทุกคน

พระเจ้าทรงสวมกำลังแห่งความรัก และทรงเฝ้ามองอย่างเงียบ ๆ ขณะที่เอวาบุตรสาวสุดที่รักของพระองค์กลายเป็นเครื่องมือทำลายอาดัมบุตรชายที่ทรงรัก ถึงตอนนี้ความเจ็บปวดในพระทัยของพระเจ้าคงเหลือ

คณานับ แล้วความเจ็บปวดจากการสูญเสียบุตรสาวจะทำให้พระองค์เข้าแทรกแซงเพื่อช่วยอาดัมไว้หรือไม่? ไม่

ความรักของพระเจ้าโศกเศร้าอย่างลึกซึ้งและรอคอยอยู่ในความเงียบพิสูจน์จนไม่มีข้อกังขาว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งเสรีภาพและการเลือกอย่างแท้จริง พระองค์จะทรงปล่อยให้อาดัมเลือกด้วยตัวเอง

เมื่อเราพูดถึงการทดสอบ โปรดอย่าคิดเป็นอันขาดว่าพระเจ้าทรงนั่งดูการทดสอบอยู่จากที่ปลอดภัยบนสวรรค์ เพื่อดูว่าอาดัมกับเอวามีคุณสมบัติพอจะเข้าเป็นสมาชิกชมรมชาวสวรรค์หรือไม่ พระเจ้าเองก็ทรงถูกทดสอบไม่น้อยไปกว่าอาดัมและเอวา

เพราะพระเจ้าทรงทราบว่า ถ้าอาดัมและเอวาล้มลง ข้อเสนอที่พระบุตรของพระองค์ทรงให้ไว้ตั้งแต่ก่อนสร้างโลก คือการสละพระชนม์เพื่อโลกนี้จะกลายเป็นความจริงขึ้นมา พระคริสต์จะทรงสำแดงให้พวกเขาเห็นว่าพระบิดาของพระองค์ทรงเป็นอย่างไรจริง ๆ พระองค์จะทรงรับความผิดของพวกเขามาไว้กับพระองค์เอง และปล่อยให้ความผิดนั้นบีบชีวิตของพระองค์ออกไปแทนชีวิตของพวกเขา

1 เปโตร 1:20; วิวรณ์ 13:8

พระเจ้าทรงทราบทั้งหมดนี้อย่างชัดเจน ขณะที่ทรงเฝ้ามองเอวาและอาดัมเลือกที่จะหันหลังให้พระองค์ ความเงียบนั้นบรรจุความรักแบบไหนไว้? การสำแดงความรักครั้งนั้นลบล้างความคิดผิด ๆ ไปตลอดกาล ที่ว่า

พระเจ้าทรงจัดการกับพ่อแม่คู่แรกของเราด้วยการเห็นแก่ประโยชน์ของพระองค์เอง

* * *

ในบทที่ 1 เราพูดถึงหลักคิดที่อาดัมและเอวารับเอาไว้ตอนกินผลจากต้นไม้นั้น และในบทที่แล้วเราพูดถึงส่วนผสมอันน่าเศร้าของอารมณ์ที่ทำให้ซาตานปรุงความคิดขึ้นมาว่า เราอยู่ได้โดยไม่ต้องมีพระเจ้า และสร้างตัวตนของเราเองขึ้นมาจากสิ่งที่เราทำสำเร็จ

แม้ในขณะที่กระเพาะของอาดัมและเอวากำลังย่อยผลไม้นั้นอยู่ เมฆหนาแห่งความไร้ค่าและความรู้สึกผิดก็ค่อย ๆ ห่อหุ้มความคิดของทั้งสองไว้ ปิดสวิตช์ความสัมพันธ์อันงดงามและเปี่ยมสุขระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ลง คำสาปของต้นดูราเซลเริ่มออกฤทธิ์อย่างเงียบเชียบ และในเวลาไม่นาน อาดัมกับเอวาก็จมอยู่ในความรู้สึกผิดและความกลัว

ทั้งสองคน พร้อมกับซาตานและทูตสวรรค์ที่ตามมันไป ฆ่าตัวตนของตัวเองทิ้งทั้งทางความคิดและทางอารมณ์ พวกเขาสูญเสียตัวตนและคุณค่าไป และไม่มีสิ่งใดที่พวกเขาทำได้ที่จะเอากลับคืนมา พวกเขาคืนดีกับพระเจ้าด้วยตัวเองไม่ได้ พวกเขาเป็นฝ่ายทำลายความสัมพันธ์ และมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่จะรื้อฟื้นความสัมพันธ์นั้นได้

ความจริงข้อนี้เห็นได้ชัดในประสบการณ์ของเราเอง ถ้ามีใครทำลายความสัมพันธ์ที่เขามีกับเรา อำนาจที่จะรื้อฟื้นความสัมพันธ์นั้นอยู่ในมือ

ของฝ่ายที่ไม่ได้ทำผิด ฝ่ายที่ทำผิดสละอำนาจใด ๆ ในความสัมพันธ์นั้นไปแล้ว

ถึงตรงนี้สำคัญมากที่จะนึกถึงสิ่งที่เราดูกันในบทที่ 2 พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดของชีวิต สติปัญญา และความยินดี บัดนี้อาดัมและเอวาตัดตัวเองขาดจากแหล่งนั้น ด้วยการเชื่อคำโกหกที่ว่าสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นของพวกเขาเอง

ความสามารถในการใช้เหตุผลของทั้งสองไม่อาจใช้อย่างไม่เห็นแก่ตัวหรืออย่างตรงไปตรงมาได้อีก ความคิดของพวกเขากลมกลืนไปกับซาตานอย่างสิ้นเชิง พวกเขาไม่มีความสามารถจะรู้ทันคำโกหกที่ซาตานบอกอีกต่อไป ซาตานเริ่มยัดทฤษฎีเท็จเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าใส่หัวพวกเขาจนเต็ม

ในเวลาเดียวกัน ซาตานก็บอกอาดัมและเอวาว่าพวกเขาเลว บอกว่าพวกเขาสมควรตาย และเป็นคนไร้ค่า จนถึงวันนี้ซาตานก็ยังมุ่งมั่นจะทำลายความรู้สึกถึงตัวตนของเรา และมันทำด้วยวิธีเดิม คือโกหกเราเรื่องพระเจ้า และโกหกเราเรื่องตัวเราเอง ตราบใดที่เรายังเชื่อคำโกหกเรื่องพระเจ้าและเรื่องตัวเราเอง เราจะคืนดีกับพระเจ้าไม่ได้เลย ทางเดียวที่ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าจะกลับคืนมาได้ คือการรู้จักพระอุปนิสัยของพระองค์อย่างแท้จริง ตามที่พระบุตรของพระองค์ทรงสำแดงไว้

คนแปลกหน้าแยกเพื่อนที่ดีที่สุดออกจากกันเรียบร้อยแล้ว พระเจ้าเสด็จมาเยี่ยมและทรงเรียกอาดัมกับเอวา แต่พระสุรเสียงที่ครั้งหนึ่งทั้งสองเคย

บอกว่าไพเราะที่สุดในจักรวาล บัดนี้กลับไล่พวกเขาให้วิ่งไปซ่อนตัวด้วยความกลัวและความสิ้นหวัง สิ่งที่ซาตานปลูกฝังไว้ทำงานสำเร็จแล้ว

* * *

ลองนึกภาพว่าวันหนึ่งท่านกลับจากที่ทำงาน ใจเต้นรอธรรมเนียมเล็ก ๆ ที่ท่านกับลูกสร้างขึ้นด้วยกัน ทุกเย็นลูกของท่านจะวิ่งออกมาหน้าบ้าน ร้องเรียก “พ่อ! พ่อ!” แล้วโถมเข้ามากอดท่าน

แต่เย็นวันนั้น พอเข้าใกล้บ้าน ท่านพบว่าลูกไม่ได้ออกมารับ ท่านงงและเดินเข้าประตูไป แล้วได้ยินเสียงกรีดร้องด้วยความหวาดกลัว ตามด้วยเสียงฝีเท้าเล็ก ๆ วิ่งหนีไปซ่อนในสวน มีบางอย่างทำลายความสัมพันธ์นั้นไปแล้ว ที่เคยมีความรัก บัดนี้มีแต่ความกลัว

ไม่มีพ่อที่แท้จริงคนไหนพอใจที่จะเห็นลูกวิ่งหนีเมื่อได้ยินเสียงเรียกของตน มันเจ็บ และเป็นเรื่องน่าเศร้าที่ความบาปทำให้เรากลัวบุคคลที่รักที่สุด ใจกว้างที่สุด อดทนที่สุด และรักเสรีภาพที่สุดในจักรวาล

พระเจ้าทรงเผชิญปัญหาที่หนักหนามาก พระองค์จะเข้าหาอาดัมและเอวาอย่างไร ในเมื่อตอนนี้ทั้งสองกำลังฟังอีกเสียงหนึ่งอยู่? ทุกถ้อยคำที่พระเจ้าตรัสจะถูกตีความไปในทางร้ายทั้งหมด ทั้งสองรู้ตัวว่าผิด แต่ไม่เหลือความมั่นคงหรือคุณค่าพอจะยอมรับว่าตัวเองผิด เพราะรับความคิดเท็จเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของชีวิตและสติปัญญาเข้าไป

แล้ว เมื่อความรู้สึกผิดและความไม่มั่นคงเข้าควบคุม พวกเขาจึงกลายเป็นคนแข็งข้อ พวกเขาสูญเสียกำลังที่จะคิดอย่างซื่อตรงไป

ผมทึ่งในความรักของพระเจ้าที่สำแดงออกมาเป็นความอดทน พระองค์ทรงเรียกอาดัมว่า

> เจ้าอยู่ที่ไหน?
>
> ปฐมกาล 3:9

ไม่ใช่เพราะพระองค์ไม่ทรงทราบ แต่เพื่อให้อาดัมได้เผชิญกับปัญหาของตัวเอง **ความคิดของเจ้าไปอยู่ที่ไหนแล้ว อาดัม? เกิดอะไรขึ้นกับตัวตนของเจ้า?**

สิ่งที่เกิดกับร่างกายเสมอเป็นภาพของสิ่งที่เกิดกับจิตใจ การที่อาดัมและเอวาซ่อนตัวทางกายเผยให้เห็นชัดเจนถึงการซ่อนตัวที่กำลังเกิดขึ้นในความคิดของทั้งสอง พวกเขาห่มตัวเองด้วยการหลอกลวงและการบิดเบือน เพื่อไม่ต้องเผชิญความจริงที่ดูน่ากลัวเหลือเกิน พระเจ้าทรงพยายามช่วยพวกเขาให้เห็นว่าปัญหาคืออะไร เพื่อพระองค์จะได้นำทางแก้มาให้

อาดัมตอบคำถามนั้นโดยบอกพระเจ้าว่าเขากลัวเพราะเขาเปลือยกายอยู่ คำสารภาพนี้น่าสนใจเมื่ออ่านคู่กับข้อนี้

> ผู้ชายและภรรยาของเขาเปลือยกายอยู่ทั้งสองคนและไม่อายกัน
>
> ปฐมกาล 2:25

อาดัมเปลือยกายอยู่ก่อนกินผลไม้นั้นแล้ว แต่เขาไม่ได้อาย สิ่งที่คำพูดของเขาบอกเราคือ ตอนนี้เขาอายแล้ว คำภาษาฮีบรูที่ใช้ตรงนี้ (buwsh) ยังหมายถึงสับสน ตั้งตัวไม่ถูก และผิดหวังด้วย อาดัมเต็มไปด้วยความสับสน ความรู้สึกผิด และความผิดหวัง เขาสับสนว่าตัวเองเป็นใคร และรู้สึกผิดกับสิ่งที่ตัวเองทำลงไป

บัดนี้พระเจ้าทรงวางนิ้วลงตรงจุดที่อาดัมเจ็บที่สุด

> ใครบอกเจ้าว่าเจ้าเปลือยกาย? เจ้ากินผลจากต้นไม้ที่เราสั่งไม่ให้กินนั้นแล้วหรือ?
>
> ปฐมกาล 3:11

สังเกตว่าพระเจ้าไม่ได้ตรัสถามอาดัมว่า “เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าเจ้าเปลือยกาย?” พระองค์ทรงถามว่า “**ใครบอกเจ้า**ว่าเจ้าเปลือยกาย?” พระเจ้ากำลังชี้อาดัมไปยังต้นตอของคำโกหกที่เขาได้ยินมา พูดอีกอย่างคือ “ใครทำให้เจ้าวิ่งหนีเรา?” “ใครเข้ามาขวางระหว่างเจ้ากับเรา?”

แล้วอาดัมถูกถามตรง ๆ ว่าเขากินผลจากต้นไม้ต้นนั้นหรือไม่ เป็นคำถามง่าย ๆ ที่ต้องการเพียงคำตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ แต่ในเมื่อความคิดของอาดัมตอนนี้วาดภาพพระเจ้าว่าเห็นแก่ตัวและชอบแก้แค้น และวาดภาพตัวเองว่าโง่และไร้ค่า เขาจึงเอาข้อมูลสองอย่างมาต่อกันในหัวแล้วได้คำตอบที่ผิดไปคนละโลก

อาดัมเชื่อว่าถ้าเขาตอบว่าใช่ เขาจะถูกลงโทษอย่างหนัก เพราะตอนนี้เขาเชื่อผิด ๆ ไปแล้วว่าพระเจ้าทรงมีใจพยาบาท แต่ถ้าเขาตอบว่าไม่ใช่ เขาก็เชื่อว่าจะถูกลงโทษสองเท่า ครั้งหนึ่งเพราะกินผลไม้ อีกครั้งเพราะโกหก เมื่อเชื่อว่าไม่มีทางออก อาดัมจึงหันไปปกป้องและแก้ตัวให้ตัวเอง

> หญิงที่พระองค์ประทานให้อยู่กับข้าพระองค์ เธอส่งผลจากต้นไม้นั้นให้ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงรับประทาน
>
> ปฐมกาล 3:12

อาดัมผิดชัดเจน แต่เขาโยนความผิดไปที่เอวา และสุดท้ายก็โยนไปที่พระเจ้า ท่านนึกออกไหมว่าเอวาจะตกใจแค่ไหน กับผู้ชายที่เพิ่งสัญญากับเธอไม่นานว่าจะเผชิญทุกอย่างไปด้วยกัน แต่พอถึงด่านแรกกลับล้มคว่ำเสียแล้ว ความบาปสร้างวีรบุรุษที่สละตัวเองเพื่อช่วยและค้ำจุนคนอื่นไม่ได้ ผลลัพธ์ของมันคือตัวใครตัวมันเสมอ

อย่าให้เราพลาดกระบวนการที่กำลังเกิดขึ้นตรงนี้ ปฏิกิริยาของอาดัมถูกขับด้วยความรู้สึกผิดและความไม่มั่นคง ผสมกับภาพที่ผิดเกี่ยวกับพระอุปนิสัยของพระเจ้า แล้วคนเข้ากับความหยิ่งอีกก้อนใหญ่ เมื่อเขาไม่เห็นตัวเองเป็นบุตรของพระเจ้าอีกต่อไป เขาจึงต้องยึดหลักคิดที่ว่า “ถ้าฉันไม่ยืนหยัดเพื่อตัวเอง ก็ไม่มีใครทำให้” เขาคิดแบบนี้เพราะเขาเชื่อว่าเขาไม่มีพ่ออีกแล้ว

นี่คือความปวดใจอันใหญ่หลวงของความบาป พระเจ้าจะทรงแสดงให้อาดัมเห็นได้อย่างไรว่าภาพที่เขามีต่อพระบิดาของเขานั้นผิด และว่าเขา

ไม่ได้โง่และไม่ได้ไร้ค่า? อาดัมจะประเมินสถานการณ์ของตัวเองได้ถูกต้องอย่างไร ในเมื่อเขาสูญเสียกำลังที่จะคิดอย่างเป็นกลางไปแล้ว? พระเจ้าทรงเป็นแหล่งเดียวของสติปัญญาที่แท้จริง และอาดัมตัดตัวเองขาดจากแหล่งนั้น

และต่อให้อาดัมใช้เหตุผลได้ เหตุผลของเขาจะเป็นอิสระจากส่วนผสมของความรู้สึกผิดกับความหยิ่งที่ต่อต้านทุกสิ่งที่คล้ายความจริงอย่างดุเดือดได้อย่างไร? อาดัมทนไม่ได้ที่พระเจ้าจะบอกเขาว่าเขาผิด แม้จะทรงบอกด้วยความรักและเพื่อตัวเขาเองก็ตาม เพราะความไม่มั่นคงของเขาเข้าควบคุมเหตุผลของเขาไว้แล้ว

* * *

ผมอธิษฐานอย่างจริงใจว่าท่านจะเห็นว่า เมื่ออาดัมและเอวาแยกตัวเองออกจากพระเจ้าแล้ว ทั้งสองหลงทางจนแทบไม่มีทางเรียกกลับคืนได้ พวกเขาตกอยู่ใต้การควบคุมของวิญญาณของซาตานอย่างสิ้นเชิง ในใจของพวกเขามีเมล็ดพันธุ์ที่วันหนึ่งจะพาลูกหลานของพวกเขาไปร่วมมือกับทูตสวรรค์ที่ชั่วร้าย ในความเป็นเพื่อนอันสิ้นหวังที่มุ่งจะฆ่าพระบุตรของพระเจ้าที่กรุงเยรูซาเล็ม แม้เรื่องนี้จะยังไม่แสดงออกมาเต็มที่ แต่ใจของพวกเขาไม่ต้องการเกี่ยวข้องกับพระเจ้าหรืออาณาจักรของพระองค์เลย และโดยไม่รู้ตัว พวกเขาเกลียดชังพระองค์จริง ๆ

มาถึงตรงนี้ท่านอาจอยากค้านว่า “เดี๋ยวก่อน คุณพูดเลยเถิดไปแล้ว ผมเข้าใจว่าพวกเขามีปัญหา แต่จะบอกว่าพวกเขาเกลียดพระเจ้านั้นเกินไปหน่อย”

ผมขอตอบว่าเราต้องจำไว้เสมอว่าความดี ความรัก และสติปัญญาทั้งหมดมาจากพระเจ้า สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นเองในใจมนุษย์ ถ้าเราลืมจุดสำคัญนี้ เราจะอ่านเรื่องนี้อย่างตรงกับความจริงไม่ได้ และเราจะเข้าใจตัวเองอย่างตรงกับความจริงไม่ได้เช่นกัน พระคัมภีร์พูดเรื่องนี้ชัดเจนมาก ลองดูข้อเหล่านี้

> เพราะว่าการเอาใจใส่เนื้อหนังนั้นคือการเป็นศัตรูต่อพระเจ้า ไม่ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของพระเจ้า และที่จริงไม่สามารถปฏิบัติตามได้
>
> โรม 8:7

> ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า เขาทุกคนหลงผิดไปหมด พวกเขาเลวทรามเหมือนกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย
>
> โรม 3:10–12

> จิตใจก็เป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเสื่อมทรามอย่างร้ายทีเดียว ใครจะรู้จักใจนั้นเล่า?
>
> เยเรมีย์ 17:9

พระคัมภีร์ประกาศว่าความคิดของเราในสภาพธรรมชาติของมันเกลียดชังพระเจ้า หรืออยู่ในภาวะเป็นศัตรูกับพระองค์ ในสภาพนั้นความคิดของเราแข็งข้อ ไม่ยอมอยู่ใต้พระบัญชาของพระเจ้า และเป็นไปไม่ได้เลยที่ความคิดของเราจะหลุดออกจากสภาพนี้ด้วยตัวมันเอง

จากประสบการณ์ของผมเอง และจากประสบการณ์ของคนจำนวนมากที่ผมเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง มีแรงต่อต้านความจริงข้อนี้อย่างรุนแรง แรงต่อต้านต่อข้อเท็จจริงที่ว่าธรรมชาติมนุษย์เป็นปฏิปักษ์กับพระเจ้าโดยสิ้นเชิงนี้เป็นเสียงสะท้อนโดยตรงของแรงต่อต้านที่อาดัมแสดงออกต่อพระเจ้าตอนที่เขาโทษเอวาและโทษพระเจ้าแทนที่จะรับผิดชอบความล้มเหลวของตัวเอง

ความไม่มั่นคงของอาดัมคือมรดกของเรา และเราทนความจริงข้อนี้ได้ไม่มากไปกว่าที่เขาทนได้ ถ้าท่านพบว่าตัวเองต่อต้านความคิดนี้ ก็ลองถามตัวเองว่าทำไมถึงรู้สึกอย่างนั้น? ถ้าท่านมั่นคงในตัวเองจริง ถ้อยคำเหล่านี้จะไม่ทำให้ท่านสะเทือนใจเลยแม้แต่น้อย ความไม่มั่นคงและความว่างเปล่าของอาดัมคือมรดกของเรา นี่คือทั้งหมดที่เขามีให้เรา ไม่มีอะไรมากกว่านี้

แต่ถ้าท่านรับความจริงที่ว่าธรรมชาติมนุษย์เป็นศัตรูกับพระเจ้าได้ ท่านกำลังจะได้พบสิ่งดีจริง ๆ ในบริบทของแผนการที่พระเจ้าทรงใช้ช่วยเรา มีเสรีภาพมหาศาลอยู่ในการตระหนักว่าท่านทำอะไรดี ๆ ไม่ได้เลย ท่านหยุดพยายามได้แล้ว ท่านหยุดทุบตีตัวเองได้แล้วเวลาที่ธรรมชาติเก่า

กระโดดออกมาทำร้ายใครสักคน ไม่ว่าทางกายหรือทางใจ แต่ผมพูดล่วงหน้าไปไกลแล้ว เรื่องนี้ขอเก็บไว้บทหน้า

* * *

กลับมาที่อาดัมและเอวา เราเห็นว่าการทลายกำแพงระหว่างพวกเขากับพระเจ้าเป็นงานมหึมา การกู้พวกเขาและลูกหลานของพวกเขากลับคืนมาต้องอาศัยหลายสิ่ง

1. วิธีที่จะให้สติปัญญาแก่มนุษยชาติจนมองเห็นว่าตัวเองอยู่ในสภาพสิ้นหวังเพียงใด พร้อมกับวิธีที่จะโน้มนำพวกเขาไปในทางที่ถูก โดยไม่ละเมิดเสรีภาพในการเลือกของพวกเขา
2. วิธีที่จะแสดงให้พวกเขาเห็นว่าพวกเขาเข้าใจพระอุปนิสัยและอาณาจักรของพระเจ้าผิดไป และแสดงให้เห็นให้ได้ว่าพระองค์ทรงรักพวกเขาจริง ๆ
3. วิธีที่จะลบความรู้สึกผิดและความไม่มั่นคงออกไป และคืนตัวตนกับคุณค่าที่แท้จริงของพวกเขาในฐานะบุตรของพระเจ้ากลับมา
4. วิธีที่จะเรียกความรู้สึกว่ามีเป้าหมาย มีเหตุผลที่จะมีชีวิตอยู่ และมีชะตากรรมของตัวเอง กลับคืนมา
5. ทั้งหมดข้างต้นต้องใช้เวลา อาดัมและเอวาสละชีวิตของตัวเองไปแล้ว จึงต้องมีระบบพยุงชีวิตเพื่อให้เวลาพวกเขาได้เลือกและตัดสินใจ

6. และในระหว่างที่ทำทั้งหมดนี้ พระเจ้าต้องทรงรักษาความยุติธรรมไว้ พระองค์จะมองข้ามการกบฏของพวกเขาแล้วบอกว่าไม่เป็นไรไม่ได้ แม้พระเมตตาของพระองค์จะไม่ปล่อยให้ผลของการเลือกนั้นตกลงบนพวกเขาเต็มขนาด แต่อาดัมและเอวาต้องเข้าใจผลของการเลือกของตัวเอง จึงจะเริ่มมองเห็นว่าสิ่งที่พวกเขาทำลงไปนั้นผิดตรงไหน

มีจุดสำคัญที่เราต้องพูดตรงนี้ พระเจ้าไม่ได้ทรงถูกจับได้โดยไม่ทันตั้งตัว พระบิดาและพระบุตรทรงตกลงกันไว้แล้วว่าจะทำอย่างไรถ้ามาถึงจุดนี้ แผนการอยู่ในที่ของมันเรียบร้อยแล้ว เป็นแผนการที่ครอบคลุมพอจะรับมือกับสถานการณ์อันสิ้นหวังนี้ได้

บทที่ 7

เส้นชีวิตจากสวรรค์

เพื่ออธิบายความรักที่สูงที่สุดเท่าที่มนุษย์คนหนึ่งจะมีได้ ชาวกรีกโบราณแต่งเรื่องของแอดมีตัส (Admetus) กับอัลเซสติส (Alcestis) ขึ้นมา เปาโลอ้างถึงความคิดแบบนี้ในจดหมายถึงชาวโรม

> อันที่จริง มีน้อยคนนักจะยอมตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีจะมีคนยอมตายเพื่อคนดีก็ได้
>
> โรม 5:7

> [เรื่องของแอดมีตัสกับอัลเซสติสเป็นนิทานปรัมปราของชาวกรีก อพอลโล จูปิเตอร์ ฮาเดส และเพอร์เซโฟเน คือเทพเจ้าในความเชื่อของชาวกรีกโบราณ ไม่ใช่พระเจ้าในพระคัมภีร์ เรื่องนี้ถูกยกขึ้นมาเพื่อให้เห็นว่าความรักของมนุษย์ไปได้ไกลที่สุดแค่ไหน]

แอดมีตัสเป็นกษัตริย์ที่ขึ้นชื่อเรื่องความยุติธรรมและน้ำใจไมตรี ประชาชนทั้งแผ่นดินรักเขา ครั้งหนึ่งเทพอพอลโลถูกจูปิเตอร์ผู้เป็นบิดาขับไล่ลงมาจากเขาโอลิมปัส และถูกสั่งให้ทิ้งความเป็นเทพ มาเป็นมนุษย์และรับใช้มนุษย์อย่างทาส เมื่อลงมาถึงโลก อพอลโลอยู่ในสภาพขอทานยากไร้ แอดมีตัสพบเข้าก็สงสาร จึงให้อาหาร ให้เป็นคนเลี้ยงแกะของตน และเลี้ยงดูเขาอย่างลูกคนหนึ่ง ครบหนึ่งปี อพอลโลกลับคืนสู่สภาพเทพ

เขาขอบคุณแอดมีตัสที่ช่วยเหลือ แล้วบอกว่า “ถ้าวันหน้าท่านต้องการความช่วยเหลือ ขอเพียงเอ่ยปาก”

เวลาผ่านไป อพอลโลกลับมาหาแอดมีตัสอีกครั้ง เพื่อบอกว่าฮาเดสเจ้าแห่งยมโลกกำลังจะมาเอาชีวิตของเขา แต่อพอลโลตกลงกับเพอร์เซโฟเนภรรยาของฮาเดสไว้แล้วว่า ถ้าหาคนที่ยอมตายแทนได้ แอดมีตัสก็ไม่ต้องตาย

แอดมีตัสไปหาพ่อแม่ของตน แล้วถามว่าทั้งสองจะยอมตายแทนเขาไหม พ่อกับแม่ตอบว่า “ลูกเอ๋ย เรารักเจ้า เจ้าเป็นคนดีและมีน้ำใจ แต่เรารักชีวิตของเรามากกว่า เราตายแทนเจ้าไม่ได้” เขาออกตามหาไปทั่วอาณาจักรเพื่อหาคนที่ยอมตายแทน แต่ไม่พบสักคนเดียว

ในที่สุดแอดมีตัสก็ยอมรับชะตากรรมของตัวเอง แต่ในวินาทีนั้นเอง อัลเซสติสผู้เป็นภรรยาร้องเรียกอพอลโลว่า “อพอลโลที่รัก ท่านอวยพรสามีของข้า ทำให้ชื่อเสียงและทรัพย์สมบัติของเขาเพิ่มขึ้นสิบเท่าทั่วทั้งแผ่นดิน แอดมีตัสเป็นคนดี ประชาชนต้องการเขา เขาสมควรมีชีวิตอยู่ ข้าจะตายแทนเขาเอง เพื่อให้เขาได้อยู่ต่อไป” แล้วนางก็ตายจริง ๆ ทั้งแผ่นดินร้องไห้ให้ภรรยาผู้แสนดีของกษัตริย์ผู้แสนดี ผู้ที่ประชาชนรักและผู้ที่ยอมตายเพื่อให้สามีของนางได้มีชีวิตอยู่ เมื่อนางไปปรากฏต่อหน้าเพอร์เซโฟเน เพอร์เซโฟเนก็สงสารนาง และบอกว่านางจะได้กลับมามีชีวิตอีกครั้ง เป็นรางวัลของความซื่อสัตย์ที่นางมีต่อสามี ทั้งสองคนจึงอยู่

ด้วยกันจนแก่เฒ่า อพอลโลอวยพรเขาทั้งสองตอบแทนความซื่อสัตย์นั้น และเมื่อความตายมาถึงในวัยชรา เขาทั้งสองก็พร้อมแล้ว

“นี่แหละ” นักปรัชญากรีกประกาศ “คือความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่มีอยู่ คือการที่คนหนึ่งยอมสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหาย” หลายคนเอาเรื่องนี้ไปโยงกับคำตรัสของพระเยซูที่ว่า

> ไม่มีใครมีความรักยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการสละชีวิตเพื่อมิตรสหายของตน
>
> ยอห์น 15:13

แต่เรื่องของอัลเซสติสไม่ได้แสดงความรักของพระเจ้าที่สูงที่สุด สิ่งที่เรื่องนี้แสดงคือ **ขีดจำกัด** ของความรักของมนุษย์ต่างหาก เปาโลยกความรักของมนุษย์ขั้นสูงสุดขึ้นมาเทียบ แล้วบอกเราว่า

> อันที่จริง มีน้อยคนนักจะยอมตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีจะมีคนยอมตายเพื่อคนดีก็ได้ (8) แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เรา คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา (9) เพราะฉะนั้นเมื่อเราถูกชำระให้ชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ ยิ่งกว่านั้นเราจะพ้นจากพระพิโรธของพระเจ้าโดยพระองค์ (10) เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรูต่อพระเจ้าเราได้กลับคืนดีกับพระองค์ โดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อกลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์

โรม 5:7–10

พระเจ้าทรงเปิดให้เห็นความลึกของความรักของพระองค์ ด้วยการยอมให้พระบุตรถูกทำร้ายเพราะการล่วงละเมิดของเรา และฟกช้ำเพราะความผิดของเรา พระองค์ประทานพระบุตรของพระองค์ให้แก่ศัตรู คือคนที่เกลียดชังและดูหมิ่นพระองค์ ด้วยความรักและความสงสารอันใหญ่หลวงที่ทรงมีต่อพวกเขา นี่ไม่ใช่ความรักของมนุษย์ แต่เป็นความรักของพระเจ้า

อ่านเพิ่มเติมได้ใน The Word That Turned the World Upside Down โดย Robert Wieland

ก่อนที่มนุษย์จะถูกสร้างขึ้น พระบิดากับพระบุตรทรงปรึกษากันอย่างลึกซึ้ง พระคัมภีร์เรียกการปรึกษาครั้งนั้นว่าการปรึกษาแห่งสันติ ในครั้งนั้นทั้งสองพระองค์วางแผนไว้ล่วงหน้าแล้วว่า ถ้ามนุษย์เลือกหันหลังให้พระองค์ จะทำอย่างไรต่อไป และบัดนี้ก็ถึงเวลาลงมือ

เศคาริยาห์ 6:13

ใครจะประเมินความทุกข์ของพระเจ้าได้? พระองค์จะทรงยอมให้พระบุตรมาตายแทนอาดัม รับผลของสิ่งที่มนุษย์เลือกเองหรือ? พระองค์จะทรงยอมให้พระบุตรแบกเอาความไร้ค่าและความสิ้นหวังของมนุษย์ไว้กับตัว แล้วแบกลงไปจนถึงหลุมศพหรือ?

* * *

ขณะที่ผมเขียนบรรทัดเหล่านี้ ลูกชายของผมนั่งอยู่ตรงข้ามผมอย่างสงบ ผมหันไปมองใบหน้าของเขา แล้วความยินดีและความรักก็ผุดขึ้นมาในใจ จากนั้นผมลองวางตัวเองไว้ในที่ของพระเจ้า ลองคิดดูว่าผมจะยอมให้มนุษย์ฆ่าลูกของผม เพื่อเปิดเผยธาตุแท้ของมนุษย์ว่าเป็นฆาตกรที่เข้าข้างซาตาน เกลียดผมและเกลียดทุกสิ่งที่ผมยึดถือ ผมขอสารภาพว่าความคิดของผมปิดตัวลงทันที ผมไม่ยอมให้ตัวเองคิดต่อด้วยซ้ำ ลำพังแค่คิดก็เจ็บเกินกว่าจะรับไหว ถ้าคิดต่อผมคงทรุดลงกับที่

ความคิดของผมย้อนกลับไปหาพระเจ้าและทางสองแพร่งที่พระองค์ต้องเลือก แล้วผมก็รู้สึกชาไปทั้งตัว ผมรู้สึกขอบพระคุณพระองค์อย่างลึกที่สุด ที่ทรงยอมให้เรื่องนั้นเกิดขึ้น เพราะผมรู้ว่าผมเองก็เป็นหนึ่งในคนเหล่านั้น คนที่เคยเป็นศัตรูของพระเจ้า และมีส่วนผิดในการฆ่าพระบุตรของพระองค์ด้วยชีวิตที่เต็มไปด้วยบาปของผมเอง แต่กลับได้รับการอภัยอย่างสมบูรณ์ ผ่านความรักที่ลึกเกินกว่าจะหยั่งถึงของพระองค์ ทุกครั้งที่คิดถึงเรื่องนี้ ผมต้องหยุด แล้วนมัสการพระองค์ด้วยความขอบคุณสำหรับความรักและการเสียสละที่ไม่มีขอบเขต

* * *

ผมอัศจรรย์ใจที่พระบุตรของพระเจ้า ผู้ซึ่งภายหลังมาเป็นมนุษย์ชื่อเยซู เต็มพระทัยทำสิ่งนี้เพื่อเรา พระคัมภีร์บอกเราว่าพระเจ้าทรงทราบตอนจบตั้งแต่ตอนต้น และพระบิดาทรงให้พระบุตรรู้สิ่งที่พระองค์ทรงทราบ

ด้วย เมื่อบาปเข้ามาในจักรวาลแล้ว พระบุตรทรงรู้แน่ชัดว่าบาปจะพาไปถึงไหน

พระคริสต์ทรงมองเห็นสิ่งที่รอพระองค์อยู่ เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงโลก การถูกปฏิเสธ การถูกโบยตี การถูกเยาะเย้ย ความเกลียดชัง คำสาปแช่ง และคำด่าทอ การถูกเปลื้องผ้า ความมืดมิดบนไม้กางเขน ความไร้ค่าของคนนับพันล้านที่กดทับอยู่บนพระองค์ และความผิดกับความทุกข์ที่สะสมมาหลายชั่วอายุคน พระองค์ทรงเห็นทั้งหมดนั้น แล้วพระบุตรของพระเจ้าก็ตรัสว่า

> ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยินดีทำตามพระทัยพระองค์ ธรรมบัญญัติของพระองค์อยู่ในจิตใจของข้าพระองค์
>
> สดุดี 40:8

พระบุตรของพระเจ้าไม่ได้ทรงตกลงเสด็จมาอย่างเสียไม่ได้ พระองค์ทรงต้องการจะมาเอง พระทัยของพระองค์เหมือนพระทัยของพระบิดา คือโหยหาที่จะนำลูก ๆ ของพระองค์กลับคืนสู่ความยินดีอันเต็มเปี่ยม ซึ่งเป็นสิ่งที่พวกเขาถูกสร้างมาเพื่อสิ่งนั้น พระเจ้าองค์นี้เป็นพระเจ้าแบบไหนกัน? เราจะเอาใครมาเทียบกับพระองค์ได้? และถ้อยคำแบบไหนจึงจะพอสำหรับสรรเสริญพระองค์?

ในบทที่แล้วเราพูดถึงว่า อาดัมกับเอวาต้องการระบบพยุงชีวิต และต้องการความสามารถที่จะแยกความจริงออกจากความเท็จ พวกเขาต้องการความช่วยเหลือ เพื่อจะเห็นความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า และเพื่อ

จะจับได้ เปิดโปง และปฏิเสธคำโกหกที่ซาตานบอกพวกเขา พวกเขาต้องการเข็มทิศทางศีลธรรม ที่จะชี้ว่าทิศเหนือฝ่ายจิตวิญญาณอยู่ทางไหน

ทั้งหมดนี้พระเจ้าประทานให้ผ่านของขวัญชิ้นเดียว คือพระบุตรของพระองค์ที่ประทานแก่โลก พระองค์ทรงบอกอาดัมกับเอวาไว้แล้วในปฐมกาล 3:15 โดยตรัสกับซาตานตรง ๆ ว่า

> เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นศัตรูกัน ทั้งพงศ์พันธุ์ของเจ้า และพงศ์พันธุ์ของนางด้วย เขาจะทำให้หัวของเจ้าแหลก และเจ้าจะทำให้ส้นเท้าของเขาฟกช้ำ
>
> ปฐมกาล 3:15

ข้อนี้เต็มไปด้วยคำสัญญาและความหวัง พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะทำให้ซาตานกับหญิงนั้นเป็นศัตรูกัน และเมื่อพระองค์ตรัสถึง “หญิง” พระองค์ทรงหมายถึงทุกคนที่จะเกิดมาจากนาง นั่นคือครอบครัวมนุษย์ทั้งหมด

> [คำที่แปลว่า “เป็นศัตรูกัน” ในภาษาเดิมหมายถึงความเกลียดชัง สิ่งที่พระเจ้าใส่ไว้ในใจของมนุษย์คือความเกลียดชังต่อความชั่ว ไม่ใช่ความเกลียดชังต่อกันและกัน]
>
> พจนานุกรมอธิบายศัพท์ของไวน์ (Vine’s Expository Dictionary), คำว่า enmity

พระเจ้าจะทรงใส่บางสิ่งไว้ในใจของครอบครัวมนุษย์ คือสิ่งที่เกลียดความชั่วและปรารถนาความดีกับความจริง พระองค์ทรงทำเช่นนี้ได้ด้วยเหตุผลเดียว นั่นคือพระบุตรของพระองค์กำลังจะมาทำให้ครอบครัวมนุษย์คืนดีกับพระองค์ ด้วยชีวิตและความตายของพระองค์บนโลกนี้ นี่คือความหมายของการเป็นศัตรูกันระหว่างพงศ์พันธุ์ของหญิงกับพงศ์พันธุ์ของซาตาน เปาโลเรียกความเกลียดชังต่อความชั่วนี้ว่าพระคุณ หรือฤทธิ์อำนาจ ในข้อต่อไปนี้

> แต่ของประทานแห่งพระคุณก็ไม่เหมือนการละเมิดนั้น เพราะว่าถ้าคนจำนวนมากต้องตายเพราะการละเมิดของคนคนเดียว มากยิ่งกว่านั้น พระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณของพระองค์ผู้เดียวนั้น คือพระเยซูคริสต์ ก็มีบริบูรณ์แก่คนจำนวนมาก
>
> โรม 5:15

ความสามารถที่จะเลือกสิ่งที่ถูกต้องมาจากการเป็นศัตรูต่อความชั่ว ที่พระเจ้าทรงใส่ไว้ในใจของเราผ่านของขวัญคือพระบุตรของพระองค์โดยตรง และของขวัญชิ้นเดียวกันนี้ยังให้อีกสิ่งหนึ่งที่เราขาดไม่ได้ นั่นคือชีวิต

> [ชีวิตที่พูดถึงตรงนี้คือชีวิตในโลกนี้ ไม่ใช่ชีวิตนิรันดร์ พระเจ้าประทานชีวิตบนโลกให้ทุกคน เพื่อให้แต่ละคนมีเวลาเลือกว่าจะรับหรือปฏิเสธความจริงเรื่องพระองค์และอาณาจักรของพระองค์]

เปาโลพูดถึงเรื่องนี้ไว้ในโรมบทเดียวกัน

> ฉะนั้นการลงโทษได้มาถึงทุกคนเพราะการละเมิดครั้งเดียวอย่างไร การกระทำอันชอบธรรมครั้งเดียว ก็นำความชอบธรรมและชีวิตมาถึงทุกคนอย่างนั้น
>
> โรม 5:18

นี่คือความจริงที่นำสันติสุขและความยินดีมาให้อย่างวัดไม่ได้ ความจริงข้างต้นหมายความว่า ลมหายใจทุกครั้งของท่าน ไม่ว่าท่านจะเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าและการสละพระชนม์ของพระองค์หรือไม่ก็ตาม มาจากพระเยซูคริสต์โดยตรง พระชนม์ชีพของพระองค์คือสิ่งที่ทำให้หัวใจของท่านเต้น ทำให้ท่านหายใจ และทำให้ท่านมีชีวิตอยู่ สิ่งที่เราเรียกว่าอยู่นอกเหนือการควบคุมของเรานั้น แท้จริงแล้วพระเจ้าทรงทำด้วยความตั้งพระทัยของพระองค์เอง พระองค์ทรงเป็นหัวใจของความจริงที่ว่า

> เพื่อพวกเขาจะได้แสวงหาพระเจ้าและมุ่งหวังจะค้นหาและพบพระองค์ ที่จริงพระองค์ไม่ทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย (28) เพราะว่า ‘เรามีชีวิต และไหวตัว และเป็นอยู่ในพระองค์’
>
> กิจการ 17:27–28ก

พระเจ้าไม่ได้ทรงอยู่ห่างไกลจากเราแต่ละคน เพราะชีวิตของเราได้รับการค้ำจุนไว้ด้วยพระชนม์ชีพของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นคนกลางให้เราโดยความตายของพระองค์บนไม้กางเขน ถ้าท่านรู้สึกว่าตัวเองอยู่ไกลจาก

พระเจ้า ความจริงคือพระองค์ไม่เคยอยู่ไกลจากท่านเลย เพียงจับชีพจรของตัวเองดู ท่านก็จะรู้ว่าพระองค์ยังไม่ได้ทิ้งท่านไปไหน

เมื่อบวกกับความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงใส่ความปรารถนาที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง และความปรารถนาที่จะต้านสิ่งที่ชั่ว ไว้ในใจของเราด้วยแล้ว เราก็มีเรื่องให้ขอบพระคุณมากจริง ๆ ลองนึกถึงครั้งที่ท่านเกือบจะทำสิ่งที่ผิด แล้วคิดได้ จึงไม่ทำ นั่นคือของประทานที่พระเจ้าให้ท่าน คือความเกลียดชังต่อความชั่ว ไม่ว่าท่านจะเชื่อในพระเจ้าหรือไม่ ท่านก็ได้รับของประทานนี้ผ่านพระเยซูอยู่ดี เมื่อท่านเลือกที่จะใช้ของประทานนั้น พระคัมภีร์บอกเราว่าพระเจ้าทรงให้ฝนตกทั้งกับคนดีและคนชั่ว

มัทธิว 5:45

ลองคิดดูว่ามีกี่ครั้งที่ซาตานใส่ความคิดชั่วเข้าไปในใจของใครบางคน ให้ทำอะไรบางอย่างกับท่านหรือกับทรัพย์สินของท่าน แล้วความเกลียดชังต่อความชั่วที่พระเจ้าใส่ไว้ในใจของคนนั้นก็ยับยั้งเขาไว้ แน่นอนว่าเรายังเลือกที่จะปฏิเสธเสียงนั้น แล้วลงมือทำความชั่วได้อยู่ดี แต่ถ้าไม่มีสิ่งนี้อยู่ในใจเลย จะไม่มีใครสักคนหยุดตัวเองจากการทำตามความคิดชั่วที่ถูกใส่เข้ามาในหัวได้

พระบิดาแบบไหนกันจึงทำทั้งหมดนี้เพื่อเรา? มนุษย์ทั้งเผ่าพันธุ์หลงหายไปแล้ว และตกเป็นทาสของวิถีชั่วร้ายของซาตาน เราช่วยตัวเองไม่ได้เลย มีแต่ความทุกข์และความพินาศรออยู่ แต่พระบิดาผู้ทรงอ่อนโยนของเราไม่ยอมทิ้งเรา พระองค์ประทานสิ่งที่มีค่าที่สุดเท่าที่พระองค์ทรงมี คือ

พระบุตรของพระองค์ และพระเยซูจะทรงเป็นหนึ่งในครอบครัวมนุษย์เป็นหนึ่งในพวกเราตลอดไป นี่คือการเสียสละที่จะเป็นหัวข้อของการศึกษาและการใคร่ครวญไปตลอดนิรันดร์

เมื่อท่านคิดถึงสิ่งเหล่านี้ ท่านรู้สึกอย่างไรกับทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงทำเพื่อท่าน? พระวิญญาณของพระองค์กำลังดึงท่านอยู่ในตอนนี้ ให้ยอมรับพระองค์และเชื่อความจริงเกี่ยวกับพระองค์ พระองค์อยากให้ท่านรู้ว่าพระองค์ทรงรักท่านอย่างจริงจัง และประทานทุกสิ่งที่ทรงมีเพื่อจะได้ท่านกลับคืนมา ผมต้านทานความรักแบบนี้ไม่ไหว ความรักแบบนี้งดงามและมีพลังเกินกว่าที่ผมจะปฏิเสธได้ แล้วท่านล่ะ?

บทที่ 8

เปรียบเทียบสองอาณาจักร

ก่อนจะไปต่อ เราควรสรุปให้ชัดเสียก่อนว่าเวลานี้ในโลกมีอาณาจักรอยู่สองอาณาจักร แยกจากกันและต่างกันคนละแบบ คืออาณาจักรนิรันดร์ของพระเจ้า กับอาณาจักรของซาตาน ทั้งสองอาณาจักรถูกยื่นให้อาดัมและเอวาเลือกในสวนเอเดน ถ้าลองคิดสักครู่ว่าอะไรทำให้สิ่งหนึ่งเป็นอาณาจักร เราจะพบลักษณะสามอย่างที่ต้องพิจารณา

1. **การปกครอง** — ระบบที่ใช้ปกครองอาณาจักรนั้น เช่น ประชาธิปไตย หรือเผด็จการ
2. **ระบบเงินตรา** — ระบบคุณค่าที่พลเมืองใช้แลกเปลี่ยนสิ่งของกัน
3. **ความเป็นพลเมือง** — เกณฑ์ที่ตัดสินว่าใครเป็นสมาชิกของอาณาจักรนั้น

เราเปรียบเทียบสองอาณาจักรได้ดังนี้

	อาณาจักรแห่งครอบครัว	**อาณาจักรแห่งผลงาน**
การปกครอง	ครอบครัว	ผู้ที่แข็งแกร่งที่สุด

	อาณาจักรแห่งครอบครัว	อาณาจักรแห่งผลงาน
ระบบเงินตรา	ความรัก ความเมตตา การเลือกอย่างอิสระ ความเชื่อวางใจในพระเจ้า	อำนาจ ทรัพย์สิน การบังคับ ความเชื่อมั่นในตัวเอง
ความเป็นพลเมือง	การเป็นบุตรของพระเจ้า	ผลงานและความสำเร็จ

การปกครองของพระเจ้าตั้งอยู่บนระบบครอบครัว ประมุขของการปกครองนี้คือพระบิดา ความสัมพันธ์ระหว่างผู้นำกับพลเมืองจึงใกล้ชิดและสนิทสนม ส่วนอาณาจักรของซาตานวัดกันที่ว่าใครแข็งแกร่งที่สุด ผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดคือผู้ที่ปกครอง แม้ในระบอบประชาธิปไตยก็เช่นกัน คนที่โฆษณาความคิดของตนได้แรงที่สุด และโน้มน้าวผู้ลงคะแนนเสียงเก่งที่สุด คือคนที่ขึ้นสู่อำนาจ

อาณาจักรของพระเจ้าค้าขายด้วยความเข้มแข็งของความสัมพันธ์ **ความรักคือเงินตราของสวรรค์** พลเมืองมั่นคงอยู่ในความรักของพระบิดา จึงไม่ต้องพิสูจน์คุณค่าในตนเองกับใคร อยู่ร่วมกันได้อย่างบริสุทธิ์ใจ ไม่มีวาระซ่อนเร้น การรู้จักพระเจ้าคือความสุขและความมุ่งหวังสูงสุด และเพราะความรู้ พระสติปัญญา และพระอุปนิสัยของพระองค์ไม่มีขอบเขต งานอันน่ายินดีนี้จึงไม่มีวันจบ จะมีสิ่งใหม่ให้เรียนรู้เกี่ยวกับพระองค์อยู่เสมอ

พลเมืองเรียนรู้จักพระองค์โดยตรง หรือเรียนรู้ผ่านสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง การมองดูกันและกัน การศึกษาธรรมชาติและจักรวาล จึงเป็นความสุขอย่างหนึ่งของการอยู่ในอาณาจักรนี้ และเมื่อเป็นที่รู้กันชัดเจนว่าทุกสิ่งมาจากพระบิดา สรรพสิ่งที่ทรงสร้างจึงนมัสการพระองค์ด้วยความยินดีและความขอบพระคุณ

วิวรณ์ 14:6–7; วิวรณ์ 4:1–9

ตรงกันข้าม อาณาจักรของซาตานค้าขายด้วยทรัพย์สิน คุณค่ามาจากสิ่งที่เราทำสำเร็จ การสะสมทรัพย์สินจึงเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับคนที่อยากมีค่า ทรัพย์สินนี้เป็นได้ทั้งสิ่งของ ความรู้ความสามารถ และผู้คน บ้านยิ่งใหญ่ ของยิ่งมาก ท่านก็ยิ่งมีค่า เรียนยิ่งสูง ตำแหน่งงานยิ่งสูง ท่านก็ยิ่งมีค่า คนที่ท่านคบหาก็สำคัญมาก เพราะคนคนหนึ่งอาจเป็นทรัพย์สินชิ้นงามให้แก่เป้าหมายของท่าน

อาณาจักรของซาตานเชื่อว่ามนุษย์มีพลังอยู่ในตัวเอง การครอบครองคนอื่นจึงทำให้ตัวเองมีอำนาจมากขึ้น ความสัมพันธ์กลายเป็นเครื่องมือหาผลประโยชน์ และการควบคุมคนอื่นจึงกลายเป็นเรื่องสำคัญ วิธีควบคุมคนมีอยู่มากมาย การทำตัวน่ารักและเป็นมิตรเป็นวิธีที่พบบ่อย พนักงานขายใช้กันอยู่ทุกวัน การทำสิ่งใหญ่ ๆ ให้คนประทับใจก็ทำให้คนเดินตาม และเมื่อวิธีเหล่านี้ไม่ได้ผล ก็ยังมีกำลัง การขู่กรรโชก และการข่มขู่ ไว้บังคับให้คนอยู่ข้างตน นี่คือเหตุผลที่ความสัมพันธ์จำนวนมากในทุกวันนี้

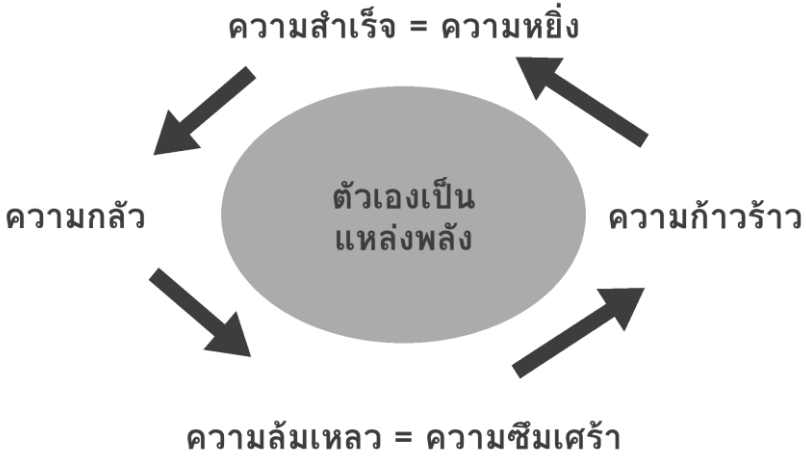
เต็มไปด้วยความเจ็บปวดและความเศร้า เพราะบ่อยครั้งคนมาอยู่ด้วยกันเพื่อเพิ่มคุณค่าให้แก่ตัวเอง

ความแตกต่างอีกข้อที่เราตั้งไว้คือความเป็นพลเมือง ในอาณาจักรของพระเจ้า ท่านเป็นพลเมืองเพียงเพราะท่านเป็นบุตรของพระเจ้า ไม่ว่าชีวิตจะพลิกผันหรือยากลำบากเพียงใด ข้อเท็จจริงนี้ไม่เคยเปลี่ยน ความเป็นพลเมืองของท่านมั่นคงอยู่ในความสัมพันธ์ที่ท่านมีต่อพระเจ้าในฐานะพระบิดา

ส่วนในอาณาจักรของซาตาน ท่านเป็นพลเมืองด้วยการทำหรือไม่ทำ ทั้งความสำเร็จและความเกียจคร้านต่างให้สิทธิ์พลเมืองแก่ท่าน ตราบใดที่ใจของท่านยังจดจ่ออยู่กับผลงานและการลงมือทำ ในอาณาจักรนี้ ท่านตื่นขึ้นทุกเช้าแล้วคิดว่าวันนี้ต้องทำอะไรให้สำเร็จ ท่านจึงจะรู้สึกดีกับตัวเอง ถ้ามีใครมาขวางไม่ให้ท่านทำสำเร็จ ท่านก็หงุดหงิดและโกรธ ถ้าถึงปลายวันแล้วรู้สึกว่าทำอะไรไม่ได้มากนัก ท่านก็รู้สึกว่างเปล่า แล้วก็ซึมเศร้าลง หรือไม่ก็ยิ่งกัดฟันสู้

ชีวิตจึงเป็นวงจรที่หมุนอยู่ระหว่างความหยิ่งกับความไร้ค่า สำเร็จเมื่อไรก็หยิ่ง ล้มเหลวเมื่อไรก็รู้สึกไร้ค่า ส่วนช่วงที่อยู่ระหว่างความสำเร็จกับความล้มเหลว ก็มีแต่ความมุ่งมั่นอันกระวนกระวายที่จะทำให้สำเร็จ หรือไม่ก็ความกลัวว่าสิ่งที่หามาได้จะหลุดมือไป เป็นวงจรที่ไม่มีวันจบจนกว่าท่านจะตาย หรือย้ายอาณาจักร

วงจรอารมณ์ในอาณาจักรของซาตาน

วงจรนี้เป็นผลง่าย ๆ ของความเชื่อที่ว่าเรามีพลังอยู่ในตัวเอง ถ้าเราขับเคลื่อนตัวเอง เราก็ไม่ต้องพึ่งใคร และไม่รับคุณค่าจากใคร เราต้องเพาะปลูกและผลิตคุณค่าของเราขึ้นมาเอง ความสำเร็จทุกครั้งรับรองว่าเรามีตัวตน ความล้มเหลวทุกครั้งผลักเราเข้าใกล้ความว่างเปล่า

* * *

ผมยังจำความขัดแย้งในใจตัวเองได้ ตอนที่เริ่มออกไปบรรยายใหม่ ๆ ผมรู้สึกเป็นสุขอย่างยิ่งเวลาชี้ให้ผู้คนเห็นความจริงในพระคัมภีร์ แต่พอไปยืนที่ประตูเพื่อทักทายคนที่ทยอยเดินออกไป ผมกลับพบว่าตัวเองอยากให้พวกเขาบอกว่าผมทำได้ดี อยากให้ใครสักคนรับรองสิ่งที่ผมทำ ยิ่งเทศนาได้ดีเท่าไร ใจผมก็ยิ่งอยากได้คำชมมากขึ้นเท่านั้น

ผมรู้ว่าคิดแบบนี้ไม่ถูก อยู่ช่วงหนึ่งเวลาใครชมว่าผมพูดดี ผมจะตอบว่า “ขอบคุณพระเจ้าเถิด อย่าขอบคุณผมเลย” แต่ก็มักฟังดูแปลก ๆ และบางคนรู้สึกเหมือนผมกำลังผลักเขาออกไป

* * *

เมื่อเรารู้ตัวว่าสิ่งดีทุกอย่างมาจากพระเจ้า และพระองค์ทรงให้คุณค่าแก่เราโดยไม่ขึ้นกับสิ่งที่เราทำ เมื่อนั้นเราจึงมีอิสระที่จะสำเร็จก็ได้ ล้มเหลวก็ได้ โดยไม่ต้องกลัวว่าตัวเองไร้ค่า และไม่ต้องรอให้คนอื่นมารับรอง

วงจรอารมณ์ในอาณาจักรของพระเจ้า

สิ่งที่ต้องจำไว้คือ ถึงแม้สมาชิกในอาณาจักรของพระเจ้าจะไม่ได้รับคุณค่าจากผลงาน แต่พวกเขาก็ยังทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จอยู่ดี ที่จริงพวกเขามีกำลังจะทำได้มากกว่าเสียอีก เพราะถ้าล้มเหลว พวกเขาไม่ต้องเผชิญกับความกลัวว่าตัวเองไร้ค่า พวกเขายังเป็นที่รัก ยังเป็นบุตรของพระเจ้า ไม่

ว่าจะสำเร็จหรือล้มเหลว อาณาจักรของพระเจ้าจึงเปิดทางที่ดีที่สุดให้ท่านใช้ศักยภาพของตัวเองได้เต็มที่ โดยไม่ต้องทิ้งความสัมพันธ์ไว้เป็นเศษซาก และไม่ต้องทำลายคุณค่าในตนเองลง

เราวาดโครงร่างของสองอาณาจักรนี้ไว้อย่างคร่าว ๆ แล้ว ในส่วนที่เหลือของหนังสือ เราจะตามรอยดูว่าสองอาณาจักรนี้เติบโตขึ้นอย่างไรในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ และดูการต่อสู้ที่เราต้องเจอเมื่อต้องใช้ชีวิตอยู่ระหว่างทั้งสอง ทั้งสองอาณาจักรเสนออิสรภาพ ทั้งสองอาณาจักรสัญญาไว้มากมาย แต่อาณาจักรใดเล่าที่จะทิ้งความรู้สึกไว้ให้ท่านว่าท่านมีความหมายและมีคุณค่าอย่างไม่สั่นคลอน?

บทที่ 9

หัวใจของบาบิโลน

“เราทำอะไรผิดไปหรือ?” เสียงร้องของพ่อคนหนึ่งที่หัวใจแตกสลายพยายามทำความเข้าใจกับความจริงที่อยู่ตรงหน้า “ครอบครัวเราก็อบอุ่นดี และลูกก็รู้ว่าเรารักเขา” เขาพูดต่อ ดิ้นรนหาคำอธิบายสักข้อว่า ทำไมลูกชายของเขาจึงเพิ่งถูกศาลตัดสินว่ามีความผิดฐานค้ายาเสพติด ลักทรัพย์ และฆ่าคนตาย

* * *

เสียงร้องแบบนี้ดังขึ้นมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน มากเกินกว่าที่เรากล้าจะนึกภาพ พ่อแม่ที่ต้องอยู่กับความอับอายและความเจ็บปวด เพราะลูกของตนตกลงไปในชีวิตแห่งการกบฏและความชั่วร้าย และเสียงร้องนี้สาวย้อนกลับไปได้ถึงพ่อแม่คู่แรกของมนุษย์ กับโศกนาฏกรรมของคาอินลูกชายคนแรกของเขาทั้งสอง

คนเป็นพ่อแม่ย่อมรู้ดีว่าอาดัมกับเอวารู้สึกอย่างไรในวันที่ได้อุ้มคาอินตัวน้อยไว้ในอ้อมแขนเป็นครั้งแรก ผลแห่งความรักของทั้งสองอยู่ในมือแล้ว ให้กอด ให้ชื่นชม ขณะที่เอวากอดลูกน้อยแนบอก นางร้องออกมาว่า

> ฉันได้รับผู้ชายคนหนึ่งด้วยความช่วยเหลือของพระยาห์เวห์
>
> ปฐมกาล 4:1

> [ภาษาฮีบรูเดิมของประโยคนี้สั้นกว่านั้นมาก และแปลตรงตัวได้ว่า “ฉันได้รับชายคนหนึ่ง คือพระยาห์เวห์” ฉบับมาตรฐานเองก็มีเชิงอรรถกำกับไว้ว่าแปลได้อีกอย่างว่า “จากพระยาห์เวห์” เอวาไม่ได้เพียงขอบพระคุณพระเจ้าที่ประทานลูกให้ นางคิดว่าเด็กในอ้อมแขนของนางคือผู้ที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้]

เอวาเชื่อว่าคาอินคือพงศ์พันธุ์ที่ทรงสัญญาไว้ในปฐมกาล 3:15 ผู้ที่จะนำการเยียวยาและพระพรมาสู่ทุกชนชาติ ถ้าเพียงแต่จะเป็นจริงเช่นนั้น แต่ความจริงกลับขมขื่นสำหรับเอวา เพราะสิ่งที่คาอินทิ้งไว้ให้โลกคือความทุกข์ ความพินาศ และความตายของคนนับล้าน

คาอินกลายเป็นต้นแบบของคนกลุ่มหนึ่ง คนที่นมัสการพระเจ้าตามเงื่อนไขของตัวเอง คนกลุ่มนี้คือคนส่วนใหญ่ของโลก และต่อมาพระคัมภีร์ตั้งชื่อรหัสให้พวกเขาว่า **บาบิโลน** ในบทนี้เราจะตามหาพลังที่ขับเคลื่อนคนกลุ่มนี้ และดูว่าพลังนั้นส่งผลต่อท่านและผมอย่างไร

> [บาบิโลนเป็นเมืองโบราณในดินแดนที่ทุกวันนี้คือประเทศอิรัก แต่ในพระคัมภีร์ ชื่อนี้กลายเป็นชื่อรหัสของวิถีชีวิตอย่างหนึ่ง คือการที่มนุษย์รวมตัวกันสร้างคุณค่าให้ตัวเองโดยไม่ต้องพึ่งพระเจ้า บทที่ 17 จะเล่าว่าเมืองนี้เริ่มต้นขึ้นอย่างไร]

* * *

“พ่อครับ ทำไมเราต้องฆ่าลูกแกะที่น่าสงสารตัวนั้นด้วย?”

การฆ่าลูกแกะถูกกำหนดขึ้นเพื่อให้ครอบครัวมนุษย์เห็นอยู่เสมอว่า โดยธรรมชาติแล้วใจของเรารู้สึกอย่างไรต่อพระคริสต์ และเพราะเห็นเช่นนั้น จึงรู้ว่าตนต้องกลับใจ พิธีนี้จึงเปิดเผยว่าพระเจ้าทรงยอมจ่ายราคาเท่าใด เพียงเพื่อให้เรามองเห็นสภาพของตัวเอง แล้วโดยการชักนำของพระวิญญาณ เราจะขอการอภัย ของประทานเพื่อความรอดของเราช่างยิ่งใหญ่เหลือเกิน

พิธีนี้ชี้ไปสามทิศทางพร้อมกัน ชี้ตรงไปยังความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ในขณะที่ถวายบูชานั้นเอง ชี้ไปข้างหน้าด้วยความหวังถึงวันที่พระคริสต์จะเสด็จมาในโลกเพื่อสำแดงพระบิดา และชี้ย้อนกลับไปยังความน่าละอายของสิ่งที่มนุษย์ทำต่อพระคริสต์ตั้งแต่การล้มลงในสวนเอเดน พิธีนี้จึงเป็นทั้งเครื่องเตือนใจที่ปลอบโยนถึงความรักอันน่าอัศจรรย์ของพระเจ้า และเครื่องเตือนใจที่เจ็บปวดถึงความอกตัญญูและความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ในเวลาเดียวกัน

ผู้ที่ร่วมในพิธีนี้จึงมีความรู้สึกปนกันอยู่เสมอ การจ้องมองใบหน้าของลูกแกะที่ไม่รู้อิโหน่อิเหน่ และเห็นความเจ็บปวดเงียบ ๆ ของมัน ตอกย้ำอย่างรุนแรงว่าความเห็นแก่ตัวและการเอาแต่ใจตัวเองมีราคาเท่าใด สำหรับทุกคนที่มองเข้าไปในพระพักตร์ของลูกแกะที่แท้จริงของพระเจ้า ความหวังจะเจือด้วยความปวดร้าวในใจเสมอ เพราะเขาเข้าใจแล้วว่าธรรมชาติของมนุษย์ทำอะไรกับพระคริสต์

โดยธรรมชาติ มนุษย์ตอบสนองต่อไม้กางเขนได้สองทาง ทางหนึ่งคือเขียนต้นกำเนิดของมนุษย์เสียใหม่ ปฏิเสธว่าไม่เคยมีการล้มลงเช่นนั้นเกิดขึ้นเลย อีกทางหนึ่งคือโยนข้อเรียกร้องให้มีความตายนั้นไปไว้ที่พระเจ้า ราวกับว่าพระองค์ทรงต้องการความตายเพื่อระงับพระพิโรธของพระองค์ที่มีต่อบาป โดยส่วนใหญ่แล้วไม้กางเขนจึงถูกเปลี่ยนจากความสว่างให้กลายเป็นความมืด หรือแย่กว่านั้น คือถูกนำเสนอว่าเป็นสัญลักษณ์แห่งความหวัง ทั้งที่จริง ๆ แล้วเป็นสัญลักษณ์ของการบีบบังคับจิตใจ และภาพเช่นนั้นทำให้คนรังเกียจ

หลายปีผ่านไป คาอินเฝ้ามองพ่อแม่ฆ่าลูกแกะ เห็นน้ำตาและความโศกเศร้าของทั้งสอง ปนอยู่กับความหวัง ความอดทน และความมั่นใจในพงศ์พันธุ์ที่จะมาถึง จนวันหนึ่งเขาตัดสินใจว่าเขาทนกับการต้องถ่อมใจและกลับใจไม่ไหวอีกแล้ว

เพราะเอาแต่จ้องอยู่ที่ความล้มเหลวของมนุษย์ อันเป็นสิ่งที่ลูกแกะที่ถูกฆ่าเปิดเผยออกมา คาอินจึงเลือกที่จะไม่จดจำความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่ประทานของประทานเช่นนั้น สำหรับคาอิน ลูกแกะรื้อขึ้นมาแต่ความไม่มั่นคงในใจของเขา ความไม่มั่นคงนั้นเป็นส่วนหนึ่งของมรดกที่เขารับมาจากพ่อ และพ่อของเขารับมาจากซาตานอีกทอดหนึ่ง สำหรับคาอิน ลูกแกะบอกเขาเพียงว่าตัวเขาเองไม่เป็นที่ยอมรับของพระเจ้าและพระเจ้าไม่ทรงเห็นชอบกับสิ่งที่เขาทำ

ซาตานย่อมสนับสนุนให้คาอินก้าวไปอีกขั้น คือตัดการฆ่าลูกแกะออกจากการนมัสการของเขาเสีย แล้วนิยามความสัมพันธ์ระหว่างตัวเองกับพระเจ้าเสียใหม่ โดยเอาผลงานของตัวเองเข้าไปแทนที่การกลับใจ

พระคัมภีร์บอกเราว่า

> อยู่มาวันหนึ่งคาอินนำพืชผลจากผืนดินมาเป็นของถวายแด่พระยาห์เวห์
>
> ปฐมกาล 4:3

และยังบอกด้วยว่าคาอินเป็นคนเพาะปลูก ผลิตอาหารเป็นอาชีพ ของถวายของเขาจึงเป็นสัญลักษณ์ของความพยายามที่จะเอาผลงานจากมือตัวเองไปแลกความนับถือจากพระเจ้า เขาเปลี่ยนการนมัสการจากความเชื่อที่ถ่อมใจ ให้กลายเป็นการอวดตัวอย่างหยิ่งผยอง จากความสัมพันธ์ที่ไว้วางใจกันอย่างสนิท ให้กลายเป็นการทำสัญญาเอาใจกัน

ศาสนาแบบนี้มองข้ามความจริงที่ว่าเราไม่มีอะไรจะไปต่อรองกับพระเจ้าได้เลย เราไม่มีชีวิตของตัวเองให้ยืนอยู่บนนั้น แล้วเข้าเฝ้าพระเจ้าตามเงื่อนไขของเราเอง น่าเศร้าที่คาอินลืมข้อนี้ไป

ซาตานสัญญาว่าจะให้เขาเป็นอิสระ ปลดเขาออกจากการที่ลูกแกะคอยชี้ให้เห็นบาป แต่พอเอาลูกแกะออกไป ศาสนาของคาอินก็เปลี่ยนจากความสัมพันธ์แห่งความเชื่อกับพระเจ้าองค์จริง ไปเป็นชุดพิธีกรรมที่วัดกันด้วยผลงาน ถวายให้แก่พระเจ้าที่เขาคิดขึ้นเอง

ในการเปลี่ยนครั้งนี้ คาอินรับเอาพิษของต้นดูราเซลเข้าไปเต็ม ๆ เขาไต่ขึ้นที่สูงด้วยผลงานของตัวเอง ตอนแรกก็รู้สึกเป็นอิสระอย่างน่าตื่นเต้น แต่ไม่นานเขาก็ไต่ขึ้นไปจนสุดแรง แล้วร่วงลงมา

ในบทที่ 5 เราดูบาดแผลทางใจบางอย่างที่เกิดจากความสัมพันธ์ในครอบครัวที่พังลง สรุปได้ดังนี้

- แสวงหาการยอมรับอยู่ตลอดเวลา
- ตัดสินตัวเองอย่างเข้มงวดเกินไป
- ตอบสนองเกินเหตุต่อสถานการณ์ที่ตัวเองควบคุมไม่ได้ พูดอีกอย่างคือมักเป็นคนชอบควบคุม
- มีปัญหาในความสัมพันธ์

จิม คอนเวย์, Adult Children of Legal or Emotional Divorce, หน้า 31

เมื่อคาอินเดินออกจากแผนการที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้เพื่อช่วยเขา เขาก็ห่างจากพระเจ้าออกไป ความสัมพันธ์แบบครอบครัวของเขาพังลงจนหมดสิ้น ระยะห่างนั้นยิ่งโหมไฟแห่งความไม่มั่นคงในใจเขา พระวิญญาณของพระเจ้าไม่อาจปลอบความกลัวของเขาได้อีก และไม่อาจช่วยเขาโต้แย้งคำโกหกของซาตานได้อีก ความว่างเปล่ามีแต่เพิ่มขึ้น ความรู้สึกอับอายทวีคูณ

เช่นเดียวกับซาตาน คาอินดิ้นรนอย่างไร้ผลเพื่อหาอะไรมาแทนความสัมพันธ์กับพระเจ้าที่ขาดสะบั้นไป ไม่ว่าเขาจะพยายามหนักแค่ไหน

เขาก็ไม่มีวันขจัดความว่างเปล่าลึก ๆ นั้นออกไปได้ จนกว่าใจของเขาจะกลับมาหาพระเจ้า มาหาอาณาจักรของพระองค์ และมาหาแผนการของพระองค์

อารมณ์ที่ปั่นป่วนของคาอินระเบิดออกในไม่ช้า เรื่องเกิดขึ้นในวันถวายบูชาตามกำหนด เมื่อคาอินกับอาเบลน้องชายมานมัสการพระเจ้า

> ส่วนอาเบลก็นำแกะหัวปีจากฝูงและไขมันของแกะมาถวาย พระยาห์เวห์พอพระทัยอาเบลและของถวายของเขา แต่คาอินกับของถวายของเขานั้น พระองค์ไม่พอพระทัย คาอินก็โกรธยิ่งนัก ก้มหน้าลง
>
> ปฐมกาล 4:4–5

พระเจ้าทรงรับของถวายของอาเบลโดยให้ไฟลงมาเผา แต่ทรงปล่อยของถวายของคาอินไว้เฉย ๆ เพียงเท่านั้นก็พอจะทำให้คาอินโกรธจนคุมตัวเองไม่อยู่ บาปนั้นไร้เหตุผลอย่างที่สุด คาอินไม่ทำตามคำสั่ง แล้วก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟเมื่อผลออกมาไม่เป็นอย่างที่เขาต้องการ

ลองนึกภาพว่าท่านไปที่ร้าน ซื้อส่วนผสมมาครบเพื่อจะอบขนมปังสักก้อน ท่านถามเจ้าของร้านว่าทำอย่างไร เขาก็เขียนวิธีทำให้ท่านถือกลับบ้าน ทุกอย่างไปได้ดี จนกระทั่งท่านดมกลิ่นยีสต์แล้วตัดสินใจว่าขนมปังน่าจะอร่อยกว่าถ้าไม่ใส่ยีสต์ ท่านยกเข้าเตาอบ อีกพักหนึ่งท่านก็ได้ขนมปังแบนแฟบน่าสมเพชก้อนหนึ่ง

ทีนี้ จะมีเหตุผลอะไรที่ท่านจะโมโหจนวิ่งกลับไปที่ร้าน แล้วด่าเจ้าของร้านว่าทำขนมปังของท่านพัง? ไม่มีเลยใช่ไหม? แต่นี่คือสิ่งที่คาอินทำกับพระเจ้าพอดี

คาอินใกล้ถึงจุดที่ไม่มีทางย้อนกลับแล้ว เมื่อเขารับเอาอาณาจักรของซาตาน **อาณาจักรแห่งผลงาน** ที่วัดคุณค่าของคนจากความพยายามและความสำเร็จ ความสามารถที่จะรับการชี้นำและการแก้ไขของเขาก็หดหายลงอย่างรวดเร็ว คาอินรู้ว่าตัวเองทำผิด แต่ใจของมนุษย์หลอกตัวเองได้ง่ายมาก แทนที่จะถ่อมตัวยอมจำนนต่อพระเจ้า เขากลับโกรธ

พระเจ้าทรงพยายามช่วยและแก้ไขเขาอย่างอ่อนโยน ทรงชี้ให้เขากลับไปหาของประทานที่ทรงสัญญาไว้ คือพระบุตรของพระองค์ แต่คาอินไม่ฟังคำเตือน ความรู้สึกกบฏในตัวเขาโตขึ้นเรื่อย ๆ และอาณาจักรแห่งความมืดก็เกือบจะทำการทดลองกับมนุษย์ที่สำเร็จที่สุดของมันได้ครบถ้วน

มาถึงตอนนี้ ใจของคาอินถูกครอบงำอย่างสิ้นเชิงด้วยพลังทางอารมณ์ชุดเดียวกับที่ซาตานปล่อยออกมาในสวรรค์ เขาต้องการการยอมรับจากพระเจ้า แต่ต้องเป็นไปตามเงื่อนไขของเขาเอง ความรู้สึกว่าตัวเองไร้ค่าพอกพูนขึ้นจนเขาพร้อมจะระเบิด

เขาติดอยู่ในสภาพที่น่ากลัว ด้านหนึ่งเขากระหายการยอมรับจากผู้ที่สูงกว่า เพื่อสนองความหิวโหยที่อยากเป็นที่ยอมรับและอยากมีคุณค่า อีกด้านหนึ่งเขาก็อยากทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นว่าทุกสิ่งที่เขามีล้วนได้มาจากพระ

เจ้า และเขาควรจะขอบพระคุณด้วยใจถ่อมสำหรับสิ่งที่พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้ด้วยความรักผ่านลูกแกะนั้น

ใจที่ยังคุกรุ่นอยู่กับการ “ถูกประจานต่อหน้าธารกำนัล” ต่อหน้าอาเบล ทำให้เขาเริ่มมีปากเสียงกับน้อง อาเบลขอร้องพี่ชายเรื่องวิธีนมัสการ และชวนให้เขากลับมาหาแผนการของพระเจ้า เพียงเท่านั้นก็พอแล้วสำหรับคาอิน มีบางอย่างในตัวเขาขาดสะบั้นลง

ความรู้สึกไร้ค่าผลักเขาไปถึงจุดที่เขาไม่แคร์อะไรอีกแล้ว และเมื่อวินาทีนั้นมาถึง ซาตานก็ได้ทางเข้าที่โล่งสนิทเพื่อยึดครองเขา ซาตานเติมความเกลียดชังอย่างรุนแรงต่อน้องชายลงในใจคาอิน ความสัมพันธ์แบบครอบครัวถูกลืมจนหมด และอาณาจักรของซาตานก็สำแดงตัวออกมาเต็มที่

ทั้งสวรรค์เฝ้าดูขณะที่ฆาตกรรมครั้งแรกเกิดขึ้น เป็นการล้างผลาญความสัมพันธ์อันศักดิ์สิทธิ์และล้ำค่าครั้งแรก นี่หรือคือสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อธรรมบัญญัติของพระเจ้าถูกละเมิด? ชาวสวรรค์ถึงกับกลั้นหายใจ แม้แต่ซาตานและทูตของมันก็คงชาไปชั่วขณะ เมื่อร่างไร้ชีวิตของอาเบลทำให้พื้นดินแดงไปด้วยเลือดของเขา

ซาตานสลัดความสยดสยองนั้นทิ้ง แล้วเพื่อให้แน่ใจว่าทาสของมันจะไม่หลุดมือ มันกดความรู้สึกผิดลงไปในใจคาอินให้ลึกเสียจนคาอินไม่มีวันเชื่อได้อีกเลยว่าพระเจ้าจะทรงยกโทษให้เขาได้

นี่คือความบ้าคลั่งของซาตาน มันสัญญาว่าจะให้เราเป็นอิสระและมีความสุขถ้าเราเดินตามทางกบฏของมัน แล้วพอเราทำผิด เสียงของมันเองนั่นแหละที่ดังขึ้นเรียกร้องให้พระเจ้าทำลายเรา และในเวลาเดียวกันเสียงของมันก็กระซิบเข้าไปในใจเราว่าเราชั่วร้ายเกินกว่าที่พระเจ้าจะยอมรับได้อีก เป็นเสียงของมันที่เพิ่มความรู้สึกผิดของเราขึ้นเรื่อย ๆ จนเราอยากตาย ช่างน่าเศร้าที่ทูตสวรรค์ที่งดงามเช่นนั้นจะกลายเป็นผู้ทำลายที่น่าสมเพชถึงเพียงนี้

เมื่อคาอินก้าวข้ามเส้นไปหมดแล้ว เขาไม่มีอะไรเหลือไว้ปกป้องจิตใจตัวเอง ซาตานจึงผลักเขาให้ร้องออกมาว่า

> โทษของข้าพระองค์หนักเหลือที่ข้าพระองค์จะทนได้
>
> ปฐมกาล 4:13

> [คำฮีบรูที่ฉบับมาตรฐานแปลว่า “โทษ” หมายถึง “ความผิดบาป” ก็ได้ และคำที่แปลว่า “ทน” ก็หมายถึง “ยกโทษให้” ได้เช่นกัน หลายฉบับจึงแปลข้อนี้ว่า “ความผิดของข้าพระองค์ใหญ่เกินกว่าจะได้รับการอภัย” และนั่นคือความหมายที่บทนี้พูดถึง คือคาอินเชื่อว่าตัวเองหมดโอกาสได้รับการอภัยแล้ว]

นี่คือถ้อยคำที่น่าเศร้าที่สุดเท่าที่จะนึกออกได้ พระเจ้าเสด็จมาหาคาอินไม่ใช่เพื่อตัดเขาทิ้ง แต่เพื่อจะเรียกเขากลับคืนมา พระองค์ตรัสถามว่าน้องชายของเขาอยู่ไหน ไม่ใช่เพื่อกล่าวหา แต่เพื่อเปิดโอกาสให้คาอิน

กลับใจและหันกลับมาหาพระองค์ น่าเสียดายที่คาอินกลับเปล่งถ้อยคำอันน่าเศร้านั้นออกมา ว่าความผิดของเขาใหญ่เกินกว่าจะได้รับการอภัย เขาเชื่อคำโกหกของซาตานมากกว่าพระวจนะของพระเจ้า เขาหว่านอะไรไว้ บัดนี้เขาก็เก็บเกี่ยวสิ่งนั้น

ในปฐมกาลบทที่ 4 ข้อ 11 พระเจ้าทรงประกาศคำสาปแช่ง และในตอนท้ายของคำสาปแช่งนั้น พระองค์ตรัสกับคาอินว่า

> เจ้าจะต้องหลบหนีและพเนจรไปในโลก
>
> ปฐมกาล 4:12

ถ้อยคำเหล่านี้พูดถึงคนที่สั่นและโซซัดโซเซ ให้ภาพของชายที่ไม่มีความหวังและไม่มีอนาคต คำสาปนี้ไม่ได้เกิดจากการที่พระเจ้าทรงโบกไม้กายสิทธิ์จากสวรรค์ แต่ติดมากับการปฏิเสธอาณาจักรแห่งครอบครัวของพระเจ้าอยู่ในตัวมันเอง ติดมากับการปฏิเสธความสัมพันธ์ที่สนิทสนม

จิตใจของคาอินถูกทรมาน เพราะเขาถูกสร้างมาเพื่อความสนิทสนม แต่ใจของเขาเลือกทางอื่น เขาโหยหาความรักตลอดเวลา แต่ก็ผลักไสทุกคนที่เข้ามาใกล้ เขาอยากใกล้ชิดกับคน แต่ไม่เคยยอมให้ใครเข้าไปในห้องลับในใจของเขา ที่ซึ่งความรู้สึกไร้ค่าอาศัยอยู่ เขาอยากมีเพื่อน แต่ก็ระแวงอยู่เสมอว่าเพื่อนจะกลายเป็นคู่แข่ง นี่คือความจริงของภาษิตที่ว่า

> ไม่มีสันติสุขแก่คนอธรรม
>
> อิสยาห์ 57:21

พระคัมภีร์บอกเราว่าคาอินออกไปจากพระพักตร์ของพระยาห์เวห์

ปฐมกาล 4:16

ตั้งแต่นั้นเขาก็ใช้ชีวิตโดยไม่รู้สึกว่าพระเจ้าอยู่ใกล้เขาอีกเลย เขาเชื่อว่าบาปของเขาปิดกั้นตัวเขาไว้นอกพระเจ้า แต่ความจริงคือเขาต่างหากที่ปิดประตูไม่ให้พระเจ้าเข้ามาหาเขา

บัดนี้เขาต้องการการยอมรับและคุณค่ามากกว่าเดิม เขาจึงเริ่มสร้างเมือง เขาจะรวบรวมคนไว้รอบตัวและเป็นผู้นำของพวกเขา เขาจะสร้างอาคารใหญ่โต แล้วดึงคุณค่าของตัวเองออกมาจากสิ่งที่เขาทำสำเร็จ เขาจะล้อมตัวเองไว้ด้วยผลงานจากมือของเขาเอง และปิดกั้นหลักฐานแห่งพระราชกิจของพระเจ้าออกไปจากความรู้สึกนึกคิดให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เขาจะทำตัวให้ยุ่งจนไม่มีเวลาถามตัวเองว่าจิตใจของเขาเป็นอย่างไรบ้าง

คาอินจึงกลายเป็นช่องทางให้อาณาจักรของซาตานตั้งขึ้นบนโลก ผ่านทางเขา มนุษย์เผ่าพันธุ์หนึ่งเติบโตขึ้นมาโดยแสดงอาการของความไม่มั่นคงและความรู้สึกไร้ค่าครบทุกอย่าง พวกเขาเป็นผู้แสวงหาอำนาจและตำแหน่ง บ่มเพาะจิตใจที่ต้องการควบคุมและอิจฉาคู่แข่งทุกราย ไล่ล่าไม่รู้จบเพื่อหาตัวตนที่แยกขาดจากพระเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

ตราบใดที่ซาตานยังทำให้มนุษย์มัวหาคุณค่าอยู่ภายในตัวเอง แทนที่จะหาในอ้อมกอดของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ที่ทรงเป็นบุคคลและทรงต้องการ

ความสัมพันธ์ มันก็ควบคุมพวกเขาได้ และมันก็ทำเช่นนั้นมาตลอดตลอดยุคสมัยของประวัติศาสตร์ ซาตานกุมคนกลุ่มหนึ่งไว้ในอำนาจของมัน ผูกจิตวิญญาณที่ไร้ค่าและไม่มั่นคงของพวกเขาไว้กับตัวมันเอง แล้วพยายามปกครองโลกทั้งใบ

เราศึกษาหัวใจของบาบิโลนกันมาแล้ว หัวใจที่ถูกทรมาน แสวงหาตัวตนและคุณค่าจากสิ่งที่ตัวเองทำ แสวงหาการยอมรับจากผลงานของตัวเอง และพยายามควบคุมสถานการณ์เพื่อไม่ให้ตัวเองถูกคุกคาม ในบทต่อไป เราจะติดตามดูว่าหัวใจดวงนี้เติบโตออกมาเป็นรูปเป็นร่างอย่างไรในประวัติศาสตร์ของมนุษย์

ตอนที่ 2

ชะตากรรมเดียว: ตัวตนที่ได้คืนมา

บทที่ 10

ทลายโซ่ตรวนแห่งดูราเซล

ทั้งสองพระองค์สวมกอดกันอยู่นาน ไม่มีใครพูดอะไร อารมณ์ความรู้สึกในห้วงนั้นลึกเกินกว่าจะบรรยาย แต่ทั้งสองพระองค์รู้ว่าเวลานั้นมาถึงแล้ว ตั้งแต่นิรันดร์กาล พระบิดากับพระบุตรทรงสนิทสนมกันมาโดยตลอด และบัดนี้ความสนิทสนมนั้นกำลังจะถูกกดดัน แล้วในที่สุดก็จะขาดสะบั้นลง พระบุตรของพระเจ้ากำลังจะออกเดินทางไปทำภารกิจทวงคืนบรรดาบุตรชายบุตรหญิงที่เป็นมนุษย์ของพระองค์ ทั้งพระบิดาและพระบุตรทรงเข้าใจดีว่าความเสี่ยงและราคาที่ต้องจ่ายคืออะไร แต่ความรักผลักดันทั้งสองพระองค์ให้เดินหน้าต่อไป

ชั่วขณะหนึ่ง พระบิดาและพระบุตรทอดพระเนตรไปในอนาคต และทรงเห็นภารกิจนั้นคลี่ออกต่อหน้าด้วยสายพระเนตรของผู้เผยพระวจนะ การถูกดูหมิ่น การถูกปฏิเสธ ความเกลียดชัง การถูกถ่มน้ำลายรด การถูกเตะแส้ และตะปู ทั้งหมดนี้จางหายไปจนแทบไม่เหลืออะไร เมื่อเทียบกับวินาทีอันน่าสยดสยองวินาทีเดียว ที่สวรรค์และโลกจะหยุดนิ่ง แล้วมองดูพระบิดากับพระบุตรถูกแยกออกจากกัน

พระบุตรทรงมองเห็นความผิด ความทุกข์ การกบฏ และความรู้สึกไร้ค่าที่สะสมมานับพันปี กำลังกดทับลงบนพระองค์ ทรงเห็นตัวพระองค์เองสั่นสะท้านเหมือนใบไม้ ถูกฉีกและกระชากด้วยความรู้สึกว่า พระพักตร์ของ

พระบิดาถูกบาปบังไว้ **พระบิดาทรงอยู่กับพระบุตรในความมืดนั้น** แต่ผู้ที่แบกความรู้สึกถูกทอดทิ้งของเราเข้าไปในความน่ากลัวของความตายคือพระบุตร

ฮีบรู 2:9

> [ขอให้สังเกตให้ดี พระบิดาไม่ได้ทรงหันหลังให้พระบุตรจริง ๆ สิ่งที่บาปทำคือทำให้ **รู้สึก** ว่าพระพักตร์ของพระบิดาถูกบังไว้ หนังสือเล่มนี้ยืนอยู่บนความต่างข้อนี้ และบทที่ 11 จะกลับมาพูดถึงอีกครั้ง]

อ้อมกอดนั้นแน่นขึ้น พระบิดาจะทรงยอมปล่อยพระบุตรไปสู่ชะตากรรมเช่นนี้ได้อย่างไร? ลึกลงไปกว่านั้น ทั้งสองพระองค์ต่างต้องต่อสู้กับความเป็นไปได้ที่แผนการนี้จะล้มเหลว และสูญเสียกันไปชั่วนิรันดร์ให้แก่อำนาจของบาป พระบุตรของพระเจ้าจะทรงรับเอาสภาพของมนุษย์ไว้กับพระองค์เอง ซึ่งเท่ากับเปิดช่องให้ซาตาน คู่ปรับตัวฉกาจของพระองค์มีโอกาสเอาชนะพระองค์ได้ ไม่มีอะไรรับประกันความสำเร็จเลย

ทั้งสองพระองค์จะทรงเสี่ยงถึงเพียงนี้ได้อย่างไร? จะทรงคิดถึงแผนการที่ชวนใจหายเช่นนี้ได้อย่างไร? แต่ความรักที่ให้โดยไม่หวังสิ่งใดตอบแทนนั่นเองที่ผลักดันทั้งสองพระองค์ให้เดินหน้าต่อไป

ความเงียบอันยาวนานที่เหมือนกินเวลาชั่วนิรันดร์ก็สิ้นสุดลง ทั้งสองพระองค์ตกลงใจจะทำตามแผนการนั้น พระบุตรทรงก้าวไปยังริมขอบ

ของสวรรค์ ทรงหันกลับมามองพระพักตร์อันเปี่ยมด้วยความรักของพระบิดาเป็นครั้งสุดท้าย แล้วพระองค์ก็จากไป

* * *

ในบทที่ 6 เราดูรายการยาวเหยียดและยากเย็นของสิ่งที่พระเจ้าจะต้องจัดการ ถ้าพระองค์จะทรงช่วยบรรดาบุตรชายบุตรหญิงของพระองค์บนโลกนี้ให้รอด ในบทที่ 9 เราเห็นอาณาจักรของซาตานเติบโตขึ้นในใจของมนุษย์ และเห็นว่าซาตานปกครองเราผ่านทางความรู้สึกว่าเราไร้ค่า ถ้าพระเยซูจะทรงทำลายอำนาจนั้น พระองค์ต้องกำจัดความรู้สึกไร้ค่านั้นออกไป พระองค์ต้องเชื่อมตัวตนของเราคืนกลับเข้ากับการเป็นบุตรของพระเจ้า และเอาชนะตัวตนปลอมที่ถือกำเนิดขึ้นใต้ต้นดูราเซล

ลางร้ายบางอย่างคงจับใจของซาตาน เมื่อมันมองดูเหล่าทูตสวรรค์ร้องเพลงแห่งความยินดีให้พวกคนเลี้ยงแกะฟัง ว่าพระเมสสิยาห์ ผู้ที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ว่าจะส่งมาช่วยมนุษย์ ได้มาถึงแล้ว ดวงดาวที่ส่องนำพวกนักปราชญ์มายังคอกสัตว์อันต่ำต้อยก็ไม่ได้ช่วยให้มันสบายใจขึ้นเลย

ลองนึกภาพดู ขณะที่มันเพ่งมองทารกผู้สูงศักดิ์คนนี้ มันรู้ว่ามันกำลังจะต้องสู้ มันไม่สามารถทำลายความสงบที่ปกคลุมเด็กคนนี้อยู่ได้ ทั้งที่กับเด็กทุกคนก่อนหน้านี้มันทำได้มาตลอด เป็นเรื่องน่าฉงน เด็กคนนี้มีเลือดเนื้อเหมือนเด็กทั่วไป แต่มีความสงบลึก ๆ อย่างหนึ่งอยู่บนตัวเขา ที่มันไม่อาจรบกวนได้เลยแม้แต่น้อย ซาตานรู้ว่ามันมีปัญหาแล้ว

วิญญาณที่ว้าวุ่นนี้ลงมาอยู่ในใจของกษัตริย์เฮโรด และเราจึงได้เห็นช่องหน้าต่างบานหนึ่ง ที่เปิดให้มองเห็นความปั่นป่วนในโลกมืดฝ่ายวิญญาณ ความรู้สึกไม่มั่นคงอย่างลึกซึ้งที่ครอบงำเฮโรดอยู่ ทำให้เขาตกเป็นเหยื่อได้ง่ายดาย สำหรับการจู่โจมอย่างรวดเร็วและรุนแรงที่ซาตานเปิดฉากใส่อาณาจักรสวรรค์ มันจะกำจัดพระองค์เสียก่อนที่การต่อสู้จริงจะเริ่มต้นด้วยซ้ำ

แต่ความมั่นใจอันสงบนิ่งของกษัตริย์ทารกองค์นั้นไม่ได้วางผิดที่ พระเจ้าทรงเปิดทางหนีให้พระองค์ เพื่อพระองค์จะได้เปิดเผยความจริงเกี่ยวกับพระบิดา เปิดโปงเจ้าแห่งความมืด และในสภาพเนื้อหนังมนุษย์นี่เองทลายโซ่ตรวนแห่งความไม่มั่นคงที่ล่ามมนุษยชาติไว้

ชีวิตของพระเยซูสรุปได้ด้วยถ้อยคำเหล่านี้

> และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาก็สถิตอยู่กับเรา พระองค์ไม่ได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ
>
> ยอห์น 8:29

ไม่ว่าซาตานจะทำอะไร มันก็ไม่อาจทำลายความรู้สึกมีศักดิ์ศรีและความมั่นใจนั้นลงได้ พระคริสต์ทรงยึด**ความเป็นบุตร**ของพระองค์ไว้อย่างเหนียวแน่น จนแม้แต่เจ้าแห่งความมืดยังต้องทึ่ง ซาตานคงเดือดดาลกับความพยายามที่ไร้ผลของมันในการทำให้พระคริสต์ทำบาป ในที่สุดก็มีคนที่ต้านทานซาตานได้

หลังจากประสบความสำเร็จกับมนุษย์ทุกคนมาสี่พันปี ซาตานพุ่งเข้าชนกำแพงหินแข็งของจิตวิญญาณมนุษย์คนหนึ่งที่มั่นใจในความเป็นบุตรของตนต่อพระเจ้า ความเป็นบุตรคือกุญแจของชัยชนะ ความเป็นบุตรคือป้อมปราการที่มั่นคงที่สุด ที่จะต้านกระแสความรู้สึกไร้ค่าซึ่งกำลังท่วมมนุษยชาติจนจมน้ำ ด้วยเหตุนี้ ความเป็นบุตรจึงต้องเป็นจุดศูนย์กลางของการต่อสู้ระหว่างพระคริสต์กับผู้ที่เข้ามาโจมตีพระองค์

* * *

เมืองนาซาเร็ธคึกคักไปด้วยความตื่นเต้น ข่าวเรื่องยอห์นผู้ให้บัพติศมาแพร่ออกไปอย่างรวดเร็ว ผู้เตรียมทางให้พระเมสสิยาห์มาถึงแล้ว และเมื่อข่าวไปถึงร้านช่างไม้เล็ก ๆ แห่งนั้น พระเยซูก็ทรงรู้ว่าเวลาที่จะถวายเกียรติแด่พระบิดาของพระองค์มาถึงแล้ว พระองค์ทรงวางสิ่วและเลื่อยลง กอดลาแม่ แล้วออกเดินทางมุ่งหน้าไปยังแม่น้ำจอร์แดน

พระเยซูทรงมั่นใจในความเป็นบุตรของพระองค์ แต่การต่อสู้ที่กำลังจะมาถึงในถิ่นทุรกันดารจะทดสอบพระองค์อย่างที่ไม่เคยมีมนุษย์คนใดถูกทดสอบมาก่อน ประตูแห่งความทุกข์ทั้งมวลของมนุษย์จะถูกเปิดใส่พระองค์เหมือนเขื่อนแตก พระเยซูต้องเผชิญแรงปะทะเต็มกำลังของความรู้สึกไร้ค่าของมนุษย์ และต้องยืนหยัดอยู่ให้ได้ ถ้าพระองค์ยืนอยู่ได้ก็จะมีคนแรกที่ทลายโซ่ตรวนแห่งดูราเซลลงได้สำเร็จ และของที่ริบมาได้จากชัยชนะครั้งนี้จะกลายเป็นมรดกของทุกคนที่เชื่อในพระองค์

การต่อสู้ในถิ่นทุรกันดารเป็นรากฐานของงานที่ไม้กางเขน การเสนอการอภัยโทษจะมีประโยชน์อะไร ถ้าจิตวิญญาณของมนุษย์ยังทลายโซ่ตรวนแห่งความไร้ค่าของตัวเองไม่ได้? การเปิดเผยความรักที่งดงามที่สุดจะมีประโยชน์อะไร ถ้าไม่มีชายหญิงหรือเด็กคนใดมีกำลังพอจะโอบรับของประทานนั้นไว้ได้? ไม่มีประโยชน์เลย

ความไร้ค่าและความว่างเปล่าของดูราเซลต้องถูกเอาชนะเสียก่อน แล้วของที่ริบมาได้จากชัยชนะนั้นต้องถูกวางลงในมือของมนุษยชาติ เพื่อทุกคนจะมีกำลังโอบรับของประทานอันหาที่เปรียบไม่ได้ที่ไม้กางเขน และเชื่ออย่างแท้จริงว่าพระเจ้าทรงรักและทรงยกโทษให้เขา

พระบิดาทรงรู้ว่าอะไรกำลังจะมาถึง และพระองค์จะทรงเสริมกำลังมือของพระบุตรสำหรับการต่อสู้ ไม่ใช่ด้วยการแสดงฤทธานุภาพอันน่าเกรงขาม ไม่ใช่ด้วยกองทัพติดอาวุธ สิ่งเหล่านี้ไม่มีอะไรรับมือกับศัตรูที่กำลังจะมาได้เลย พระเจ้าจึงประทานอาวุธที่ดีที่สุดของพระองค์ นั่นคือกำลังที่มาจากความสัมพันธ์ที่ทั้งสองพระองค์มีต่อกัน

เมื่อพระเยซูเสด็จขึ้นมาจากน้ำ นกพิราบลงมา ท้องฟ้าเปิดออก และพระเยซูทรงได้ยินพระสุรเสียงของพระบิดาชัดถ้อยชัดคำ

> และนี่แน่ะ มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าสวรรค์ว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก”
>
> มัทธิว 3:17

ถ้อยคำเหล่านี้คือดาบที่คมที่สุดเท่าที่พระบิดาจะทรงมอบให้พระบุตรถือไปสู้ศึกได้ เมื่อปลอดภัยอยู่ใน**พระวจนะ**ของพระบิดา พระองค์จะทรงต่อสู้กับศัตรูเจ้าเล่ห์ตนนั้น และทลายพันธนาการของบาปแทนเรา ซึ่งเราเองไม่มีวันทลายได้

ความสำคัญของประโยคนี้ลึกกว่าที่คนส่วนใหญ่จะนึกถึงมาก การที่พระเจ้าทรงยอมรับสมาชิกคนหนึ่งของเผ่าพันธุ์มนุษย์ ให้ความหวังอันเหลือเชื่อแก่พวกเราที่เหลือ พระเจ้าทรงยื่นพระหัตถ์มาถึงเราแต่ละคนผ่านทางพระเยซู และทรงบอกเราว่าเราเป็นบุตรที่รักของพระองค์ ถ้าเราหวังจะรับของประทานที่ไม้กางเขนได้สักวันหนึ่ง เราต้องได้ยินถ้อยคำล้ำค่าเหล่านั้นเสียก่อนว่า “ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก”

ไม่มีใครรับของขวัญจากศัตรูได้โดยไม่สงสัยว่ามันจะอาบยาพิษไว้หรือมีเงื่อนไขแอบแฝงอยู่หรือเปล่า แต่ของขวัญจากคนในครอบครัวที่รักเรา เรารับได้ตรง ๆ ตามที่มันเป็น คือเป็นของขวัญ เท่านั้นเอง จึงไม่มีทางอื่นที่จะเข้าไปหาไม้กางเขนได้ นอกจากเดินข้ามสะพานแห่งความเชื่อที่หนักแน่นว่าเราเป็นบุตรชายบุตรหญิงของพระเจ้า ทางอื่นทุกทางจะพาไปสู่การถือรักษาธรรมบัญญัติเพื่อเอาผลงาน หรือไม่ก็พาไปสู่การถือว่าจะทำบาปอย่างไรก็ได้

ถ้อยคำจากสวรรค์เหล่านั้นคงทำให้ซาตานเดือดดาล เพราะเป็นการย้ำเตือนถึงสิ่งที่มันเคยเป็นแต่บัดนี้ไม่ได้เป็นแล้ว นั่นคือการเป็นบุตร เป็นการย้ำเตือนถึงความว่างเปล่าและความไร้ประโยชน์ของมันเอง แต่ความ

หยิ่งไม่ได้ตายลงง่าย ๆ ซาตานจึงเตรียมระดมการทดลองทั้งหมดของมันใส่พระเยซูในถิ่นทุรกันดาร

พระคัมภีร์บันทึกไว้ว่า

> และประทับอยู่ที่นั่นถึงสี่สิบวัน ทรงถูกซาตานทดลอง และประทับอยู่กับสัตว์ป่า และมีพวกทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์
>
> มาระโก 1:13

ผมคิดว่าคนส่วนใหญ่แค่ถูกทดลองต่อเนื่องสิบนาทีก็แทบทนไม่ไหวแล้ว นับประสาอะไรกับสี่สิบวัน ซาตานมีเวลาฝึกซ้อมการทดลองมนุษย์มาสี่พันปีจนชำนาญ และท่านมั่นใจได้เลยว่าพระเยซูทรงตกเป็นเป้าของอาวุธทุกชิ้นที่นรกมี ใครจะหยั่งถึงความลึกของการต่อสู้ครั้งนี้ได้? ทั้งจักรวาลกลั้นหายใจรอดู ขณะที่ซาตานกระหน่ำหมัดแล้วหมัดเล่าใส่พระบุตรของพระเจ้า

ส่วนพวกเรานั้นหลับสนิท ไม่รู้เลยว่ามีใครกำลังยืนหยัดอย่างกล้าหาญเพื่อปลดปล่อยเรา ถ้าพระเยซูทรงพ่ายแพ้ตรงนั้น เราทุกคนคงถูกโซ่ตรวนแห่งความว่างเปล่าบดขยี้จนแหลก พระเยซูทรงเป็นความหวังเดียวของเราที่จะเจาะทะลุความมืดนั้นได้

* * *

พอมาถึงตรงนี้ ผมต้องหยุดและนึกถึงพระองค์ ผมจะพูดอะไรได้? ใจของผมเอ่อล้นด้วยความยินดีและความรู้สึกขอบคุณ ต่อความพยายามอัน

มุ่งมั่นไม่ลดละของเจ้าชายผู้ยิ่งใหญ่พระองค์นี้ ที่จะช่วยเราในสภาพที่สิ้นหวังของเรา เหมือนพ่อหรือแม่ที่วิ่งฝ่าบ้านที่กำลังไหม้ไฟเข้าไปช่วยลูกของตัวเอง

พระองค์เกือบถูกซาตานบดขยี้ทางจิตใจ แต่พระองค์ไม่ยอมปล่อยความเป็นบุตรของพระองค์ ชายผู้นี้ทำให้บางอย่างลึก ๆ ในตัวผมร้องออกมาว่า “ผมต้องมีค่าอะไรบ้างสิ ไม่มีใครทำขนาดนี้หรอกถ้าเขาไม่ได้แคร์เราจริง ๆ” ผมบอกท่านได้เลยว่าความรักแบบนี้ดึงผมไว้จนผมต้านไม่อยู่ ผมต้านพระองค์อยู่จริง ๆ แต่ขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์มุ่งมั่นกว่าผมมาก

* * *

ในจังหวะที่พระเยซูทรงเปราะบางที่สุด คือเหนื่อย หิว และโดดเดี่ยว ซึ่งเป็นสามอย่างที่ผลักมนุษย์ให้ยอมประนีประนอม ซาตานก็เข้าประเด็นหลักทันที

> ส่วนผู้ทดลองมาหาพระองค์ทูลว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นขนมปัง”
>
> มัทธิว 4:3

บททดสอบจะเป็นเรื่องอื่นไปได้อย่างไร นอกจากเรื่องความเป็นบุตร? ไม่มีใครบอกพระเยซูว่าพระองค์จะต้องอยู่ในถิ่นทุรกันดารนานเท่าใด พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่ามีใครบอกพระองค์ว่าอีกสี่สิบวันทุกอย่างจะจบ พระเยซูยังคงอยู่ที่นั่น ไม่มีอีกาบินมาเลี้ยงพระองค์ ไม่มีมานาตกลงมาจากฟ้า

หรือว่าพระองค์เข้าใจเสียงจากสวรรค์นั้นผิดไปเสียแล้ว? “พระบิดาของท่านคงไม่อยากให้ท่านอยู่ในสภาพแบบนี้หรอก ทำอะไรสักอย่างสิ” ซาตานกระซิบ

ซาตานใช้ความหิวเป็นเครื่องมือ เพื่อจะทำลายความเชื่อของพระเยซูที่มีต่อพระดำรัสของพระบิดา สี่สิบวันก่อนหน้านั้น พระเจ้าเพิ่งตรัสว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก” ถ้าพระเยซูเปลี่ยนก้อนหินเป็นขนมปัง ก็เท่ากับทรงสงสัยพระดำรัสของพระเจ้า และความสงสัยเพียงเท่านั้นก็มากพอจะทำให้ตัวตนของพระองค์สับสน

ยิ่งกว่านั้น พระเยซูกำลังถูกขอให้ **ทำอะไรสักอย่างเพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์เป็นใคร** การขอให้พระเยซูเปลี่ยนก้อนหินเป็นขนมปังเพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์คือใคร คือประตูที่เปิดตรงเข้าสู่อาณาจักรของซาตาน คือ **อาณาจักรแห่งผลงาน** ที่ตัวตนของคนถูกกำหนดด้วยผลงานและความสำเร็จ

มีสักกี่คนที่ไม่เคยตกหลุมพรางนี้ คือการพิสูจน์คุณค่าของตัวเองด้วยสิ่งที่ตัวเองทำได้? ถูกผลักดันให้แสดงว่าเรามีดีพอที่จะขึ้นไปถึงจุดสูงสุด ยอมอดหลับอดนอน ตัดเวลาพักผ่อน และเหนืออื่นใดคือตัดเวลาอธิษฐานและเวลาศึกษาพระคัมภีร์ อยู่ที่ทำงานจนดึก พลาดเวลาสำคัญกับครอบครัว เพียงเพื่อจะได้เลื่อนตำแหน่งหรือได้โบนัส ทำไมเราถึงเค้นตัวเองหนักขนาดนั้น? หลายกรณีผมเชื่อว่าเรากำลังตอบสนองคำท้าที่ว่า

“ถ้าเจ้าเป็นบุตรชายหรือบุตรหญิงของพระเจ้าจริง ก็ทำอะไรใหญ่ ๆ พิสูจน์มาสิ”

ท่านเป็นแบบนี้ไหม ตื่นขึ้นมาตอนเช้า อยากใช้เวลาสงบใจอยู่กับพระเจ้าสักหน่อย แต่หัวกลับเริ่มแน่นไปด้วยรายการสิ่งที่ต้องทำในวันนั้น จนท่านทนไม่ไหว แล้วก็ประนีประนอมด้วยการอธิษฐานห้านาที เสร็จแล้วก็พุ่งออกไปใช้ชีวิตต่อ? เกิดขึ้นกับท่านหรือเปล่า? แล้วทำไมถึงเป็นอย่างนั้น?

ถ้าถึงปลายวันแล้วท่านพบว่าท่านทำอะไรได้ไม่มากนัก ท่านยังพอใจและมีความสุขอยู่ไหม หรือรู้สึกผิดหวังและหม่นหมองไปเล็กน้อย? เวลาป่วยต้องนอนอยู่บนเตียง ท่านหงุดหงิดที่ “เสียเวลา” ทั้งที่น่าจะได้ขีดฆ่ารายการสิ่งที่ต้องทำไปแล้วหลายข้อไหม?

ทั้งหมดนี้ชี้ไปที่ข้อเท็จจริงข้อเดียว คือเราทุกคนโดยไม่มียกเว้น ตกเป็นเหยื่อการทดลองของซาตานที่ให้เราพิสูจน์ตัวตนและคุณค่าของเราด้วยสิ่งที่เราทำ เพราะลึก ๆ ข้างในเราแบกความไม่มั่นคงที่ตกทอดมาจากอาดัมและเอวาไว้ เราจึงเป็นเป้าที่ง่ายมากสำหรับความต้องการที่จะสร้างใบมะเดื่อทางความคิดและทางจิตใจมาปิดบังตัวเอง

คนที่รู้สึกไม่มั่นคงจะตอบสนองต่อคำท้าที่มาแตะตัวตนของเขาเสมอ ส่วนคนที่มั่นคงจะไม่สนใจด้วยซ้ำ ทำให้ผมนึกถึงวันหนึ่งที่ผมเดินเล่นอยู่กับเพื่อนที่เลี้ยงหมาร็อตไวเลอร์ เราเดินผ่านบ้านหลังหนึ่งที่เลี้ยงหมาตัว

เล็กกว่ามาก หมาตัวเล็กเห่าและวิ่งวนไปมา พยายามเรียกร้องความสนใจจากเจ้าร็อตไวเลอร์ แต่ร็อตไวเลอร์ไม่แม้แต่จะหันหัวไปมอง

ผมรู้สึกเหมือนหมาตัวเล็กกำลังพูดว่า “มาสิคุณร็อตไวเลอร์ ฉันจะสู้กับนาย แล้วพิสูจน์ให้เจ้าของฉันเห็นว่าฉันเอาชนะหมาตัวใหญ่อย่างนายได้” แต่เจ้าร็อตไวเลอร์มั่นใจในตัวเองว่ามันคือใคร จึงไม่แม้แต่จะตอบรับคำท้า การตอบรับจะเพิ่มคุณค่าอะไรให้มันได้?

ด้วยเหตุผลข้อนี้เองที่พระเยซูต้องเข้าไปในถิ่นทุรกันดารแห่งการทดลอง ครอบครัวมนุษย์ต้องการคนสักคนที่แสดงให้เห็นว่าเขาเชื่อว่าตัวเองเป็นบุตรของพระเจ้า เพียงเพราะพระเจ้าตรัสเช่นนั้น ไม่ใช่เพราะเขาพิสูจน์ด้วยสิ่งที่เขาทำ โลกต้องการดาวิดสักคนที่จะออกไปสู้กับโกลิอัทแห่งความไร้ค่า ยักษ์ที่ดูเหมือนไม่มีใครเอาชนะได้ ผู้มัดเราไว้กับบาปของเราและทำให้เราเป็นทาสของมาร

เรื่องการทดลองพระคริสต์ในถิ่นทุรกันดารมีจุดคล้ายกับเรื่องดาวิดกับโกลิอัทหลายอย่าง

1. ซาตานเป็นวิญญาณ จึงได้เปรียบพระเยซูซึ่งถูกถ่วงด้วยสภาพของมนุษย์อยู่หลายอย่าง (1 ซามูเอล 17:33)
2. พระเยซูเป็นตัวแทนของมนุษยชาติทั้งหมด ชัยชนะของพระองค์จึงหมายถึงอิสรภาพของเรา เช่นเดียวกับที่ซาตานเป็นตัวแทน

ของกำลังฝ่ายชั่วทั้งหมด และชัยชนะของมันจะหมายถึงการที่เราต้องเป็นทาสของอำนาจแห่งความมืดตลอดไป (1 ซามูเอล 17:9)

3. พระเยซูอยู่ในถิ่นทุรกันดาร 40 วัน เผชิญคำเยาะเย้ยและการทดลองของซาตาน เช่นเดียวกับที่โกลิอัทเยาะเย้ยอิสราเอลอยู่ 40 วัน (1 ซามูเอล 17:16)
4. ซาตานและโกลิอัทมาด้วยกำลังของตัวเอง ส่วนพระเยซูและดาวิดมาในพระนามของพระเจ้า เพื่อสำแดงพระบิดา และเปิดโปงผู้ที่ท้าทายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ (1 ซามูเอล 17:45)
5. อาวุธที่พระเยซูทรงใช้ดูอ่อนแอตามมาตรฐานของโลก พระองค์ทรงวางใจในพระดำรัสของพระเจ้า และทรงใช้ถ้อยคำเหล่านั้นอย่างแม่นยำเพื่อเปิดโปงความคิดของซาตาน

ความคล้ายกันนี้น่าทึ่งมาก ผมอดไม่ได้ที่จะวางตัวเองเป็นทหารอิสราเอลคนหนึ่งที่ยืนอยู่บนเนินเขา ฟังโกลิอัทด่าพระเจ้าของผม ศาสนาของผม และตัวผมเอง “พระเจ้าของพวกเจ้าอยู่ไหน? ถ้าพระองค์แข็งแรงนักทำไมไม่ออกมาสู้กับข้า? พวกเจ้าอ่อนแอ ไร้ประโยชน์ และน่าอับอายต่อพระเจ้าของเจ้า” ฟังคำด่าแบบนี้อยู่สี่สิบวันคงหดหู่ไม่น้อย

แค่ดูขนาดตัวเขาก็พอแล้ว เกราะของเขาสะท้อนแสงอาทิตย์วาววับ เสียงมหึมาของเขาตะโกนคำสบประมาทก้องข้ามหุบเขามา สถานการณ์ดูสิ้นหวัง และมีความรู้สึกจมดิ่งของคนที่ยอมรับสภาพว่าต้องเป็นทาสแล้ว

ทุกวันนี้ต่างไปหรือ? เราก็มีคำเยาะเย้ยของซาตานเรื่องความไม่เอาไหนและความอ่อนแอของเรา การทดลองของมันดูแรงและท่วมท้นเหลือเกิน เราล้มลงกับมันครั้งแล้วครั้งเล่า และก็มีความรู้สึกจมดิ่งของคนที่ยอมรับสภาพว่าต้องเป็นทาสอยู่เหมือนเดิม มีบางคนถึงกับเทศน์ว่าความเป็นทาสของเราไม่มีวันถูกกำจัดได้ และบาปจะเอาชนะเราเสมอ ช่างเป็นการยอมแพ้ต่อความเป็นทาสของบาปที่น่าเศร้า

แต่บุตรของดาวิดอยู่ในค่ายเดียวกับเราแล้ว และพระองค์ทรงปลดปล่อยเราจากโซ่ตรวนของมารแล้ว ชัยชนะของพระองค์ในถิ่นทุรกันดารแห่งการทดลองคือชัยชนะของครอบครัวมนุษย์ทั้งหมด ท่านจะเลือกคิดว่าท่านยังต้องออกไปสู้กับโกลิอัทของท่านเองก็ได้ หรือจะยืนดูอยู่บนเนินเขาด้วยความทึ่ง ขณะที่พระเยซูทรงตัดหัวการทดลองของท่านก็ได้ ถ้าท่านเชื่อว่า **ท่านมีชัยชนะอยู่แล้ว** เพราะพระเยซู แทนที่จะได้แต่หวังว่าพระองค์จะทรงช่วยท่าน ท่านก็พบแก่นแท้ของความเชื่อแล้ว

ผมดีใจเหลือเกินที่บุตรของดาวิดปลดปล่อยผมจากอำนาจของความไร้ค่า พระองค์ทรงถอนหัวใจแห่งการกบฏและความหยิ่งของผมออกไป พระองค์ทรงวางเท้าของผมลงบนศิลาอันมั่นคง คือการเป็นบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเผชิญความสงสัยเหล่านั้นแทนผมด้วยพระองค์เอง และทรงเอาชนะมันด้วยความเชื่อในพระดำรัสของพระบิดาของเรา บุตรชายบุตรหญิงของพระเจ้าทั้งหลาย มาร้องเพลงและชื่นชมยินดีกับผมเถิด

พระเยซูทรงทุบโซ่ตรวนแห่งดูราเซลแตกกระจาย และทรงทำให้เราเป็นที่ยอมรับในผู้ที่ทรงรัก

บทที่ 11

เปิดประตูสวรรค์

แสงเสี้ยวหนึ่งฉีกความมืดออก บอกให้รู้ว่ารุ่งอรุณมาถึงแล้ว และบอกด้วยว่าถึงเวลาต้องเริ่มงานนั้นเสียที ชีพจรเต้นเร็วขึ้น ลมหายใจสั้นลง ขณะที่เขาเตรียมของสำหรับการเดินทาง

เมื่อออกเดินไปในแสงเช้า ความทรงจำก็ท่วมใจอับราฮัม เขาจำวันที่ได้อุ้มอิสอัคเป็นครั้งแรกได้ จำความสุขมหาศาลที่หลั่งออกมาหลังจากรอคอยมานานแสนนานได้ จำภาพอิสอัคตัวน้อยกระโดดขึ้นเตียงพ่อแล้วซุกเข้ามาใกล้ ๆ ตั้งใจฟังเรื่องของอาดัมกับเอวา ของโนอาห์ และของคนอื่น ๆ อีกมากมาย ความทรงจำเหล่านั้นห้อยอยู่บนบ่าของเขาหนักเหมือนก้อนตะกั่ว ขณะที่เขาใคร่ครวญถึงงานที่อยู่ตรงหน้า เพราะพระเจ้าตรัสไว้ว่า

> จงพาบุตรของเจ้าคืออิสอัค บุตรคนเดียวของเจ้าผู้ที่เจ้ารัก ไปยังดินแดนโมริยาห์ และถวายเขาที่นั่นเป็นเครื่องบูชา บนภูเขาลูกหนึ่งซึ่งเราจะบอกแก่เจ้า
>
> ปฐมกาล 22:2

พระเจ้าตรัสแล้ว และบัดนี้อับราฮัมกำลังรวบรวมกำลังทั้งหมดที่มีเพื่อเชื่อฟังคำสั่งนั้น ไม่มีคำอธิบาย ไม่มีการบอกเหตุผล มีแต่คำสั่ง ตลอดหลายปีที่อับราฮัมเดินไปกับพระเจ้า เขาเรียนรู้ที่จะไม่ขัดขืนคำสั่งของ

พระองค์ เขามาถึงจุดที่ไว้วางใจว่าพระเจ้าทรงรู้ดีที่สุด และทางของพระองค์เป็นทางเดียวที่ปลอดภัย แต่ทางนี้ยากเหลือเกิน ยากอย่างที่ไม่เคยคิดว่าจะยากได้ถึงเพียงนี้

ใครจะเข้าใจการต่อสู้ที่กำลังโหมอยู่ในใจของอับราฮัมได้? ถ้าเลือกได้ เขายินดีจะเป็นเครื่องบูชาแทนลูกของตัวเอง ไม่มีอะไรที่เขาจะไม่ทำเพื่อช่วยลูกให้พ้นจากชะตากรรมนี้ อับราฮัมหายใจแรงขณะพยายามซ่อนความเจ็บปวดไม่ให้อิสอัคเห็น นี่คงเป็นฝันร้ายที่เดี๋ยวก็ผ่านไป

แล้วความจริงก็ปลุกเขาขึ้นมา เมื่ออิสอัคเอ่ยถาม

> อิสอัคพูดกับอับราฮัมบิดาว่า “พ่อ” และท่านตอบว่า “ลูกเอ๋ย พ่ออยู่นี่” ลูกจึงว่า “นี่ไฟและฟืน แต่ลูกแกะสำหรับเครื่องบูชาอยู่ที่ไหน?” อับราฮัมตอบว่า “ลูกเอ๋ย พระเจ้าจะทรงจัดหาลูกแกะสำหรับพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา”
>
> ปฐมกาล 22:7–8

คำถามนั้นเหมือนลูกธนูปักเข้ากลางใจอับราฮัม เขาจะตอบอย่างไร? คำอธิษฐานสั้น ๆ ขอสติปัญญาลอยขึ้นไปถึงพระเจ้า แล้วเขาจึงตอบลูกไป

บนยอดเขา อับราฮัมบอกอิสอัคด้วยความเจ็บปวดว่าเขาเข้าใจคำสั่งของพระเจ้าว่าอย่างไร อิสอัคเป็นชายหนุ่ม เขาจะใช้กำลังปัดพ่อออกแล้ววิ่งหนีไปก็ได้ไม่ยาก แต่อิสอัคเรียนรู้วินัยของการเชื่อฟัง และยอมวางความต้องการของตัวเองลงต่อสติปัญญาของพ่อ

ทั้งสวรรค์เฝ้าดูขณะที่อับราฮัมเตรียมลูกชายอันเป็นที่รักของเขาสำหรับวินาทีสุดท้าย เหตุผลของมนุษย์ระดมข้อโต้แย้งชุดใหญ่เข้าใส่ความเชื่อ แต่อับราฮัมยืนเหมือนต้นไม้สูงใหญ่กลางพายุ โอนเอนไปตามลม แต่ไม่ยอมหัก และไม่ยอมทิ้งการตัดสินใจที่จะทำตามสิ่งที่เขาเข้าใจว่าพระเจ้าทรงขอจากเขา

ดูหนังสือ Agape บทที่ 24 ที่ fatheroflove.info

ทุกอย่างพร้อมแล้ว อับราฮัมก้มลงมองลูกชาย ความเจ็บปวดฉีกผ่านหัวใจ กำลังเริ่มหมดไป แต่เขายังยืดมั่น เขาอธิษฐาน แล้วตั้งใจจะจ้วงมีดลงไปเพื่อจบชีวิตลูกชายที่รักที่สุดของเขา

ในวินาทีนั้นเอง มีเสียงหนึ่งดังขึ้น

> “อับราฮัม อับราฮัม” และท่านตอบว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี่” ทูตสวรรค์ว่า “อย่าแตะต้องเด็กนั้น อย่าทำอะไรเขาเลย เพราะบัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้ายำเกรงพระเจ้า”
>
> ปฐมกาล 22:11–12

* * *

เวลาผมนึกถึงเรื่องนี้ ผมอดไม่ได้ที่จะลองสวมตัวเองเป็นอับราฮัม และให้ลูกชายของผมเป็นอิสอัค ผมพยายามจะเข้าใจแรงกดดันที่เขารู้สึก แต่ภาพนั้นหยุดลงทันที มีบางอย่างลึก ๆ ข้างในยื่นมือขึ้นมาห้ามไม่ให้ภาพนั้นสมบูรณ์ ใจของผมรับภาพแบบนั้นไม่ไหว

* * *

ถ้าจะเข้าใจความน่าสยดสยองและการเสียสละของพระเยซูที่ไม้กางเขน เราต้องได้เห็นความลึกของความสัมพันธ์ระหว่างพระบิดากับพระบุตรสักแวบหนึ่ง แก่นแท้ของอาณาจักรของทั้งสองพระองค์ถูกทำให้เห็นเป็นแบบอย่างอยู่ระหว่างทั้งสองพระองค์เอง หัวใจของวิธีที่ทั้งสองพระองค์มองชีวิตถูกเปิดเผยอยู่ในความรักที่ทรงมีต่อกัน ถ้าเราไม่ใส่มิติของความสัมพันธ์นี้ลงไปในเรื่องไม้กางเขน เราก็พลาดประเด็นไปหมดเลย

> พระเจ้าทรงรักโลกดังนี้ คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์
>
> ยอห์น 3:16

การถูกตัดขาดจากความสัมพันธ์อันล้ำค่าเป็นสิ่งที่ทำลายคนได้มากที่สุด ความคิดว่าจะต้องพลัดพรากจากคนที่เรารักเป็นความกลัวที่ซ่อนอยู่ลึก ๆ ในใจของมนุษย์ทุกคน ผมเองแค่ออกไปบรรยายห่างจากครอบครัวสักสัปดาห์เดียว ใจก็โหยหาอยากกลับบ้านไปอยู่กับคนที่ผมรักแล้ว ไม่มีอะไรในโลกนี้ที่ผมจะยอมเอาความสัมพันธ์ในครอบครัวไปแลก แค่คิดก็แทบทนไม่ได้

แต่เมื่อเรามองเข้าไปในพระทัยของพระเจ้าตามที่พระคัมภีร์เปิดเผยไว้ เราพบว่าพระเจ้าพระบิดาของเราทรงยอมเสี่ยงที่จะสูญเสียพระบุตรของ

พระองค์ไปตลอดกาล เพียงเพื่อให้ท่านกับผมได้เดินผ่านประตูสวรรค์เข้าไป และได้กลับมาอยู่ร่วมกับพระผู้สร้างและพระบุตรของพระองค์อีกครั้ง

บางคนอาจแย้งว่า “ก็จริง แต่พระเยซูทรงรู้อยู่แล้วว่าพระองค์จะเป็นขึ้นมาและได้กลับไปอยู่กับพระบิดา เพราะฉะนั้นก็คงไม่ได้แย่ขนาดนั้น”

พระเยซูทรงเชื่อเรื่องนี้**โดยความเชื่อ** เพราะพระองค์ทอดพระเนตรทะลุประตูอุโมงค์ฝังศพไปไม่ได้ มีความเสี่ยงอยู่จริง ๆ ว่าพระองค์อาจล้มเหลวในภารกิจของพระองค์

เมื่อความผิดของโลกที่กบฏกดทับลงบนพระองค์ และความรักของพระบิดาถูกห่อหุ้มไว้ ด้วยการที่มนุษย์อย่างเราไม่เชื่อว่าพระเจ้าจะทรงยกโทษบาปให้ได้ พระเยซูทรงค้นหาในความมืดมิดนั้น เพื่อจะพบพระพักตร์อันเปี่ยมด้วยความรักที่เป็นความชื่นชมยินดีของพระองค์มาตลอดนิรันดร์กาล แต่บาปบังพระพักตร์ของพระบิดาไว้ จนพระองค์ทรงรู้สึกว่าถูกตัดขาดจากพระบิดาโดยสิ้นเชิง ความหวังของพระองค์ถูกกลืนหายไป เหลือแต่ความตายที่รออยู่ข้างหน้า พระองค์ทรงถูกทดลองให้เชื่อว่าพระองค์จะถูกตัดขาดจากผู้ที่พระองค์ทรงรักไปตลอดกาล แต่ความเชื่อร้องออกมาว่า “ข้าพระองค์มอบจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” ความเชื่อของพระเยซูมีชัยชนะท่ามกลางสถานการณ์ที่ท่วมท้นถึงเพียงนั้น

สดุดี 31:5

พระเจ้าไม่ได้ทรงทอดทิ้งพระบุตรของพระองค์ แต่น้ำหนักบาปของเราที่กดอยู่บนพระเยซูทำให้พระองค์รู้สึกอย่างที่คนบาปรู้สึกเพราะความผิดของตน ในบทที่ 9 เราอ่านเรื่องคาอินที่ร้องออกมาว่าความผิดของเขาใหญ่เกินกว่าจะได้รับการอภัย พระคริสต์ทรงแบกความรู้สึกนั้นไว้บนไม้กางเขนแทนเรา

บาปของเราทำให้เรารู้สึกว่าพระเจ้าทรงเป็นฝ่ายตรงข้ามกับเรา และทรงอยากประหารเราจริง ๆ เพราะบาปของเรา แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์ต่อเรา และทรงยอมให้พระบุตรผ่านประสบการณ์นี้แทนเรา เพื่อเราจะเชื่อได้ว่าเราได้รับการอภัย

ทั้งหมดนี้ทำให้เกิดคำถามหนึ่งขึ้นมา พระเจ้าทรงเอาจริงเอาจังแค่ไหนกับการรื้อกำแพงที่กั้นระหว่างพระองค์กับเรา?

ในเรื่องของอับราฮัมกับอิสอัค เราเห็นภาพของพระเจ้ากับพระบุตรของพระองค์ เป็นธรรมดาที่เราจะคิดเหมือนอับราฮัมว่าพระเจ้าทรงต้องการให้อับราฮัมฆ่าลูกของตัวเอง พระเจ้าตรัสสั่งให้อับราฮัมถวายลูกชาย และอับราฮัมเข้าใจว่านั่นแปลว่าให้ฆ่าเขา เพราะนี่คือภาพความยุติธรรมต่อบาปตามที่มนุษย์มองเห็น

การที่พระเจ้าทรงห้ามอับราฮัมไว้ แสดงว่านั่นไม่ใช่สิ่งที่พระองค์ทรงต้องการ แต่ระหว่างทางนั้นเอง อับราฮัมได้เปิดเผยความเชื่อที่ยอมมอบความหวังทุกอย่างที่เขาทะนุถนอมไว้ให้พระเจ้า และเมื่อพระเจ้าทรงจัดหาแกะผู้มาให้อับราฮัมใช้แทนอิสอัค เราก็เห็นว่าพระเจ้าทรงจัดหาสิ่ง

ทดแทนให้แก่ **ภาพความยุติธรรมตามที่มนุษย์เข้าใจ** พระเจ้าทรงยอมให้พระบุตรของพระองค์ถูกแยกจากพระองค์ เพื่อเราจะเชื่อได้ว่าบาปของเราได้รับการอภัยแล้ว

ในแผ่นดินไหวและความมืดของวันอันน่ากลัววันนั้น วันที่ความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมาถูกบดขยี้และตัดขาดเพราะบาปของเรา ผมได้ยินเสียงร้องของพระบิดา “ลูกของเรา ลูกของเรา เราจะยอมยกเจ้าให้ได้อย่างไร? เราจะปล่อยเจ้าไปได้อย่างไร?”

นี่แหละคือนรก ตรงนี้เอง ทั้งพระบิดาและพระบุตรทรงผ่านนรกมาแล้วในความหมายของการถูกตัดขาดจากความสัมพันธ์ต่อกัน และทรงทำเพื่อเรา ทั้งสองพระองค์จ่ายราคาที่ **เราเข้าใจว่า** จะต้องมีการจ่าย แก่นแท้ของนรกจะเป็นอะไรไปได้อีก นอกจากสิ่งที่ตรงกันข้ามกับทุกอย่างที่อาณาจักรของพระเจ้ายืนอยู่ นั่นคือความสัมพันธ์ที่รักกันและสนิทสนมกัน?

แล้วเรื่องนี้มีความหมายอย่างไรกับเรา? หมายความว่าพระบุตรของพระเจ้าได้ลิ้มรสความน่ากลัวของการถูกตัดขาดจากความรักของพระเจ้าแทนเราแล้ว เพื่อเราจะไม่ต้องผ่านมันเอง

> “โอ ความตาย ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน? โอ ความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน?”
>
> 1 โครินธ์ 15:55

บัดนี้ไม่มีอะไรแยกเราจากความรักของพระเจ้าได้อีกแล้ว เพราะสิ่งที่พระเยซูและพระบิดาของพระองค์ทรงทำเพื่อเรา พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกร้องเครื่องบูชาและของถวาย แต่เพื่อให้เรารู้ว่าเราได้รับการอภัยได้ พระเจ้าจึงทรงจ่ายราคาที่สูงที่สุด

ประตูสวรรค์เปิดออกให้เรา เพราะพระบุตรของพระเจ้าทรงรับน้ำหนักอันบดขยี้ของนรกไว้เพื่อปิดประตูนรกลง เราไม่จำเป็นต้องเข้าไปที่นั่นเลย ไม่ต้องไปร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่ที่นั่น อย่างที่จะเกิดขึ้นกับคนที่ปฏิเสธสิ่งที่พระเยซูทรงทำเพื่อเรา และตัดตัวเองขาดจากความรักของพระเจ้าอย่างถาวร

สิ่งที่ยังท้าทายเราอยู่ตอนนี้ คือการเดินทางในความคิดของเราเอง จากสภาพที่เรารู้สึกไร้ค่า ท้าทาย และดื้อรั้น คอยแกะสลักตัวตนขึ้นมาจากสิ่งที่เราทำ กลับไปยังแหล่งกำเนิดของชีวิต ที่ซึ่งความรักรอเราอยู่ และที่ซึ่งเรารู้ว่าเราเป็นบุตรที่พระองค์ทรงรัก

แม้พระเยซูทรงเปิดประตูสวรรค์ให้เราแล้ว เราก็ยังต้องเดินทางเส้นนี้เอง ออกจากอาณาจักรแห่งผลงานของต้นดูราเซล ไปสู่อาณาจักรของพระเจ้า ออกจากตัวตนที่มาจากความสำเร็จ ไปสู่ตัวตนที่มาจากความเป็นบุตรชายและบุตรหญิง หรือพูดอีกอย่างหนึ่งคือ ออกจากความรอดโดยการประพฤติ ไปสู่ความรอดโดยความเชื่อ ส่วนที่เหลือของหนังสือเล่มนี้จะพูดถึงความยากและสิทธิพิเศษของการเดินทางเส้นนี้

ตอนที่ 3

เส้นทางกลับสู่ความเป็นบุตร

บทที่ 12

ชีวิตที่ขับเคลื่อนด้วยดูราเซล

บรรยากาศในห้องประชุมเต็มไปด้วยความคาดหวัง ผมนั่งอยู่กับเพื่อนนักเรียนคนอื่น ๆ ในหอประชุม รอฟังชื่อที่คุ้นเคยชื่อหนึ่ง ปีนั้นผมเรียนหนักมาก และถึงผมจะบอกตัวเองว่ามันไม่ได้สำคัญอะไร แต่ลึก ๆ ข้างในความอยากได้ก็โตขึ้นเรื่อย ๆ

โรงเรียนกำลังแจกรางวัลให้นักเรียนหลายคนตามผลงานตลอดปี และระหว่างนั้นผมก็เล่นเกมเล็ก ๆ ในหัวตัวเองอยู่เกมหนึ่ง ซึ่งน่าสนใจไม่น้อย “ปีนี้แกเรียนหนักนะ รางวัลตัวต่อไปแกอาจจะได้ก็ได้... ไม่หรอก เดี๋ยวคนอื่นก็ได้... แต่แกก็มีลุ้นอยู่นะ”

พอถึงวินาทีที่จะอ่านชื่อ หัวใจผมเต้นเร็วขึ้นด้วยความคาดหวัง แล้วผมก็ได้ยินชื่อนั้น ไม่ใช่ชื่อผม เป็นชื่อเพื่อนคนหนึ่ง และตรงนี้แหละที่น่าสนใจ ข้างนอกผมกำลังตบมือให้เพื่อนและความสำเร็จของเขา แต่ข้างในเป็นอีกเรื่องหนึ่งโดยสิ้นเชิง

“ทำไมเขาถึงได้? ผมเรียนหนักกว่าเขาตั้งเยอะ ไม่อยากเชื่อเลยว่าจะให้เขา อ๋อ ผมว่าผมรู้แล้วล่ะว่าทำไม เขาเป็นญาติกับครูคนหนึ่งนี่เอง เขาถึงเลือกเขา ผลมันถูกจัดฉากไว้แล้ว **ไม่ได้อยู่ที่เก่งแค่ไหน อยู่ที่มีเส้นสายหรือเปล่า**” และตลอดเวลานั้นผมก็ตบมือ ยิ้ม และพยายามทำหน้าให้ดูสงบ

เมฆเริ่มก่อตัว และอีกสองสามชั่วโมงต่อจากนั้นผมรู้สึกหม่นหมองและโกรธอยู่นิด ๆ ก็แค่อีกวันหนึ่งของชีวิตที่ขับเคลื่อนด้วยดูราเซล

* * *

เด็กคนหนึ่งใช้เวลาไม่นานเลยกว่าจะเข้าใจว่า ถ้าอยากมีคุณค่าและเป็นที่ยอมรับ เขาต้องเป็นที่หนึ่งในกลุ่มคนที่เท่า ๆ กันกับเขา ขอต้อนรับสู่โลกของการเปรียบเทียบ

ท่านเคยพลาดซื้อของขวัญวันเกิดให้ลูกคนหนึ่ง แล้วไม่ได้ซื้ออะไรให้พี่หรือน้องของเขาไหม? ปกติแล้วบ้านจะแตกทันที และลูกคนที่ไม่ได้ก็จะพูดซ้ำ ๆ ว่า “ไม่ยุติธรรม” ปนกับน้ำตา เสียงกรีดร้อง และบางทีก็ลงไปดิ้นกับพื้น

แล้วก็มีการแข่ง “ดูหนูสิ” ที่สนามเด็กเล่นอีก ท่านกำลังมองลูกคนหนึ่งเล่นสไลเดอร์อยู่ และยิ้มให้ตอนเขาลื่นลงมา ข้างหลังท่านมีเสียงร้องว่า “ดูหนูสิ” ท่านหันไปเห็นลูกอีกคนโหนชิงช้าอยู่ ท่านหันไปสนใจอย่างอื่น ลูกสังเกตเห็น แล้วร้องว่า “ดูหนูสิ” จากนั้นท่านก็โดนยิง “ดูหนูสิ” รัวใส่เป็นชุดเหมือนปืนกล แต่ละครั้งเสียงดังขึ้นและเข้มข้นขึ้นกว่าเดิม

แล้วท่านก็นั่งลงกินข้าวเที่ยง และพอดีตอนที่กำลังจะได้กินจริง ๆ ท่านก็ได้ยินเพลงเพราะ ๆ บทเดิมว่า “ของเขาเยอะกว่าหนู ไม่ยุติธรรม หนูขออีก” นี่คือแก่นแท้ของชีวิตที่ขับเคลื่อนด้วยดูราเซล พอโตขึ้นเราพยายาม

ทำให้มันดูเนียนขึ้นหน่อย แต่การเปรียบเทียบและการเรียกร้องความสนใจก็ยังเป็นแกนกลางของชีวิตมนุษย์อยู่ดี

หลักสูตรของโรงเรียนส่วนใหญ่ดูจะเข้าใจความต้องการเปรียบเทียบและเรียกร้องความสนใจข้อนี้ดี การเอาเด็กวัยเดียวกันมาต้อนรวมกันไว้ ห่างจากความรักความอบอุ่นของบ้าน คือสภาพแวดล้อมที่เหมาะที่สุดสำหรับฝังหลักการของดูราเซลลงไป สิบสองปีต่อจากนั้นจะเป็นการแข่งขันว่าใครจะเด่นกว่าใครในด้านใดด้านหนึ่งหรือหลายด้าน เพื่อจะได้อนาคตที่สดใสและมีความสุข

วัฒนธรรมส่วนใหญ่ดูจะเข้าข้างคนที่ฉลาดกว่า ความฉลาดเมื่อเทียบกับคนอื่นเป็นทรัพย์สินที่จะพาท่านไปได้ไกล ท่านเคยสงสัยไหมว่าทำไมเด็กที่ท่องจำความรู้แล้วคายออกมาได้ จึงมักได้รับรางวัลสูงกว่าเด็กที่มีพรสวรรค์ทางฝีมือ?

> [ผู้เขียนตั้งข้อสังเกตว่าวัฒนธรรมตะวันตกวางรากอยู่บนวัฒนธรรมกรีก ซึ่งให้ค่ากับความรู้ทางตำรามากกว่าความรู้ทางมือ และเห็นว่าไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่สัตว์ร้ายในวิวรณ์บทที่ 13 ซึ่งนำโลกทั้งใบ มีลักษณะหลักเป็นเสือดาว อันเป็นสัญลักษณ์ของอาณาจักรกรีก]

ท่านนึกภาพออกไหมว่าจะมีใครสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้เพราะเขาดูแลสวนเก่งจริง ๆ หรือเพราะซ่อมเครื่องยนต์รถเป็น? มีที่ทางสำหรับคนที่มีทักษะแบบนั้นอยู่ แต่โชคชะตามักวางคนสายวิชาการไว้บนยอดกองเสมอ

ปีแล้วปีเล่า เด็ก ๆ ถือใบรายงานผลการเรียนกลับบ้าน และค่อย ๆ สร้างมุมมองที่มีต่อตัวเองขึ้นมาจากใบนั้น ผมเจอหลายกรณีที่คนคนหนึ่งมีพรสวรรค์ทางฝีมือ แต่เรียนหนังสือไม่ค่อยไหว ผลก็คือเขามักจะขีดเส้นจำกัดตัวเองไว้ ด้วยประโยคอย่าง “เกินตัวผมแล้ว” หรือ “ผมไม่มีวันทำแบบนั้นได้หรอก” หรือพูดตรง ๆ ไปเลยว่า “ผมมันโง่เกินไป”

แต่ไม่ต้องกลัว ยังมีทางไปสู่ความสำเร็จทางอื่นอีก ระบบโรงเรียนทุกแห่งมีโปรแกรมกีฬา ที่เปิดให้เด็กสร้างมาตรวัดเปรียบเทียบทางกีฬาขึ้นมาอีกอัน เด็ก ๆ จะใช้เวลาหลายพันชั่วโมงฝึกทักษะกีฬาสักอย่าง โดยหวังว่าสักวันมันจะนำอำนาจและความรุ่งโรจน์ที่เขาโหยหามาให้

เราทุกคนรู้ว่ากีฬาก็แค่เกมหนึ่งใช่ไหม? ลองไปบอกแฟนฟุตบอลชาวอังกฤษที่อาละวาดไปทั่วถนนในยุโรปช่วงฟุตบอลโลกดูสิ แล้วชายคนหนึ่งที่กำลังดูทีมคริกเก็ตที่เขารักแพ้ในศึกชิงแชมป์โลกล่ะ? เขาหัวใจวายและเสียชีวิตก่อนเกมจะจบด้วยซ้ำ และทำไมนักกีฬาหลายคนถึงได้เงินปีละหลายล้านดอลลาร์ จากการเตะลูกหนังกลม ๆ ไปมา พยายามให้มันเข้าไประหว่างเสาสองต้น?

กีฬาเป็นเรื่องจริงจัง เพราะมันเป็นหนึ่งในวิธีที่ง่ายที่สุดที่จะได้คุณค่ามาจากความสำเร็จ และได้ความสนใจจากคนอื่นมากเท่าที่ใครคนหนึ่งจะขอได้ มันเป็นระบบที่ดีที่สุดระบบหนึ่งสำหรับป้อนอาหารให้ดูราเซล และฆ่าความเชื่อที่ว่าเราอาจมีคุณค่าได้จากความสัมพันธ์ แทนที่จะเป็นจากความสำเร็จ

เรื่องที่น่าสนใจที่สุดเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับกีฬาคือ ต่อให้ท่านทำได้ในระดับสูงสุด แต่ถ้าท่านได้ที่สอง จะไม่มีใครจำชื่อท่านได้เลย และบาดแผลทางใจของการแพ้ก็ทำลายคนได้จริง ๆ

ผมจำภาพนักฟุตบอลคนหนึ่งที่ทรุดลงกองกับพื้นสนามและร้องไห้สะอึกสะอื้นเหมือนเด็กได้ เพราะเขายิงจุดโทษพลาดในการดวลจุดโทษที่ทำให้ทีมของเขาเสียถ้วยรางวัลไป ผมจำภาพโค้ชของเขาที่ต้องเข้าไปประคองเขาออกจากสนามได้ และผมก็นึกสงสัยว่าในวินาทีนั้นเขารู้สึกว่าตัวเองมีค่าสักเท่าไร

แต่แน่นอน มันก็แค่เกมหนึ่งเท่านั้นเอง ใช่ครับ แต่เป็นเกมที่เป็นการต่อสู้เป็นตายเพื่อคุณค่าและการยอมรับ

เรายังนับพระเทียมเท็จองค์อื่น ๆ ได้อีกหลายองค์ องค์ที่เราหวังว่าจะโปรดปรานเรา และให้ความสำเร็จกับความสุขที่เราต้องการ

> [พระเทียมเท็จ หมายถึงสิ่งที่คนเอาขึ้นมาตั้งไว้ในที่ของพระเจ้า แล้วทุ่มเทชีวิตให้ โดยหวังว่ามันจะให้คุณค่าและความมั่นคงแก่ตน มันไม่จำเป็นต้องเป็นรูปเคารพเสมอไป]

มีโลกของความงามทางร่างกาย โลกที่แข่งขันกันเอาเป็นเอาตาย ที่ชื่อเสียงได้มาหรือเสียไปเพราะโครงกระดูกโหนกแก้มหรือสัดส่วนของร่างกาย ท่านรู้จักหญิงสาวสักกี่คนที่ร้องไห้จนหลับไปคืนแล้วคืนเล่าเพราะรู้สึกว่าตัวเองไม่ผ่านมาตรฐาน? ช่วงหลังมานี้เราเห็นปัญหาที่

เรียกว่าโรคคลั่งผอมเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว โรคที่ผลักคนจำนวนมาก ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง ให้ทำร้ายร่างกายตัวเองด้วยการอดอาหาร

แล้วเรื่องการสร้างความมั่งคั่งล่ะ? หรือตำแหน่งหน้าที่การงาน หรือแม้แต่ย่านที่เราอยู่อาศัย? ผมเคยทำงานในโลกของบริษัทและสำนักงานอยู่หลายปี และเป็นเรื่องน่าสังเกตมากว่าลำดับชั้นในนั้นทำงานอย่างไร ท่านดูออกได้เลยว่าใครอยู่ตำแหน่งไหน จากชนิดและคุณภาพของเฟอร์นิเจอร์ในห้องทำงานของเขา

เจ้านายสูงสุดมีห้องแยกเป็นของตัวเอง มีหน้าต่างมองลงไปเห็นถนนข้างล่าง มีเก้าอี้หนังพนักสูงพร้อมที่วางแขน มีโต๊ะไม้ย้อมสีตัวใหญ่ พร้อมคอมพิวเตอร์รุ่นล่าสุดวางอยู่บนนั้น คนถัดลงมาก็มีห้องของตัวเองเหมือนกัน แต่วิวจากหน้าต่างไม่ดีเท่า เก้าอี้ไม่หรูเท่า และคอมพิวเตอร์ไม่เร็วเท่า คนถัดลงมาอีกได้แค่ฉากกั้น เก้าอี้ไม่มีที่วางแขน อ้อ แล้วเขาก็ไม่มีโทรศัพท์แบบไม่ต้องยกหู และมองไม่เห็นหน้าต่างเลยด้วยซ้ำ

พอคิดดูแล้วมันน่าขำ แต่ในโลกของบริษัทนี่เป็นเรื่องจริงจังมาก เฟอร์นิเจอร์ในห้องทำงานเป็นส่วนสำคัญของการเปรียบเทียบตัวเองกับคนรอบข้างให้ได้ผล

* * *

โอกาสที่จะเอาไปเปรียบเทียบกันในโลกของดูราเซลนั้นไม่มีที่สิ้นสุด แต่โดยทั่วไปมักตกอยู่ในหมวดพื้นฐานไม่กี่หมวดนี้

1. ระดับการศึกษา
2. ความสามารถทางกีฬา
3. ความสามารถทางดนตรีและศิลปะ
4. ตำแหน่งงานและระดับรายได้
5. รูปร่างหน้าตา
6. ข้าวของและทรัพย์สิน
7. สัญชาติ

สิ่งเหล่านี้คือพระเทียมเท็จที่โลกกราบไหว้ และหวังว่ามันจะโปรดปรานตน มันเป็นเจ้านายที่เข้มงวด และมักเรียกร้องให้ท่านยอมสยบทั้งตัวถ้าท่านหวังจะได้รับความโปรดปราน โดยปกติมันจะเรียกร้องให้ท่านสังเวยครอบครัวและเพื่อนฝูงลงไปด้วย และถ้าท่านโชคดี ท่านอาจได้มีวินาทีแห่งความรุ่งโรจน์สักครั้ง ก่อนจะเลือนหายไปสู่ความว่างเปล่า

เราทุกคนตกเป็นทาสของพระเทียมเท็จเหล่านี้ด้วยอำนาจของดูราเซล และพระเทียมเท็จเหล่านี้เองที่พระเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกทรงหาทางช่วยเราให้พ้นออกมา

บทที่ 13

บันไดสู่สวรรค์

วันเวลาสั้นลงและอากาศเย็นลงทุกที ฤดูหนาวกำลังจะมาถึง ถึงเวลาต้องสะสมฟืนไว้ให้พอสำหรับเตาผิง ตลอดช่วงอากาศหนาวเหน็บที่กำลังจะลงมาปกคลุมหุบเขาเล็ก ๆ อันเงียบสงบแห่งนั้น เจ้าของบ้านกำลังผ่าฟืนอยู่อย่างขะมักเขม้น เมื่อเหลือบเห็นรองเท้าคู่เล็ก ๆ อยู่ตรงหางตา เขาเงยหน้าขึ้น และเห็นเด็กชายตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งยืนจ้องดูทุกท่วงท่าของเขา

“พ่อของผมผ่าฟืนได้เร็วกว่านั้นอีก”

“จริงหรือ” ชายคนนั้นตอบ รู้สึกขบขันกับความกล้าของเด็กน้อย

“จริงสิครับ พ่อผมทำได้ทุกอย่าง พ่อเก่งที่สุดแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นหนูก็โชคดีมากที่มีพ่อแบบนี้”

* * *

วัยเด็กของผมเรียบง่ายอย่างนั้นเอง เป็นวันเวลาที่พ่อกับแม่ไม่มีวันทำอะไรผิด และเป็นคนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่ผมจะนึกออก ถ้าได้อยู่ในสภาพเรียบง่ายแบบนั้นต่อไปก็คงดี แต่ชีวิตไม่ได้เป็นเช่นนั้น

หลังจากเข้าโรงเรียนได้ไม่นาน ผมก็เริ่มปรับตัวเข้ากับวงจรการเปรียบเทียบที่ไม่เคยหยุด พยายามหาที่ทางของตัวเองในกลุ่มเด็ก ๆ ที่เรียนอยู่ด้วยกัน ในชั้นประถมการเปรียบเทียบยังไม่รุนแรงนัก ผมจึงจำ

วันเวลาช่วงนั้นด้วยความรู้สึกดี มีทั้งงานฝีมือ เกม และกิจกรรมมากมาย โดยรวมแล้วสนุกมาก แต่ก็มีบางครั้งที่อนาคตถูกดึงเข้ามาให้เห็นล่วงหน้า และผมลิ้มรสหวานปนขมของอาณาจักรแห่งผลงานของต้นดูราเซล

ตอนผมอายุเจ็ดขวบ ครอบครัวย้ายบ้าน ผมจึงต้องค่อย ๆ หาทางเข้ากับกลุ่มเพื่อนใหม่ ผมผูกมิตรได้เร็ว แต่ก็เจอพวกนิสัยไม่ดีเข้าด้วย ตอนเด็กผมตัวค่อนข้างใหญ่ และเด็กผอม ๆ สองคนตัดสินใจว่าจะหาผลประโยชน์จากการที่ผมมีเนื้อมีหนังมากกว่าพวกเขาหน่อย

“ไอ้อ้วน” “อ้วนอัลเบิร์ต” “ไอ้เลอะเทอะ” คือฉายาบางส่วนที่ผมยังจำได้ เป็นประสบการณ์เลวร้ายที่พวกเราหลายคนเคยเจอในวัยเด็ก และเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าทุกวัน ศัตรูของจิตวิญญาณใช้เด็กสองคนนั้นทำลาย **คุณค่าในตนเอง**ของผม

เช้าวันหนึ่งระหว่างทางไปโรงเรียน ผมตัดสินใจว่าพอกันที “แม่ครับ ผมจะไม่ลงจากรถ ผมจะไม่ไปโรงเรียน” “ต้องไปสิลูก” “ไม่ไป!” พอรถเลี้ยวเข้าไป ผมเห็นคู่หูจอมข่มขู่ยืนจ้องอยู่เหมือนแร้งที่รอตะครุบเหยื่อ แม่เปิดประตูรถและพยายามดึงผมออกมา ไม่กี่นาทีต่อจากนั้นดุเดือดพอสมควร ผมเตะ ผมขัดขืน ผมตะโกน และกอดเบาะไว้แน่น

นี่เป็นเพียงเรื่องของเด็กเกเรตามปกติหรือเปล่า? อาจจะใช่ แต่เมื่อความรู้สึกถึงตัวตนของผมกำลังถูกบดขยี้จนแบน ผมก็พร้อมจะทำอะไรสุดโต่งเพื่อรักษาตัวเองเอาไว้ ผมจำไม่ได้จริง ๆ ว่าหลังจากนั้นเกิดอะไร

ขึ้น แต่ผมจำได้ว่าการรังแกหยุดลง นี่คือรสชาติจริง ๆ ของสิ่งที่รออยู่ข้างหน้า

* * *

ความโหดร้ายที่ปรากฏในตัวเด็ก ๆ คือผลดิบ ๆ ที่ไม่มีอะไรมาเหนี่ยวรั้งของหลักการแห่งอาณาจักรการเปรียบเทียบของซาตานเมื่อลงมือทำงานจริง หลายครั้งเรายืนงงกับความเห็นแก่ตัวและความไม่รู้จักบุญคุณอย่างหน้าด้าน ๆ ที่เด็กแสดงออกมา

แล้วเราจะโตพ้นนิสัยเหล่านี้ไปเองตามธรรมชาติหรือ? ไม่เลย อย่างที่เราเรียนรู้มาแล้วว่า ไม่มีใครออกจากอาณาจักรนี้ได้โดยปราศจากความช่วยเหลือจากบุตรของดาวิด เมื่อโตขึ้นเราเพียงแต่แนบเนียนและมีเล่ห์เหลี่ยมมากขึ้นเท่านั้น

พอผมเรียนถึงกลางชั้นมัธยม ผมก็ถูกตั้งโปรแกรมไว้เรียบร้อยแล้ว ผมกำลังเรียนรู้ที่จะกราบไหว้พระเทียมเท็จแห่งการศึกษา พระเทียมเท็จแห่งกีฬา และพระเทียมเท็จแห่งรูปร่างหน้าตา ผมอยากกราบไหว้พระเทียมเท็จแห่งเงินตราด้วย แต่ผมยังไม่มีงานทำ!

ทุกอย่างรอบตัวบอกผมว่าผมต้องดิ้นรนให้ได้ที่หนึ่ง ต้องดิ้นรนให้สำเร็จ ผมเรียนรู้ว่ามีแต่ผู้ชนะเท่านั้นที่ได้รับการยอมรับ ส่วนผู้แพ้นั้นไร้ค่า หลายครั้งแรงจูงใจให้ผมเรียนดีมาจากโอกาสที่จะได้ที่หนึ่ง มากกว่ามาจากความเพลิดเพลินในเนื้อหาที่ผมกำลังเรียนอยู่

ผมดูภาพยนตร์ทางโทรทัศน์ที่ตอกย้ำความเชื่อนี้ พระเอกถูกวาดให้ต้องทำวีรกรรมยิ่งใหญ่บางอย่างที่จะละลายใจหญิงสาว สิ่งนี้สอนผมว่าความสัมพันธ์เป็นสิ่งที่ต้องไปคว้ามาให้ได้ และหญิงสาวเป็นเหมือนรางวัลมากกว่าเป็นเพื่อน ไม่ใช่ว่าใครจะพูดออกมาตรง ๆ แบบนั้น ทั้งหมดเกิดขึ้นในระดับจิตใต้สำนึก

นั่นเป็นช่วงเวลาแห่งความฝัน ผมมักนอนอยู่บนเตียงแล้วฝันว่าตัวเองทำแต้มชี้ขาดให้ทีมชาติออสเตรเลียในการแข่งขันคริกเก็ต หรือยิงประตูสุดท้าย หรือเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายเพื่อช่วยหญิงสาวที่ตกอยู่ในอันตราย ความฝันเหล่านี้เองที่ถักทอขึ้นเป็นระบบคุณค่าของผม

ยิ่งฝัน ผมยิ่งมุ่งมั่นจะไปให้ถึงเป้าหมายเหล่านั้น ส่วนที่ยากคือ ผมไปถึงเป้าหมายเหล่านี้ตามลำพังไม่ได้ ผมต้องเอาชนะคนอื่น ผมอยากได้เพื่อน แต่ผมอยากได้ความฝันของผมก่อน ผมทำตัวดี ๆ กับพวกเขาได้ ตราบใดที่ความฝันของผมไม่ถูกคุกคาม แต่เมื่อไรที่ผมรู้สึกว่าความฝันของผมกำลังถูกท้าทาย เมื่อนั้นคือสงคราม!

ผมทุ่มเททำงานหนักเพื่อไปให้ถึงเป้าหมาย ผมทำได้ดีเยี่ยมทั้งด้านกีฬาและด้านการศึกษา เอาเถอะ สองในสามก็ไม่เลวนะ

จากนั้นผมก็เข้าสู่อีกช่วงหนึ่ง พอขึ้นไปถึงยอดแล้ว ผมต้องพยายามอยู่ตรงนั้นให้ได้ ต้องคอยเหลียวหลังระวังตัวตลอดเวลา คอยเฝ้าตำแหน่งอันมีค่าของผม แล้วยังมีความคาดหวังที่มาพร้อมกับชื่อเสียงอีก ในเมื่อ

ผมสร้างชื่อขึ้นมาแล้ว ถ้าผมทำได้แย่ล่ะจะเป็นอย่างไร? นั่นคงน่ากลัวมาก ผมจึงยิ่งมุ่งมั่นมากขึ้นไปอีกที่จะไม่พลาด

การต่อสู้นี้ดำเนินอยู่พักใหญ่ จนผมเริ่มตระหนักว่าการไปถึงเป้าหมายทุกอย่างของผมแทบเป็นไปไม่ได้ นั่นทำให้ความโกรธระเบิดออกมาเป็นระยะ! ผมคิดว่าตอนนั้นผมคงรู้สึกว่าถูกทรยศ ผมรับใช้นายของผมมาอย่างดี แล้วตอนนี้พวกเขากลับเยาะเย้ยผม ผมถูกฝึกมาในระบบที่ไม่มีวันให้**คุณค่าในตนเอง**ที่ยั่งยืนแก่ผมได้ ผมจึงโกรธ

หลายคนทำความเข้าใจไม่ได้ว่าทำไมคนหนุ่มสาวจึงมีอารมณ์แปรปรวนและทำลายล้างอย่างที่เห็นกันบ่อย ๆ และทำไมหลายคนจึงฆ่าตัวตายหรือหันไปหาการดื่มหนักและยาเสพติด ผมเชื่อว่าบ่อยครั้งเป็นเพราะพวกเขารู้ตัวว่าจะไม่มีวันไปถึงความฝันของตนได้ด้วยวิธีที่ถูกสอนมา พวกเขาจะไม่มีวันยิ่งใหญ่ในสายตาคนอื่น พวกเขาจึงทำลายตัวเอง

ผมจำได้ว่าวันหนึ่งผมลงแข่งบาสเกตบอล คะแนนสูสีและความกดดันสูง คนที่ผมประกบอยู่จู่ ๆ ก็พุ่งเข้าหาห่วง และตอนที่เขายกลูกขึ้น ผมยื่นมือเข้าไปปัดลูกออกจากมือเขาอย่างสะอาด แต่ผมกลับได้ยินเสียงนกหวีดของกรรมการและคำว่า “ฟาวล์!” อย่างไม่อยากเชื่อ

ผมรู้ว่าผมไม่ได้ถูกตัวเขาเลย แล้วจู่ ๆ ความโกรธก็พลุ่งขึ้นมาในตัวผม เป็นความโกรธที่ระบบอันน่าชิงชังนี้สัญญาว่าจะให้ทั้งโลกแก่ผม แล้วกลับไม่ให้อะไรเลย ผมเดินกระแทกเท้าเข้าไปหากรรมการ ยืนห่างจากหน้าเขาสองนิ้ว แล้วเร่งเสียงขึ้นจนดังเกินงาม มีบางอย่างในตัวผมขาด

สะบั้นลง และผมไม่ยั้งอะไรไว้เลย ผมถูกไล่ออกจากสนามทันทีและถูกห้ามลงแข่งขัน

ขณะที่ผมเดินออกไป ผมเชื่อว่าพระเจ้าตรัสกับผม ผมถามตัวเองว่า “นายเป็นอะไรไปเนี่ย? เมื่อกี้นายคุมตัวเองไม่อยู่เลย นายกำลังเสียการควบคุมตัวเอง!” นั่นเป็นครั้งแรกที่ผมมองตัวเองจริง ๆ และตั้งคำถามกับทิศทางที่ผมกำลังมุ่งไป พระเจ้าทรงดึงผมให้ออกค้นหาสิ่งที่ดีกว่า ผมเริ่มรู้สึกว่าต้องมีทางที่ดีกว่านี้

ศัตรูของจิตวิญญาณผมก็รู้เรื่องนี้เช่นกัน และพยายามผลักผมให้จมลึกลงไปอีกในการพิสูจน์ตัวเอง เหมือนคนสูบบุหรี่ที่รู้ตัวว่าถึงเวลาต้องเลิกแล้ว จึงเริ่มสูบมากขึ้นเป็นสองเท่า ผมเริ่มปลีกตัวออกห่างเมื่อความฝันของผมจางลง และกลายเป็นคนอารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ

วันหนึ่งแม่เดินเข้ามาในห้องผมและเริ่มบ่นเรื่องสภาพห้องที่น่าเศร้า เอาเป็นว่าห้องนั้นไม่ได้อยู่ในสภาพที่ดีนัก อย่างที่ห้องของเด็กหนุ่มวัยรุ่นส่วนใหญ่เป็น ผมโมโหที่แม่เข้ามาในพื้นที่ของผมและมาสั่งผมโน่นนี่ ผมพ่นคำหยาบออกมาชุดหนึ่งแบบงึมงำในลำคอ และบอกให้แม่ปล่อยผมไว้คนเดียว

น่าสนใจที่ได้เห็นว่าพระเจ้าทรงมีวิธีเข้าถึงคนเราได้หลากหลายเพียงใด เพื่อนผมหลายคนพูดถึงแม่ของตัวเองด้วยถ้อยคำที่ดูถูกอย่างมาก แต่พ่อของผมสอนให้ผมมีความเคารพต่อพ่อแม่อยู่บ้าง และผมเคยสาบานกับตัวเองว่าจะไม่มีวันพูดถึงแม่แบบที่เพื่อนบางคนพูด

พอผมพูดคำเหล่านั้นออกไปเกี่ยวกับแม่ ก็เหมือน**ศักดิ์ศรีชิ้นสุดท้ายที่ผมยังเหลืออยู่ถูกฉีกออกไป** ผมตกใจที่ตัวเองพูดอะไรแบบนั้นได้ และความซึมเศร้าของผมก็ยิ่งลึกลงไปอีก ผมกำลังไปถึงจุดที่ไม่แยแสอะไรอีกแล้ว และนั่นเป็นจุดที่อันตรายมาก

ผมรู้สึกจริง ๆ ว่าผมมาถึงทางแยกแล้ว ทางกว้างกวักมือเรียกผมด้วยปากที่อ้ากว้าง เต็มไปด้วยเหล้า ผู้หญิง และเสียงเพลง อีกด้านหนึ่งคือทางแคบอย่างที่พระคัมภีร์วางไว้ ผมจะเดินตามศาสนาที่พ่อแม่สอนมา หรือจะพุ่งเข้าสู่ทางกว้างเหมือนดาวหางที่ลุกไหม้?

ผมมองไม่เห็นประโยชน์ที่จะแสร้งทำเป็นคริสเตียนอีกต่อไป ตอนนั้นชัดเจนกับผมแล้วว่าผมไม่ได้เป็นคริสเตียน และไม่เคยเป็นจริง ๆ เลย แม้ผมจะเติบโตมาในสภาพแวดล้อมแบบคริสเตียนก็ตาม มีอยู่สองทางเท่านั้น คือพระคริสต์หรือซาตาน ขอบคุณพระเจ้าที่ผมเลือกจะออกค้นหาพระเยซูองค์จริงในพระคัมภีร์

* * *

ผมตัดสินใจว่าจะอ่านหนังสือเล่มหนึ่งที่อยู่ในบ้านเรามาหลายปีแล้ว ชื่อว่า Steps to Christ (ฉบับภาษาไทยใช้ชื่อว่า เคล็ดลับแห่งความสุข) ตอนนั้นชื่อหนังสือดูเหมาะกับสิ่งที่ผมต้องการพอดี ผมเริ่มอ่านด้วยความหิวกระหายและความสิ้นหวังที่อยากจะพบพระองค์ **ผมต้องหาบันไดสู่สวรรค์ให้เจอ** เพราะผมทนอยู่ในอาณาจักรของซาตานต่อไปไม่ไหวแล้ว

ในช่วงต้นของหนังสือ ผู้เขียนอธิบายว่าพระเยซูเสด็จมาเพื่อขจัดคำโกหกเรื่องพระเจ้าที่มนุษยชาติรับเอาไว้ และเสด็จมาเพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงรักเราจริง ๆ ผมดื่มถ้อยคำเหล่านั้นเข้าไปเหมือนผืนดินที่แตกระแหงรับสายฝนหน้าร้อน ผู้เขียนชวนผมให้นึกถึงพระเยซูในสวนเกทเสมนี และตามพระองค์ไปจนถึงไม้กางเขน

> [เกทเสมนี — สวนนอกกรุงเยรูซาเล็ม เป็นที่ที่พระเยซูทรงอธิษฐานในคืนก่อนที่พระองค์จะถูกจับไปตรึงบนไม้กางเขน]

ขณะที่ผมกำลังจินตนาการถึงภาพเหล่านั้น จู่ ๆ ผมรู้สึกเหมือนกำลังยืนมองพระองค์อยู่จริง ๆ ร่างบนไม้กางเขนดูสมจริงมาก และผมได้รับความรู้สึกแรงกล้าว่าพระองค์ทรงถูกแขวนอยู่ที่นั่นเพราะทรงรักผม และทรงเข้าใจว่าผมต้องการหนีออกจากอาณาจักรของซาตานมากเพียงใด

ผมได้รับความคิดว่าผมวางใจพระองค์อย่างเพื่อนที่ดีที่สุดได้ และพระองค์จะทรงนำผมไปสู่อาณาจักรสวรรค์ ขณะที่ผมเพ่งมองพระองค์อยู่ที่นั่น ผมรู้สึกสำนึกในพระคุณอย่างท่วมท้นที่พระองค์ทรงเต็มใจช่วยผมให้รอด และผมรู้สึกถึงน้ำหนักของความรู้สึกผิด ความวิตกกังวล ความซึมเศร้า และความกลัวที่ผมแบกไว้มาหลายปี ค่อย ๆ กลิ้งหลุดออกจากบ่าของผม

สันติสุขเข้ามาในใจผมอย่างที่ผมไม่เคยรู้สึกมาก่อน แล้วผมก็ร้องไห้ ร้องไห้ด้วยความยินดี บุตรของดาวิดทะลวงผ่านความมืดของผม และแทงทะลุความมืดนั้นด้วยแสงแห่งกลางวัน

บทที่ 14

พระเทียมเท็จองค์เดิม เพียงเปลี่ยนชื่อ

ทั้งห้องคึกคักไปด้วยผู้คน เสียงหัวเราะ เสียงดนตรี และความตื่นเต้นตามประสาวัยรุ่น ด้านหน้าห้องมีลำโพงใหญ่สองตัวกระหน่ำเพลงของวงร็อกที่กำลังดังที่สุด ผมเป็นคนจัดงานเลี้ยงนี้ขึ้นมาเพื่อฉลองกับกลุ่มเพื่อน — อย่างน้อยผมก็พยายามจะฉลอง

ผมเดินไปนั่งมุมหนึ่งของห้อง ตรงที่วัยรุ่นคนหนึ่งกำลังเล่าฉากจากหนังเรื่องใหม่อย่างออกรส ผมนั่งลงและพยายามซึมซับบรรยากาศ แต่มีบางอย่างที่ไม่ถูกต้อง ผมลุกขึ้นเดินออกไปที่ระเบียงหลังบ้าน ไปสมทบกับพวก “โรมิโอ” หนุ่ม ๆ ที่กำลังคุยกันถึงวีรกรรมล่าสุดในการพิชิตหญิงสาวในฝันของพวกเขา ไม่เลย ผมก็ไม่สนุกกับเรื่องนั้นเหมือนกัน ให้ตายสิ ผมเป็นอะไรไปเนี่ย?

เสียงเพลงเริ่มทำให้ผมหงุดหงิด ผมกวาดตามองข้ามห้องไป แล้วเห็นฉากหนึ่งในวิดีโอที่กำลังฉายอยู่ เป็นฉากที่ผมรู้สึกว่าน่ารังเกียจมาก ความคิดหนึ่งพุ่งเข้าใส่ผมเหมือนรถไฟ **ผมเกลียดสิ่งพวกนี้!**

ความคิดของผมพุ่งไปตามความเป็นไปได้ต่าง ๆ จนถึงตอนนี้สิ่งเหล่านี้คือนิยามของคำว่าสนุกสำหรับผม แต่ตอนนี้ผมไม่ต้องการสิ่งเหล่านี้อีกแล้ว มีบางอย่างเข้ามายึดหัวใจผมไว้ และทำให้ผมสนุกกับสิ่งเหล่านี้ไม่ได้อีกแล้วจากก้นเหวลึกที่ไหนสักแห่ง ความคิดอันน่าสยดสยองก็ผุดขึ้นมาว่า

ชีวิตที่สนุกสนานของผมจบลงแล้ว และผมจะไม่มีวันสนุกกับอะไรได้อีกเลย ผมวิ่งออกไปหน้าบ้าน ออกไปยืนกลางสนามหญ้า ชูกำปั้นขึ้นฟ้าแล้วตะโกนออกไปว่า “พระองค์ทำลายชีวิตของผมพังหมดแล้ว!”

* * *

ตอนนั้นเป็นเวลาไม่กี่สัปดาห์หลังจาก “ประสบการณ์บนถนนดามัสกัส” ของผมกับพระเยซู ชีวิตของผมพลิกกลับหัวกลับหาง ผมไม่เคยรู้สึกถึงสันติสุขมากขนาดนั้นมาก่อนในชีวิต และพระคัมภีร์ก็เริ่มมีชีวิตขึ้นมา ผมดื่มด่ำกับทุกอย่าง และสัมผัสถึงอิสรภาพที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน

> [ถนนดามัสกัส — ทางที่เปาโลกำลังเดินทางไปเพื่อจับกุมคริสเตียน แล้วได้พบพระเยซูอย่างกะทันหัน จนชีวิตของเขาเปลี่ยนไปทั้งหมด ผู้เขียนยืมคำนี้มาเรียกจุดพลิกชีวิตของตัวเอง]

เมื่อพระเยซูเสด็จเข้ามาในชีวิตของผม ความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นทันที จู่ ๆ ผมก็รู้ตัวว่าคำพูดบางคำของผมไม่เหมาะสม มุกตลกบางมุกของผมหยาบโลนทีเดียว และวิถีชีวิตบางด้านของผมเข้ากันไม่ได้เลยกับทิศทางใหม่ที่ผมกำลังมุ่งไป ผมกำลังเดินทางไปสู่อาณาจักรใหม่ เหมือนไปอยู่ต่างประเทศที่ไม่คุ้นเคยเลยสักนิด แล้วต้องเรียนภาษาและธรรมเนียมใหม่ตั้งแต่ต้น ผมอยากเรียน เพราะผมรักองค์เจ้านายของอาณาจักรนั้น แต่ผมถูกฝึกมาจากอีกอาณาจักรหนึ่ง และต้องใช้เวลาสักพักกว่าจะปรับตัวได้

จนกระทั่งคืนงานเลี้ยงคืนนั้นเอง ผมจึงรู้ว่าการเปลี่ยนแปลงที่กำลังเกิดขึ้นนั้นถอนรากถอนโคนเพียงใด ในเมื่อพระเยซูทรงยึดหัวใจผมไว้ด้วยความรักของพระองค์แล้ว ผมก็ต้านพระองค์ไม่ได้เมื่อพระองค์ทรงเรียก ดังนั้นในคืนงานเลี้ยง ขณะที่ผมกำลังทำสิ่งที่ผมคิดว่าไม่มีอะไรผิด ผมสัมผัสได้ว่าพระองค์กำลังเรียกผมให้ออกมาจากชีวิตแบบนั้น

แต่เพราะผมยังไม่รู้จักอะไรอย่างอื่นเลย **ผมจึงกลัวว่าสิ่งที่จะเข้ามาแทนที่จะไม่ดีเท่าเดิม** เรากลัวสิ่งที่เราไม่รู้จักได้ง่ายมาก แม้ในเวลาที่เรารู้อยู่แก่ใจว่าสิ่งนั้นถูกต้อง ขอบคุณพระเจ้าที่ผมเลือกจะวางใจว่าพระเยซูจะทรงดูแลผมเอง และการวางใจพระองค์ย่อมดีกว่าการวางใจความรู้สึกของตัวเอง

เมื่อผมรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด ผมล่องลอยอยู่อย่างนั้นหลายสัปดาห์ ผมสัมผัสถึงความใกล้ชิดพิเศษกับพระองค์ และความรู้สึกนั้นยังอยู่กับผมจนถึงทุกวันนี้ พระเยซูทรงเปิดประตูสวรรค์ให้ผมแล้ว แต่ต่อจากนี้พระองค์จะทรงช่วยผมถอนเมล็ดพันธุ์ของดูราเซลออกไป พระองค์เริ่มช่วยผมถอนรากปรัชญาชีวิตที่ทำให้ผลงานและความสำเร็จเป็นศูนย์กลางของระบบคุณค่าในตัวผม นี่คือการเดินทางที่ลูกหลานของอาดัมทุกคนต้องออกเดิน ทางเดียวที่เราจะไปถึงได้คือจับตามองแสงจากไม้กางเขนไว้ให้มั่น แล้วก้าวตามรอยพระบาทของพระผู้ช่วยให้รอดอย่างถ่อมใจเข้าไปสู่หลักการของอาณาจักรใหม่

ผมเริ่มไปร่วมการประชุมอธิษฐานกับเพื่อน ๆ ในคืนแรกขณะที่เราคุกเข่าลงด้วยกัน ผมรู้สึกถึงพระวิญญาณอันอ่อนโยนของพระเจ้าอยู่รอบตัวเรา แต่ก็มีอีกวิญญาณหนึ่งจากชีวิตเก่าของผมที่คอยรังควานผมอยู่ ขณะที่เราอธิษฐานเวียนกันไปรอบวง ความคิดหนึ่งก็แล่นเข้ามาว่า “ผมอธิษฐานเหมือนคนพวกนี้ไม่ได้หรอก พวกเขาพูดเพราะเหลือเกิน”

ความคิดของผมเหมือนถูกล็อกอยู่กับเรื่องนี้ และเมื่อวงอธิษฐานขยับใกล้ผมเข้ามา หัวใจผมก็เต้นเร็วขึ้นเรื่อย ๆ อีกเดี๋ยวผมจะตกเป็นจุดสนใจ และทุกคนจะฟังผมอยู่ แต่เดี๋ยวก่อนสิ **นี่เป็นการประชุมอธิษฐานเรื่องพระเยซู ไม่ใช่เรื่องผม!**

นี่แหละคือคำสาปแช่งของต้นดูราเซล ทั้ง ๆ ที่ผมมอบหัวใจให้พระเยซูแล้วและกำลังพยายามติดตามพระองค์อยู่ หลักการของชีวิตเก่ายังคงพร้อมและเต็มใจที่จะลากผมกลับไปทำให้ตัวเองเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่ง ทำให้ประเด็นกลายเป็นว่าผมอธิษฐานได้ดีแค่ไหน แทนที่จะเป็นความสัมพันธ์ระหว่างผมกับพระเจ้าในการอธิษฐาน

ตอนที่ผมเริ่มศึกษาพระคัมภีร์ ผมมักรู้สึกว่าตัวเองไม่ได้เรื่อง เพราะถึงแม้จะเติบโตมาในสภาพแวดล้อมแบบคริสเตียน ผมก็รู้ตัวว่าถ้าวัดกันด้วยความรู้ทางพระคัมภีร์แล้ว ผมยังไม่จบชั้นอนุบาลด้วยซ้ำ ผมชอบฟังสิ่งที่มีคนสอน แต่ในหัวก็มีบางอย่างคอยกวนใจอยู่ตลอดว่า “ทำไมพวกเขาเปิดหาข้อพระคัมภีร์พวกนั้นได้ง่ายจัง ผมทำแบบนั้นไม่ได้แน่”

ผมคลำเปิดหาให้เจอทั้งชื่อหนังสือและข้อ แล้วก็ได้แต่อธิษฐานขอว่าอย่าให้ผมเป็นคนสุดท้ายเลย จนทุกคนต้องนั่งรอผมอยู่คนเดียว น่าอายจะตาย! ปีแล้วปีเล่าที่ผมถูกฝึกให้เปรียบเทียบตัวเองกับคนอื่น เริ่มโผล่ขึ้นมาบนเส้นทางคริสเตียนใหม่ของผม พระวิญญาณของพระคริสต์ทรงทำให้ผมสำนึกเรื่องคำพูดและวิถีชีวิตของผมได้ค่อนข้างง่าย **แต่ต้องใช้เวลาอีกนานกว่าผมจะรู้ว่าหนวดของดูราเซลหยั่งรากลึกลงไปเพียงใด**

เมื่อเดินทางต่อไป ผมก็เกิดความรักอย่างลึกซึ้งต่อพระคัมภีร์ นั่นเป็นหนึ่งในวิธีที่ดีที่สุดที่จะรู้จักวีรบุรุษของผม ผู้ที่สละชีวิตของพระองค์เพื่อผม ผมรักการศึกษาเรื่องของพระเยซูมาก และนั่นเป็นพระพรอย่างยิ่ง แต่ชีวิตเก่าของผมก็ยังหมอบรออยู่ พร้อมจะดักจับผม

ผมเริ่มสังเกตว่าคนรอบตัวผมรู้เรื่องพระคัมภีร์น้อยกว่าผมมาก ความรู้ทางพระคัมภีร์ที่งอกงามขึ้นทำให้ผมมั่นใจที่จะพูดมากขึ้น และไม่นานผมก็เริ่มนำกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์กลุ่มเล็ก แล้วก็กลุ่มใหญ่ขึ้น อีกครั้งหนึ่ง นี่เป็นพระพรทั้งต่อผมและต่อคนรอบตัว แต่ผมกำลังค่อย ๆ ขยับกลับไปยืนบนฐานของ**คุณค่าที่ได้จากผลงาน แทนที่จะเป็นคุณค่าที่ได้จากความสัมพันธ์** อย่างช้า ๆ และมั่นคง การเปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นอย่างเชื่องช้าจนแทบไม่รู้สึก แต่ก็เกิดขึ้นจริง เมื่อมองย้อนกลับไป ผมเห็นว่าสำหรับพวกเราหลายคน **เราบูชาพระเทียมเท็จองค์เดิม เพียงแต่เปลี่ยนชื่อเรียกเท่านั้น**

ถ้าท่านลองดูรายการข้างล่างนี้ ท่านจะเห็นว่าการเชื่อในพระคัมภีร์แต่ใช้ชีวิตแบบชาวโลกนั้นง่ายเพียงใด ผมไม่ได้หมายถึงการใช้ชีวิตเสเพล ผมหมายถึงการหาคุณค่าจากสิ่งที่ท่านทำ

ในโลก	ในคริสตจักร
การศึกษา	ความรู้ทางพระคัมภีร์
ความสามารถด้านกีฬา	ความสามารถในการพูดต่อหน้าคนหมู่มาก
ความสามารถด้านศิลปะ	งานรับใช้ด้านดนตรี
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ตำแหน่งในคริสตจักร
ทรัพย์สมบัติ	ของประทานฝ่ายจิตวิญญาณ
รูปร่างหน้าตา	การประกวดแฟชั่นในคริสตจักร
สัญชาติ	ฝ่ายอนุรักษนิยม หรือฝ่ายเสรีนิยม

สำหรับพวกเราหลายคน การเดินไปกับพระเยซูถูกปล้นกลางทางด้วยอำนาจอันแยบยลของดูราเซล เมื่อผมมองไปรอบ ๆ คริสตจักรทุกวันนี้ ผมเห็นว่า**พระเทียมเท็จที่เราพยายามหนีให้พ้นในโลก ได้ตามมาเจอเราแล้วในคริสตจักร** พวกมันสวมเสื้อผ้าที่ทอด้วยแสงสว่าง และเราก็โอบรับพวกมันไว้อย่างเพื่อนที่ดี ผลที่ตามมาอย่างเลี่ยงไม่ได้คือความโกรธ ความขมขื่น และการทะเลาะเบาะแว้งในคริสตจักร

การทำตัวให้ดูเคร่งศาสนาในโบสถ์นั้นง่ายมาก แต่แล้วคนที่นั่งอยู่อีกฟากหนึ่งของโบสถ์และไม่ยอมพูดกับท่าน เพราะท่านเคยพูดถึงเขาลับหลังแล้วคำพูดนั้นไปเข้าหูเขาล่ะ? แล้วคนเล่นเปียโนที่ย้ายไปโบสถ์อื่นเพราะมีคนบอกว่าเธอเล่นไม่ได้มาตรฐานล่ะ? แล้วพวกตำรวจหลักข้อเชื่อที่ตระเวนไปทั่วคริสตจักร คอยสอดส่องหาคนที่ไม่ยอมรับนิยามความถูกต้องแบบของพวกเขา เพื่อจะขับคนเหล่านั้นออกไปล่ะ? แล้วพวก “หัวก้าวหน้า” ที่พยายามยึดคณะกรรมการนมัสการ และยัดเยียดรูปแบบการนมัสการใหม่ให้ทุกคน ใครไม่ชอบก็ช่างหัวมัน ล่ะ?

รายการนี้ยาวไม่รู้จบ และศัตรูตัวฉกาจของจิตวิญญาณเรารู้ดีว่า ตราบใดที่มันยังทำให้เราเต้นตามจังหวะเพลงบทนี้ได้ เราก็ยังเป็นพลเมืองในอาณาจักรของมันอยู่นั่นเอง

หลักฐานที่หนักแน่นที่สุดว่าเรายังพิการอยู่ด้วยหลักการของอาณาจักรซาตาน คือความแตกแยกที่มีอยู่สูงมาก และการขาดความรักแบบคริสเตียนในคริสตจักร **ถ้าเรามองความสัมพันธ์ของเราอย่างที่พระเจ้าทรงมองความสัมพันธ์ของพระองค์เอง** คริสตจักรจะมีความรักมากกว่านี้อีกมาก และเราจะใส่ใจกว่านี้อีกมากว่าเราปฏิบัติต่อกันอย่างไร

* * *

น่าสนใจอย่างยิ่งว่า การย้ายพระเทียมเท็จจากโลกเข้ามาในคริสตจักรอย่างแนบเนียนนี้ ไม่ได้เกิดขึ้นแค่ในประสบการณ์ส่วนตัวของเราเท่านั้น

แต่เคยเกิดขึ้นกับคริสตจักรทั้งองค์กรมาแล้วด้วย ในศตวรรษที่ 4 เมื่อจักรพรรดิคอนสแตนตินทรง “รับ” ศาสนาคริสต์ ความเปลี่ยนแปลงมากมายก็เกิดขึ้นในคริสตจักร จุดหนึ่งที่น่าสนใจเป็นพิเศษคือ รูปปั้นของพระเทียมเท็จนอกศาสนาจำนวนมากที่เคยตั้งอยู่ในวิหารแพนธีออน ถูกย้ายเข้ามาไว้ในคริสตจักร แล้วเปลี่ยนชื่อเป็นชื่อบุคคลในพระคัมภีร์อย่างโมเสส ดาวิด และเปโตร **พระเทียมเท็จองค์เดิม เพียงเปลี่ยนชื่อ!**

> [คอนสแตนติน — จักรพรรดิโรมันในศตวรรษที่ 4 ผู้ทำให้ศาสนาคริสต์กลายเป็นศาสนาที่ถูกกฎหมาย และในที่สุดก็เป็นศาสนาของจักรวรรดิ · แพนธีออน — วิหารในกรุงโรมที่ประดิษฐานรูปเคารพของพระเทียมเท็จโรมันทั้งหมดไว้ด้วยกัน]

ไม่ว่าจะแต่งตัวให้สวยงามอย่างไร ของพวกนี้ก็ยังเป็นของนอกศาสนาอยู่ดี แล้ววันนี้เราจะพูดอะไรได้? การโจมตีคริสตจักรในฐานะองค์กรว่าละทิ้งความจริงของอัครทูตนั้นเป็นเรื่องหนึ่ง **การมองเห็นหลักการเดียวกันนั้นกำลังทำงานอยู่ในชีวิตของเราเอง เป็นอีกเรื่องหนึ่ง** ให้เราแน่ใจว่าเราจัดการกับไม้ทั้งท่อนในตาของเราเองเสียก่อน ก่อนที่จะไปเขี่ยผงออกจากตาของพี่น้อง

* * *

น่าสนใจที่จะศึกษาเส้นทางของผู้ติดตามพระคริสต์ที่ร้อนรนที่สุด นั่นคือเหล่าสาวกของพระองค์ เรื่องอำนาจและตำแหน่งโผล่หัวขึ้นมาอยู่บ่อย ๆ ลองสังเกตข้อพระคัมภีร์เหล่านี้

> ในเวลานั้นสาวกทั้งหลายมาเฝ้าพระเยซูทูลว่า “ใครเป็นใหญ่ที่สุดในแผ่นดินสวรรค์?”
>
> มัทธิว 18:1

มีเหตุผลเพียงข้อเดียวเท่านั้นที่เหล่าสาวกถามคำถามนั้น คือผลประโยชน์ของตัวเอง พวกเขาเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ เป็นพระคริสต์ พวกเขาตื่นเต้นและร้อนรนกับความเชื่อนั้น บางคนถึงกับยอมตายเพื่อพระองค์ได้ แต่เหมือนกับตอนที่ผมกำลังเตรียมจะอธิษฐาน แล้วใจของผมเลื่อนจากความสัมพันธ์ไปอยู่ที่ผลงานในการอธิษฐาน เหล่าสาวกก็เลื่อนจากความสัมพันธ์กับพระเมสสิยาห์ ไปอยู่ที่ตำแหน่งของตนในอาณาจักรใหม่ของพระองค์

> ยากอบกับยอห์นบุตรของเศเบดีเข้ามาทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์ ข้าพระองค์ทั้งสองอยากจะขอให้พระองค์ทำตามคำทูลขอของพวกข้าพระองค์” (36) พระองค์จึงตรัสถามเขาทั้งสองว่า “ท่านทั้งสองอยากจะให้เราทำอะไรให้พวกท่าน?” (37) พวกเขาจึงทูลตอบว่า “เมื่อพระองค์จะทรงรับเกียรตินั้น ขอให้พวกข้าพระองค์นั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายคนหนึ่ง”
>
> มาระโก 10:35–37

พระเทียมเท็จแห่งตำแหน่งและฐานะเข้าครอบงำหลักการของอาณาจักรใหม่ที่ยากอบกับยอห์นกำลังเรียนรู้อยู่มากเสียจนพวกเขาทูลขอพระเยซูให้ได้นั่งข้างซ้ายและข้างขวาของพระองค์ในอาณาจักรของพระองค์ ขอบคุณพระเจ้าที่พระเยซูไม่เคยทรงเบื่อหน่ายกับความล้มเหลวครั้งแล้วครั้งเล่าของพวกเขาที่ยังปล่อยวางหลักการของอาณาจักรเก่าไม่ได้ พระองค์ทรงเข้าใจว่ามนุษย์ต้องใช้เวลากว่าจะมองเห็นว่าหลักการของอาณาจักรซาตานหยั่งรากลึกเพียงใด ปัญหาที่เราเผชิญคือ เมื่อเรายอมให้หลักการเก่าเข้ามาครอบครอง สิ่งต่อไปนี้ก็จะเกิดขึ้น

> เมื่อสาวกสิบคนได้ยินเรื่องนี้ก็มีความขุ่นเคืองยากอบและยอห์น
>
> มาระโก 10:41

เมื่อเรายอมให้หลักการของอาณาจักรเก่าปกครองเรา ผลที่ได้คือการแก่งแย่งกันเสมอ สิ่งที่ยากอบกับยอห์นทำนั้นทำให้สาวกคนอื่นโกรธทำไม? เพราะพวกเขากำลังส่งสารว่า “เราดีกว่าพวกเจ้า” พวกเขาอาจไม่ได้ตั้งใจจะสื่อแบบนั้น แต่นั่นคือผลที่ตามมาเกือบทุกครั้ง พระเยซูทรงใช้โอกาสนี้ขยายความเข้าใจของพวกเขาว่าอาณาจักรของพระเจ้าต่างจากอาณาจักรที่พวกเขาเติบโตมาอย่างไร พวกเขาจะต้องเรียนรู้ที่จะคิดเสียใหม่

> พระเยซูจึงทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสว่า “ท่านทั้งหลายรู้อยู่แล้วว่า คนที่นับว่าเป็นผู้ครอบครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้านายอยู่เหนือเขาทั้งหลาย และพวกที่เป็นใหญ่ก็ใช้อำนาจบังคับพวกเขา

(43) ในพวกท่านจะไม่เป็นเช่นนั้น แต่ถ้ามีใครต้องการจะเป็นใหญ่ท่ามกลางท่าน คนนั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติของท่านทั้งหลาย (44) และถ้าใครต้องการจะเป็นนาย คนนั้นจะต้องเป็นทาสของคนทั้งหลาย (45) เพราะว่าบุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติคนอื่น และให้ชีวิตของท่านเป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก”

มาระโก 10:42–45

ขอให้ถ้อยคำเหล่านี้ดังก้องอยู่ในหูของเราตลอดไป! ถ้าท่านอยากเป็นใหญ่ในอาณาจักรของพระเจ้า จงเรียนรู้ที่จะมีความสุขกับการรับใช้ผู้อื่นแทนที่จะเรียนรู้ที่จะบงการและควบคุมพวกเขา พระเยซูทรงบอกเราว่าคนต่างชาติที่ไม่รู้จักพระเจ้านั้นตั้งตัวเป็นเจ้านายเหนือคนอื่น และสนุกกับการใช้อำนาจแสดงว่าใครเป็นใหญ่ แปลกที่วิญญาณแบบเดียวกันนี้มักปกครองคริสตจักรอยู่บ่อย ๆ โดยมีสมาชิกหลายคนพยายามบังคับให้คริสตจักรเป็นไปตามใจและตามอำนาจของตน สองพันปีผ่านไปนับจากไม้กางเขน พวกเราหลายคนก็ยังไม่เข้าใจเรื่องพื้นฐาน

ทำไมศัตรูของจิตวิญญาณเราจึงลากเรากลับไปสู่วิธีคิดแบบเก่าได้ง่ายนัก? อย่างที่เราพูดไปก่อนหน้านี้ เป็นเพราะ**ความไม่มั่นคง**ที่ฝังลึกอยู่ในตัวเรานั่นเอง ที่ทำให้ซาตานล่อลวงเราให้พิสูจน์ตัวเองได้ง่าย ถ้าเราไม่จำไว้ว่าคุณค่าของเรามาจากไหน เราจะไม่มีทางต้านทานการทดลองที่จะเปลี่ยนก้อนหินให้เป็นขนมปังเพื่อพิสูจน์ว่าเรามีความหมายได้เลย

มีบางอย่างเกี่ยวกับหลักการดูราเซลที่เกาะติดเราอย่างเหนียวแน่นนี้ ที่ผมรู้สึกน่าตกใจมาก พระเยซูทรงเป็นครูที่ดีที่สุดเท่าที่โลกนี้เคยมีมา พระองค์ทรงใช้เวลากว่าสามปีอยู่กับเหล่าสาวก สอนพวกเขาเรื่องแผ่นดินสวรรค์มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และหลังจากทั้งหมดนั้นแล้ว เรากลับพบว่าในคืนที่พระองค์จะถูกตรึงนั่นเอง เหล่าสาวกยังคงถูกควบคุมด้วยหลักการของชีวิตเก่าอยู่

> เมื่อรับประทานแล้ว จึงทรงหยิบถ้วยและทรงทำเหมือนกันตรัสว่า “ถ้วยนี้ที่เทออกเพื่อท่านทั้งหลาย เป็นพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของเรา (21) แต่มือของผู้ที่จะทรยศเราก็อยู่กับเราบนโต๊ะนี้ (22) เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปเหมือนที่ทรงดำริไว้แต่ก่อนแล้ว แต่วิบัติแก่คนนั้นที่ทรยศท่าน” (23) พวกเขาจึงเริ่มถามกันและกันว่าคนไหนในพวกเขาที่จะทำสิ่งนี้ (24) มีการโต้เถียงกันในพวกสาวกว่าใครในพวกเขาที่นับว่าเป็นใหญ่
>
> ลูกา 22:20–24

ในคืนก่อนการสำแดงความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่จักรวาลเคยเห็น คนที่ใกล้ชิดพระเยซูที่สุด คนที่รู้เรื่องอาณาจักรของพระองค์มากกว่าใคร กำลังเถียงกันอยู่ว่าใครในพวกเขาเป็นใหญ่ที่สุด ความเศร้าโศกที่พระเยซูทรงรู้สึกในตอนนั้นคงใหญ่หลวงเหลือเกิน! เป็นไปได้ไหมว่าพวกเราที่อ้างตัวว่าเป็นผู้ติดตามพระเยซู กำลังทำผิดซ้ำรอยเดิมกับเหล่าสาวก — เป็น

ผู้ติดตามพระเยซูอย่างร้อนรน แต่ก็ยังเบียดแย่งกันเองว่าใครเป็นใหญ่ที่สุด?

มีอยู่สิ่งเดียวที่แย่ยิ่งกว่าการถูกหลักการของดูราเซลควบคุมอยู่ในโลก นั่นคือการถูกหลักการเหล่านั้นควบคุมอยู่ในคริสตจักร ขอพระเจ้าทรงช่วยให้เราเป็นอิสระจากหลักการที่เห็นแก่ตัวเหล่านี้ เพื่อเราจะได้สัมผัสความชื่นชมยินดีอย่างเต็มเปี่ยมในอาณาจักรของพระองค์!

บทที่ 15

ท่านอ่านแล้วเข้าใจอย่างไร?

วันนี้จะเป็นวันพิเศษ ท่านเต็มไปด้วยความคาดหวังและความตื่นเต้นกับโอกาสที่รออยู่ข้างหน้า ผู้บริหารสูงสุดของบริษัทผลิตสินค้าขนาดใหญ่แห่งหนึ่งสนใจงานออกแบบชิ้นพิเศษที่ท่านทำขึ้น และกำลังคิดอย่างจริงจังที่จะผลิตและส่งออกไปขายทั่วโลก ท่านจึงนัดพบกันตอนกลางวันที่ร้านอาหารเล็ก ๆ ดี ๆ แถวบ้าน

เพราะไม่เคยเจอกันมาก่อน ท่านจึงกวาดตามองไปรอบ ๆ อย่างประหม่า พยายามหาว่าคนที่จะเปลี่ยนความฝันของท่านให้เป็นจริงนั้นหน้าตาเป็นอย่างไร ในที่สุดเขาก็มาถึง ท่านจับมือเขาแน่น ๆ แล้วทั้งคู่ก็เดินเข้าไปในร้านและหาที่นั่ง เพื่อทำความรู้จักกัน คู่สนทนาของท่านถามถึงครอบครัวของท่าน ถามว่าท่านอยู่ที่ไหน และลูก ๆ เรียนหนังสือเป็นอย่างไรบ้าง

ทุกอย่างดำเนินไปด้วยดี ยกเว้นอย่างเดียว คือที่โต๊ะข้างหลังท่านมีผู้ชายคนหนึ่งที่พัฒนาการซดซุปเสียงดังจนกลายเป็นศิลปะ ตอนแรกท่านไม่ใส่ใจ แต่พอสักพักก็เริ่มน่ารำคาญ “บางคนน่าจะไปหัดมารยาทมาบ้าง” ท่านคิดในใจ แล้วก็สลัดทิ้งไปเพื่อไม่ให้เสียสมาธิ

การสนทนากับว่าที่หุ้นส่วนธุรกิจของท่านกำลังไปได้สวย ท่านกำลังพูดถึงข้อดีพิเศษบางอย่างของงานออกแบบอยู่พอดี เมื่อจู่ ๆ ชายคนข้างหลังก็ปล่อยเสียงเรอออกมาดังสนั่น จนช้อนส้อมบนโต๊ะของท่านแทบสั่น ทุก

สายตาจับจ้องไปที่คนแปลกประหลาดคนนี้ทันที คนที่ดูเหมือนจะไม่มีมารยาทเหลืออยู่เลยสักนิด ทั้งห้องเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะคิกคักและเสียงหัวเราะที่กลั้นเอาไว้ ปนกับความตกใจและความรังเกียจ ในที่สุดเจ้าของร้านก็เดินออกมาและขอให้ชายคนนั้นออกไป พร้อมบอกว่าร้านนี้ไม่ต้อนรับคนแบบเขา

สิ่งที่น่าทึ่งจริง ๆ ก็คือ ถ้าชายคนเดียวกันนี้นั่งอยู่ในร้านอาหารที่ดำเนินตามวัฒนธรรมจีน จะไม่มีใครกระพริบตาสักคน ที่จริงแล้วเจ้าภาพอาจผิดหวังด้วยซ้ำถ้าท่าน**ไม่**ทำแบบนั้น และในวัฒนธรรมจีน ถ้าท่านยื่นมือไปจับมือคนที่ไม่เคยพบกันมาก่อน หรือคุยเรื่องครอบครัวกันบนโต๊ะอาหาร ท่านจะถูกมองว่าเสียมารยาททีเดียว

น่าอัศจรรย์ว่าการกระทำอย่างเดียวกันแท้ ๆ กลับถูกตีความไปคนละทางโดยสิ้นเชิง ขึ้นอยู่กับว่าท่านมาจากวัฒนธรรมไหน หรือมองโลกด้วยสายตาแบบใด และเรื่องนี้ก็ไม่ต่างกันเลยเมื่อเรามองไปที่สองวัฒนธรรมที่ต่างกัน คืออาณาจักรของพระเจ้ากับอาณาจักรของซาตาน

* * *

ความเชื่อคริสเตียนมีรากฐานเดียว คือพระเยซูคริสต์ แต่เมื่อเราสำรวจดูกลุ่มต่าง ๆ มากมายที่ใช้พระนามของพระเยซู เราก็งุนงงที่พบว่ามีข้อขัดแย้งกันได้มากมายขนาดนี้บนรากฐานเดียวกัน การเดินทางเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้าคือการย้ายวัฒนธรรม และย้ายวิธีมองโลก ในบทที่

แล้วเราพูดถึงความยากลำบากที่เรามักเจอในการหัดคิดตามแบบของสวรรค์

ความยากที่สุดของการเดินทางแบบคริสเตียนวนอยู่รอบคำถามว่า **เราเข้าหาพระวจนะของพระเจ้า คือพระคัมภีร์ อย่างไร** เราออกมาจากโลกที่ฝึกเรามาด้วยเรื่องความสำเร็จและตำแหน่ง แต่เมื่อเราย้ายเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า สิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งคือเราต้องยอมวางความคิดเห็นของตัวเองลง แล้วให้พระวิญญาณของพระเจ้าสอนเราว่าจะอ่านพระวจนะของพระองค์อย่างไร

น่าเศร้าที่บ่อยครั้งไม่ได้เป็นเช่นนั้น ข้อขัดแย้ง คำสอนนอกรีต และการทะเลาะเบาะแว้งมากมายที่พบในความเชื่อและในประวัติศาสตร์ของคริสเตียน มาจากการอ่านพระคัมภีร์ด้วยกรอบคิดแบบดูราเซลโดยตรง แทนที่จะอ่านด้วยกรอบคิดของสวรรค์ กรอบที่มุ่งไปที่ความสัมพันธ์อันชอบธรรมและใกล้ชิด

พระเยซูทรงยกประเด็นนี้ขึ้นมาในการสนทนากับผู้เชี่ยวชาญบัญญัติคนหนึ่ง ในลูกาบทที่ 10

> มีผู้เชี่ยวชาญบัญญัติคนหนึ่งยืนขึ้นทดสอบพระองค์ ทูลถามว่า “ท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรเพื่อจะได้รับชีวิตนิรันดร์?” (26) พระองค์ตรัสตอบว่า “ในธรรมบัญญัติเขียนว่าอย่างไร? ท่านอ่านแล้วเข้าใจอย่างไร?”
>
> ลูกา 10:25–26

พระเยซูไม่ได้ทรงถามว่าท่าน**อ่านอะไร** พระองค์ทรงถามว่าท่าน**อ่านอย่างไร** หรือพูดอีกอย่างว่า ท่านตีความสิ่งที่ท่านอ่านอย่างไร นี่คือคำถามสำคัญที่สุดสำหรับทุกคนที่อยากออกเดินทางจากดูราเซลของโลกนี้ไปสู่ความสัมพันธ์แบบสวรรค์ — ท่านอ่านแล้วเข้าใจอย่างไร?

คำถามเรื่องชีวิตนิรันดร์ที่ผู้เชี่ยวชาญบัญญัติคนนั้นทูลถามพระเยซู เป็นหนึ่งในคำถามที่สำคัญที่สุดของการเดินทางแบบคริสเตียน **ตำแหน่งที่ท่านครองอยู่ และกลุ่มคนที่ท่านคบหา คือเครื่องบ่งชี้อย่างหนักแน่นว่าท่านมีค่าแค่ไหนในสายตาของโลกนี้** ในทางตรงกันข้าม ในอาณาจักรสวรรค์ ทุกคนเป็นบุตรของพระเจ้า และสมควรได้รับความเคารพและศักดิ์ศรี

เมื่อเราตามการสนทนานั้นต่อไป เราจะสังเกตว่า **ผู้เชี่ยวชาญบัญญัติคนนี้ต้องการตีความพระคัมภีร์ด้วยมาตรวัดแบบแรก ไม่ใช่แบบหลัง** เขาตอบพระเยซูถูกต้องทุกอย่าง ว่าจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยสุดใจ สุดจิต สุดกำลัง และสุดความคิดของท่าน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง พระเยซูตรัสตอบโดยความหมายว่า “ถูกต้องแล้ว จงไปทำอย่างนั้นแล้วจะได้ชีวิต” แต่เมื่อเขาเห็นว่าคำตอบของตัวเองพาไปไกลแค่ไหน เขาก็พยายามบิดความหมายด้วยการถามว่า “ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า?”

ความหมายของพระคัมภีร์นั้นเรียบง่าย แต่หัวใจมนุษย์ที่อยู่ใต้อิทธิพลของดูราเซลทำเป็นว่าเข้าใจยาก เพราะไม่ยอมปล่อยของเก่าและรับ

ของใหม่อย่างเต็มใจ **นี่คือเหตุผลที่มีคริสเตียนไร้ชีวิตชีวาอยู่มากมาย** พวกเขาเชื่อในอาณาจักรของพระคริสต์ แต่ใช้ชีวิตตามอาณาจักรของซาตาน ผลที่ได้คือความสับสน ความคับข้องใจ และความชั่วร้าย

ความเชื่อคริสเตียนทั้งหมดสับสนในเรื่องความรอด เพราะพระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่า คริสเตียนที่ได้รับกำลังจากพระคุณจะใช้ชีวิตสอดคล้องกับพระบัญญัติสิบประการ แต่พวกเราหลายคนกลับเข้าหาพระบัญญัติสิบประการในกรอบของดูราเซล **เราพยายามทำตามพระบัญญัติเพื่อจะได้ความรอดเป็นรางวัล แทนที่จะมองว่าพระบัญญัติสิบประการคือคำบรรยายความสัมพันธ์ที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ว่าจะเกิดขึ้นระหว่างพระองค์กับบรรดาบุตรของพระองค์**

ในทางกลับกัน และพบได้บ่อยกว่า ยังมีคนอีกกลุ่มใหญ่ที่เห็นว่าเป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำตามข้อเรียกร้องของธรรมบัญญัติ แต่แทนที่จะเข้ามาทางความสัมพันธ์แห่งความเชื่อ พวกเขากลับประกาศว่าการถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้านั้นเป็นไปไม่ได้ จึงไม่เคยได้ชิมอิสรภาพแห่งชัยชนะในพระคริสต์เลย

ไม่ว่าท่านจะพยายามทำให้ได้ หรือพยายามจะไม่ทำ ประเด็นก็ยังคงเป็นเรื่องผลงานอยู่ดี ไม่ใช่เรื่องความสัมพันธ์ ทั้งสองกลุ่มนี้จะไม่เข้าสู่อาณาจักรสวรรค์ จนกว่าจะรับพระบัญญัติสิบประการในกรอบของความสัมพันธ์แห่งความเชื่อ กับพระองค์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา

สำหรับกลุ่มคริสเตียนที่ยืนอยู่ฝ่ายต่อต้านผลงาน และเชื่อว่าชัยชนะในชีวิตคริสเตียนเป็นไปไม่ได้นั้น สิ่งที่ตามมาไม่ช้าก็คือ พระเทียมเท็จที่พวกเขาปรนนิบัติอยู่ก็ทำอะไรไม่ได้เช่นกัน เอาแนวโน้มนี้มาบวกกับความอยากได้การยอมรับแบบชาวโลก ก็ไม่น่าแปลกใจเลยที่จะพบนักวิชาการ ครูอาจารย์ และผู้เชื่อที่เป็นคริสเตียน พากันปฏิเสธว่าพระเจ้าทรงสร้างโลกได้ในหกวันตามตัวอักษร

เหมือนกับที่ผู้เชี่ยวชาญบัญญัติตอบว่าเขาต้องรักเพื่อนบ้าน แล้วกลับถามว่า “ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า?” นักวิชาการหลายคนทุกวันนี้ก็พูดว่า “ใช่ เราเชื่อเรื่องการทรงสร้างในหกวัน แต่วันแบบไหนล่ะ?” ความชั่วร้ายมักหาทางบิดพระคัมภีร์ให้เข้ากับตัวเองเสมอ คือเชื่อในพระคริสต์แต่ใช้ชีวิตตามแบบโลก พวกผีก็เชื่อในพระคริสต์เหมือนกัน และก็ใช้ชีวิตตามแบบโลกนี้

เมื่อคนหนึ่งสูญเสียความเชื่อในพระเจ้าผู้ทรงสร้างหัวใจใหม่ได้ และหัดตั้งคำถามอย่างมีเล่ห์เหลี่ยมกับข้อความที่ชัดเจนอยู่แล้วในพระคัมภีร์ จากนั้นก็ง่ายมากที่จะรับและยอมรับการรักเพศเดียวกันว่าเป็นเรื่องปกติของคริสเตียน พร้อมกับปฏิเสธบทบาทของชายและหญิงทั้งในบ้านและในคริสตจักร ตามที่พระคัมภีร์วางไว้ต่อหน้าเราอย่างชัดเจน แนวคิดเช่นนี้เป็นสิ่งแปลกปลอมในอาณาจักรสวรรค์ **คุณค่ามาจากความสัมพันธ์เสมอ ไม่ใช่มาจากตำแหน่ง**

เราคงไล่เรียงคำสอนแล้วคำสอนเล่าในพระคัมภีร์ที่ถูกบิดไปบิดมาให้เข้ากับหลักการของอำนาจ ตำแหน่ง และผลงานได้อีกยาว แต่ผมคิดว่าประเด็นชัดเจนแล้ว คือถ้าเราอ้างตัวว่าเป็นผู้ติดตามพระเยซู เราก็จะพยายามตีความพระคัมภีร์ตามหลักการของอาณาจักรพระองค์ ไม่ใช่ตามอาณาจักรที่เราทุกคนจากมา

บทที่ 16

ไม่ใช่ทาสอีกต่อไป

วันนั้นเป็นวันพิเศษวันหนึ่ง ผมกับลูกชายวัยหกขวบนั่งรถเดินทางไปด้วยกัน เรากำลังคุยกันเรื่องที่ลึกซึ้งและมีความหมาย — ลึกซึ้งเท่าที่ประสบการณ์ของเด็กหกขวบคนหนึ่งจะพาไปได้ ผมเห็นเขาครุ่นคิดอย่างจริงจัง และรู้สึกได้ว่าเขากำลังจะพูดอะไรบางอย่างที่ลึกซึ้งมาก แล้วคำนั้นก็ออกมา

“พ่อครับ ผมว่าน่าจะดีกว่านี้นะ ถ้าบางทีพ่อเป็นหัวหน้า แล้วบางทีผมเป็นหัวหน้าบ้าง”

“เป็นข้อเสนอที่น่าสนใจมากเลยนะลูก” ผมตอบพลางกระแอมกลบเกลื่อน จากนั้นก็เงียบไปครู่หนึ่ง เพราะผมกำลังพยายามคิดหาเหตุผลดี ๆ ว่าข้อเสนอของเขาผิดตรงไหน และถ้าคิดไม่ออก เราสองคนคงเดือดร้อนกันทั้งคู่

“เอาอย่างนี้นะลูก พระคัมภีร์ไม่ได้บอกให้เราทำแบบนั้น”

“แล้วทำไมพ่อต้องคอยบอกผมว่าต้องทำอะไรตลอดเวลาล่ะครับ?”

“เพราะพระเยซูทรงขอให้พ่อสอนลูกให้เติบโตเป็นชายหนุ่มที่เข้มแข็งเพื่อพระองค์ และเพราะพระองค์ทรงเป็นหัวหน้าของพ่อ พ่อก็คงต้องทำตามที่พระองค์ทรงบอก”

การเลี้ยงลูกเป็นการเรียนรู้ที่ไม่มีวันจบ “ลูกนั่งลงกินข้าวสิจ๊ะ” “อี๊ ไม่ยุติธรรมเลย!” “หนูจ๋า ช่วยเก็บของเล่นเข้าที่ด้วยนะ” “อ๊าว แม่ครับ ผมอยากออกไปเล่นข้างนอก” “ลูก ได้เวลานอนแล้วนะ” เสียงร้องไห้ งอแง โวยวาย “แต่พ่อกับแม่ยังไม่นอนเลย แล้วทำไมผมต้องนอนล่ะครับ?”

กฎระเบียบเต็มไปหมด! ถ้าฟังแต่เสียงเด็ก ๆ ท่านคงคิดว่าพ่อแม่เป็นยักษ์ใจร้ายอยู่ตลอดเวลา ทำไมเด็ก ๆ ถึงไม่เข้าใจว่าที่ให้นั่งนิ่ง ๆ และเคี้ยวช้า ๆ ที่โต๊ะอาหาร ก็เพื่อไม่ให้ท้องไส้ปั่นป่วน? ทำไมไม่เข้าใจว่าที่ให้เก็บของให้เป็นระเบียบเรียบร้อย ก็เพื่อให้โตขึ้นเป็นคนมีระบบและทำอะไรได้คล่องแคล่วกว่าเดิม? แล้วทำไมเด็ก ๆ ถึงไม่ซาบซึ้งเลยว่าที่ให้นอนหลับให้พอ ก็เพื่อไม่ให้เจ็บป่วย? ทำไมน่ะหรือ? ก็เพราะเด็กยังไม่รู้จักหลุมพรางและอันตรายของชีวิต

* * *

อัครสาวกเปาโลหยิบภาพเปรียบเทียบนี้ขึ้นมาอธิบายเส้นทางชีวิตคริสเตียนของเรา

> ข้าพเจ้าหมายความว่า ตราบใดที่ทายาทยังเป็นเด็กอยู่ เขาก็ไม่ต่างอะไรกับทาสเลย ถึงแม้เขาจะเป็นเจ้าของทรัพย์สมบัติทั้งหมด
>
> กาลาเทีย 4:1

เปาโลอธิบายว่าความสัมพันธ์ระหว่างลูกกับพ่อนั้นไม่ต่างอะไรกับความสัมพันธ์ระหว่างทาสกับนาย พ่อต้องฝึกลูกให้เข้าใจหลักการของ

อาณาจักรของพระเจ้า แต่ลูกที่ยังมีธรรมชาติแบบดูราเซลอยู่ในตัวไม่เข้าใจว่าการฝึกทั้งหมดนี้มีไว้ทำไม บทเรียนหลายอย่างที่พ่อสอนขัดกับธรรมชาติของเขา และมักเป็นงานหนักที่รู้สึกไม่ต่างจากการเป็นคนรับใช้ เด็กคนนั้นจึงสงสัยได้ง่าย ๆ ว่า “ทำไมพ่อถึงห้ามผมทำหลายอย่างที่ผมอยากทำ? ผมรู้สึกเหมือนเป็นทาส ลูกทำอย่างนี้สิ ลูกอย่าทำอย่างนั้น ไม่ยุติธรรมเลย!”

สถานการณ์นี้อธิบายวิธีที่พระเจ้าทรงจัดการกับเราได้อย่างพอดิบพอดี ขณะที่พระองค์ทรงเตรียมเราให้พร้อมสำหรับอาณาจักรของพระเจ้า หลายคนมองว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้องนั้นหนักและเข้มงวดเกินไป แล้วก็ตั้งคำถามว่า “ทำไมพระเจ้าถึงปล่อยให้เรื่องนี้เกิดขึ้นกับฉัน?” หรือ “ทำไมชีวิตคริสเตียนถึงมีข้อจำกัดมากมายขนาดนี้?” และยังมีอีกหลายคนที่เข้ามาในคริสตจักรแล้วพอใจที่จะเป็นเด็กอยู่อย่างนั้น เป็นเพียงคนรับใช้ที่ทำหน้าที่ของคริสเตียนไปเรื่อย ๆ โดยหวังว่าความพยายามของตัวเองจะได้รับบำเหน็จตอบแทน คนแบบนี้เสี่ยงที่จะจมอยู่กับความรู้สึกแบบเดียวกับพี่ชายคนโตในเรื่องบุตรน้อยหลงหาย

> [บุตรน้อยหลงหาย เป็นเรื่องที่พระเยซูทรงเล่า ถึงลูกชายคนเล็กที่ขอแบ่งมรดกแล้วหนีออกจากบ้านไปผลาญจนหมดตัว เมื่อเขากลับมา พ่อกลับวิ่งออกไปรับเขาและจัดงานเลี้ยงฉลองให้ ส่วนพี่ชายคนโตที่อยู่บ้านทำงานให้พ่อมาตลอดกลับโกรธ เพราะเขาคิด

> ว่าตัวเองสมควรได้มากกว่านั้นจากสิ่งที่ตัวเองทำมา (ลูกา 15:11–32)]

เปาโลอธิบายให้เราฟังว่า เราจะหลุดพ้นจากความสับสนหลายอย่างในชีวิต และจากคำถามที่เรามีต่อวิธีการของพระเจ้าได้อย่างไร เมื่อเราเข้าใจจริง ๆ ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของเรา ว่าพระองค์กำลังเตรียมเราให้เข้าสู่อาณาจักรของพระองค์ และว่าพระองค์ทรงรักเราอย่างสุดหัวใจ ความสัมพันธ์ของเรากับพระองค์ก็เริ่มมีเหตุผลขึ้นมา กฎระเบียบต่าง ๆ จะไม่ใช่รั้วกั้นที่คอยห้ามไม่ให้เราสนุกอีกต่อไป แต่กลับกลายเป็น **ประตูแห่งอิสรภาพ** ที่เผยให้เห็นว่าพระองค์ทรงห่วงใยเราเพียงไร และทรงปรารถนาเพียงไรที่จะให้เรารับมรดกเต็มจำนวนในฐานะบุตรของพระเจ้า เปาโลอธิบายไว้อย่างนี้

> เราก็เหมือนกัน เมื่อเป็นเด็กอยู่ เราก็เป็นทาสอยู่ใต้บังคับของภูตผีที่ครอบงำของจักรวาล (4) แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มา ประสูติจากสตรีเพศและทรงถือกำเนิดใต้ธรรมบัญญัติ (5) เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร (6) และเพราะท่านทั้งหลายเป็นบุตรแล้ว พระองค์จึงทรงใช้พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของเราร้องว่า “อับบา (พ่อ)” (7) เพราะฉะนั้น โดยพระเจ้าท่านจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไปแต่เป็นบุตร และถ้าเป็นบุตรแล้วท่านก็เป็นทายาท

> [สองคำในข้อพระคัมภีร์นี้ต้องการคำอธิบาย “ภูตผีที่ครอบงำของจักรวาล” ในข้อ 3 หมายถึงหลักการพื้นฐานที่ครอบงำโลกนี้อยู่ คือ ระบบที่วัดคุณค่าของคนจากผลงาน อำนาจ และตำแหน่ง และเป็นสิ่งที่หนังสือเล่มนี้เรียกว่าดูราเซล ส่วน “อับบา” ในข้อ 6 เป็นภาษาอาราเมค เป็นคำที่เด็ก ๆ ใช้เรียกบิดาของตนเอง แสดงถึงความใกล้ชิดสนิทสนม]

นี่คือถ้อยคำที่งดงามที่สุดตอนหนึ่งในพระคัมภีร์ เมื่อเรามองเห็นการเสียสละของพระเยซูที่ทำให้เราได้ฐานะเป็นบุตรของพระเจ้า เราก็ได้รับการปลดปล่อยจากความเป็นทาสในอาณาจักรของซาตาน เราหลุดพ้นจากอำนาจกดขี่ของดูราเซล และยืนขึ้นอย่างมั่นคงและสง่างามในฐานะบุตรชายบุตรหญิงของพระเจ้า โดยรู้ว่าเพราะพระเยซู เราจะเป็นบุตรที่พระองค์ทรงรักเสมอไป

พระวิญญาณของพระเจ้าร้องออกมาในใจของท่านแล้วหรือยังว่า “อับบา พระบิดา” “พ่อครับ พ่อจ๋า”? ท่านรู้สึกมั่นคงในความรักของพระองค์มากพอที่จะวิ่งเข้าไปในอ้อมกอดของพระองค์ และรู้ว่าพระองค์ไม่เพียงต้อนรับท่าน แต่ทรงปรารถนาจะให้ท่านมาอย่างสุดหัวใจหรือเปล่า? ท่านกลับไปสู่ความชื่นชมแบบเด็กเล็ก ๆ ที่ใบหน้าเปล่งประกายทุกครั้งที่พ่ออยู่ใกล้แล้วหรือยัง? ตราบใดที่ท่านยังไม่ได้สัมผัสอิสรภาพนี้ ท่านก็จะยัง

เป็นคนรับใช้ที่ใช้ชีวิตอยู่กับความไม่แน่นอน ว่าพรุ่งนี้อาจถูกยื่นซองให้ออกจากงาน

ในฐานะบุตรของพระเจ้า มรดกของเราแน่นอน เราเข้ามาหาพระองค์และทูลขอได้อย่างกล้าหาญ เราวางใจได้อย่างมั่นใจว่าพระองค์ทรงรู้ว่าอะไรดีที่สุดสำหรับเรา ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับเราในชีวิตล้วนมีไว้เพื่อช่วยให้เราเข้าใจคุณค่าของอาณาจักรของพระเจ้าลึกขึ้น และเพื่อทลายความเป็นทาสของดูราเซล

* * *

ท่านคงจำได้ว่าในบทที่ 6 เราพูดถึงภารกิจอันเหลือเชื่อที่พระเจ้าทรงเผชิญ ในการนำมนุษยชาติกลับคืนสู่อ้อมกอดแห่งความรักของพระองค์ นี่คือประเด็นเหล่านั้นอีกครั้ง

1. วิธีที่จะให้มนุษย์มีปัญญามองเห็นสภาพอันสิ้นหวังของตัวเองตามความจริง พร้อมกับวิธีที่จะโน้มนำพวกเขาไปในทางที่ถูก โดยไม่ละเมิดเสรีภาพในการเลือกของพวกเขา
2. วิธีที่จะแสดงให้พวกเขาเห็นว่าพวกเขาเข้าใจพระอุปนิสัยและอาณาจักรของพระองค์ผิดไป และแสดงให้พวกเขาเห็นให้ได้ว่าพระองค์ทรงรักพวกเขาจริง ๆ
3. วิธีที่จะลบความรู้สึกผิดและความไม่มั่นคงออกไป และคืนตัวตนกับคุณค่าที่แท้จริงของพวกเขาในฐานะบุตรของพระเจ้า

4. วิธีที่จะเรียกคืนความรู้สึกว่าชีวิตมีจุดมุ่งหมาย มีเหตุผลที่จะมีชีวิตอยู่ และมีชะตากรรมรออยู่ข้างหน้า
5. ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ต้องใช้เวลา อาดัมและเอวาสละชีวิตของตัวเองไปแล้ว พวกเขาจึงต้องมีระบบพยุงชีวิตเพื่อให้มีเวลาเลือกและตัดสินใจ
6. ขณะที่ทำทั้งหมดนี้ พระเจ้าต้องทรงรักษาความยุติธรรมไว้ด้วย พระองค์จะมองข้ามการกบฏของพวกเขาแล้วบอกว่าไม่เป็นไร ไม่ได้ แม้พระเมตตาของพระองค์จะไม่ปล่อยให้ผลของการเลือกนั้นตกลงมาบนพวกเขาเต็มขนาด แต่อาดัมและเอวาก็ต้องเข้าใจผลของการเลือกของตัวเอง เพื่อพวกเขาจะเริ่มมองเห็นว่าสิ่งที่ทำลงไปนั้นผิดตรงไหน

พระราชกิจของพระเยซู ทั้งพันธกิจ การสิ้นพระชนม์ และการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ ตอบโจทย์ทั้งหกข้อนี้ครบถ้วนแล้ว ใครเล่าจะหยั่งถึงฤทธิ์อำนาจของไม้กางเขนของพระคริสต์ได้? สิ่งที่เกิดขึ้นที่นั่นลึกกว่าการลบล้างการกระทำผิดของเราเสียมาก ลึกกว่านั้นมาก มากจริง ๆ

* * *

ท่านจะไม่คุกเข่าลงและมองไปที่ไม้กางเขนเดี๋ยวนี้เลยหรือ แล้วมองเห็นการปลดปล่อยของท่านเองจากดูราเซล? ท่านได้ยินเสียงจากสวรรค์ที่บอกว่าท่านเป็นบุตรที่พระองค์ทรงรักและทรงชื่นชมไหม? ท่านจะไม่

ปลดความรู้สึกผิด ความขุ่นเคือง ความหยิ่ง และความขมขื่นทั้งหมดลงไว้กับพระองค์หรือ? ปล่อยให้ความชื่นชมยินดีอันเต็มบริบูรณ์ของพระองค์ท่วมท้นจิตใจของท่านเดี๋ยวนี้เลย ท่านทำได้ ถ้าท่านยังไม่ได้ทำ **ความลับของการหลุดพ้นจากดูราเซล คือการไม่เป็นทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตรชายหรือบุตรหญิง**

บทที่ 17

การล่มสลายของบาบิโลน

สงครามมาถึงเหมือนสายฟ้าฟาด กองยานเกราะของเยอรมนีบุกข้ามทุ่งของฮอลแลนด์และฝรั่งเศส และในคืนเดียวประเทศเหล่านี้ก็ตกอยู่ในกำปั้นเหล็กของเครื่องจักรสงครามนาซี การอยู่ในประเทศที่ถูกยึดครองเป็นประสบการณ์ที่กัดกินคนจากข้างใน คุณพ่อของผมใช้ชีวิตผ่านช่วงเวลานั้นในเมืองอัสเซินทางตอนเหนือของฮอลแลนด์

ผู้ชายถูกเกณฑ์ไปรับใช้เครื่องจักรสงครามของเยอรมนี มีสายลับพร้อมจะแจ้งความพวกเขาต่อตำรวจลับที่ใคร ๆ ก็หวาดกลัว และไม่ว่าชั่วโมงไหนก็อาจมีเสียงเคาะประตู แล้วคนที่รักก็ถูกลากตัวไป ไม่ได้เห็นหน้ากันอีกเลย ระบอบนาซีแสดงเครื่องหมายของดูราเซลออกมาครบทุกอย่าง คือวิญญาณที่ต้องควบคุม ที่จะกำจัดคู่แข่งทุกรายให้หมด ปกครองด้วยความกลัว และอวดอำนาจของตัวเองด้วยความพอใจอย่างโหดร้าย

ถูกปล้นทรัพยากรไปจนหมดเนื้อหมดตัว และอ่อนล้าจากโซ่ตรวนที่รัดเอาไว้ ฮอลแลนด์ไม่พร้อมเลยสำหรับฤดูหนาวปี ค.ศ. 1944 ผู้คนไม่กล้าออกจากบ้าน เพราะกลัวว่าเมื่อกลับมาบ้านจะไม่อยู่ที่เดิมอีกแล้ว เพราะถูกรื้อไปทำฟืน คนในเมืองนับพันเสียชีวิตเพราะความหิวและความหนาว ฝันร้ายนี้จะยาวนานไปอีกแค่ไหน?

ในที่สุดเยอรมันก็ถอยทัพ ระเบิดสะพาน ทำลายคลังกระสุน และทิ้งความเสียหายไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ คุณพ่อยังจำภาพผู้คนออกมาเต้นรำกันเต็มถนน และทหารฝ่ายสัมพันธมิตรแจกอาหารปันส่วน แทบไม่อยากเชื่อว่าทุกอย่างจบลงแล้ว อิสรภาพมาถึงเสียที!

* * *

วิญญาณแบบคาอินยังมีชีวิตอยู่ และหนังสือวิวรณ์เปิดเผยว่า ก่อนพระคริสต์จะเสด็จกลับมา วิญญาณที่ชอบควบคุม ไม่มั่นคง ขี้อิจฉา และรู้สึกไร้ค่าดวงนี้ จะแสดงอำนาจออกมาเป็นครั้งสุดท้ายก่อนถึงจุดจบของมัน ยอห์นบรรยายมันไว้เป็นสัตว์ร้ายที่มีเจ็ดหัวสิบเขา ขึ้นมาจากทะเล

> และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจากทะเล มันมีสิบเขาและเจ็ดหัว และมีมงกุฎสิบอันอยู่บนเขาเหล่านั้นของมัน และมีชื่อต่าง ๆ ที่หมิ่นประมาทพระเจ้าจารึกไว้ที่หัวทั้งหลายของมัน
>
> วิวรณ์ 13:1

สัตว์ร้ายตัวนี้ได้รับฤทธิ์อำนาจและสิทธิอำนาจอันยิ่งใหญ่เหนือทุกประชาชาติบนแผ่นดินโลก และคนทั้งโลกก็บูชาและยอมสยบต่ออำนาจของมัน อำนาจของสัตว์ร้ายตัวนี้ตั้งตัวขึ้นต่อสู้กับความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน มันต้องการดึงการนมัสการมาที่ตัวมันเอง

วิวรณ์ 13:2, 7

เหตุผลที่สัตว์ร้ายตัวนี้ชักชวนคนทั้งโลกให้ตามมันได้ง่ายดายขนาดนั้น ก็เพราะมันเดินด้วยถ่านดูราเซล มันพูดภาษาเดียวกับที่เราทุกคนพูดโดยธรรมชาติ มันกระตุ้นให้เราหาตัวตนของเราจากสิ่งที่เราทำได้และผลงานที่เราทำ และกระตุ้นให้เราเข้าเฝ้าพระเจ้าตามเงื่อนไขของเราเอง เอาเครื่องบูชาที่ไม่มีเลือดของเราเองมาถวาย แล้วคาดหวังว่าพระเจ้าจะต้องยอมและรับการนมัสการของเรา โลกส่วนใหญ่อยู่ใต้อำนาจของสัตว์ร้ายตัวนี้อยู่แล้วโดยไม่รู้ตัว เมื่อโลกปฏิเสธหลักการแห่งเสรีภาพ แล้วหันกลับไปหาการควบคุมทั้งโลกด้วยความกลัวและการบังคับ นั่นก็เป็นเพียงการที่สิ่งซึ่งซ่อนอยู่ลึก ๆ ในใจของเราทุกคนแสดงตัวออกมาข้างนอกเท่านั้น

พระเจ้าไม่ได้ทรงนั่งอยู่เฉย ๆ โดยไม่ทำอะไร พระองค์ส่งข่าวสารสุดท้ายอย่างเร่งด่วน เพื่อเตือนโลกไม่ให้ยอมจำนนต่ออำนาจของสัตว์ร้ายนี้ ข่าวสารนั้นมาในรูปของข่าวสามข่าว ข่าวแรกเรียกมนุษยชาติให้ตื่นขึ้นและเตือนเราว่า เราควรนมัสการพระเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน ข่าวนี้ชี้เราไปที่การเสียสละของพระเยซู และเตือนเราว่าเครื่องบูชาของคาอินไม่มีวันเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าได้ **เราไม่มีวันหาความชอบจากพระเจ้ามาได้ด้วยตัวเอง เพราะความรอดของเราถูกซื้อไว้ให้เราแล้วด้วยพระโลหิตของลูกแกะของพระเจ้า**

วิวรณ์ 14:6–7

> [ข่าวสารทั้งสามในวิวรณ์ 14:6–12 คือคำเตือนสุดท้ายที่พระเจ้าประทานแก่โลกก่อนพระเยซูจะเสด็จกลับมา คริสเตียนมักเรียกรวมกันว่า “สามทูตสวรรค์” เพราะแต่ละข่าวถูกประกาศโดยทูตสวรรค์องค์หนึ่ง]

จากนั้นพระเจ้าทรงเตือนเราถึงความจริงข้อหนึ่งที่สำคัญมาก พระองค์ทรงวางความจริงข้อนั้นไว้ในถ้อยคำอย่างนี้

> ทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งซึ่งเป็นองค์ที่สองตามไปประกาศว่า “บาบิโลนมหานครนั้นพังทลายแล้ว พังทลายแล้ว นครที่ให้ทุกประชาชาติดื่มเหล้าองุ่นแห่งราคะในการล่วงประเวณีของนาง”
>
> วิวรณ์ 14:8

ทำไมพระเจ้าจึงทรงใช้คำว่าบาบิโลน? เมื่อเราไล่อ่านพระคัมภีร์ เราพบว่าคนที่สร้างเมืองบาบิโลนคือนิมโรด นิมโรดเป็นตัวละครที่น่าสนใจ พระคัมภีร์บอกเราว่าอาณาจักรแรก ๆ ของเขาเริ่มจากบาเบล เอเรก อัคคัด และคาลเนห์ในแผ่นดินชินาร์ นิมโรดเป็นมนุษย์คนแรกที่มีบันทึกว่าตั้งอาณาจักรของตัวเองขึ้นมา และน่าสนใจอีกอย่างว่าเมื่อถึงจุดหนึ่งนิมโรดแต่งงานกับแม่ของตัวเอง — ครอบครัวที่ผิดรูปผิดร่างจริง ๆ! ยังมีข้อสันนิษฐานด้วยว่านิมโรดฆ่าพ่อของตัวเองเพื่อจะได้แต่งงานกับแม่ ไม่ว่าความจริงจะเป็นอย่างไร บ้านของนิมโรดก็ไม่ได้ตั้งอยู่บนหลักการของอาณาจักรของพระเจ้า ที่ถือว่าความสัมพันธ์ในครอบครัวเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์

[นิมโรด เป็นเหลนของโนอาห์ และเป็นผู้สร้างเมืองบาบิโลน ชื่อของเขาปรากฏในพระคัมภีร์เพียงไม่กี่บรรทัด แต่บทนี้ให้ความสำคัญกับเขา เพราะเขาเป็นคนแรกที่สร้างอำนาจขึ้นมาจากสิ่งที่ตัวเองทำได้ แทนที่จะสร้างจากการเป็นลูกของใคร]

นิมโรดขาดความมั่นคงในชีวิตครอบครัวมากถึงขนาดที่เขาเริ่มเป็นที่รู้จักจากสิ่งที่เขาทำ แทนที่จะเป็นที่รู้จักจากการที่เขาเป็นของใคร ในปฐมกาลบทที่ 10 พระคัมภีร์ไล่ลำดับวงศ์ตระกูลของมนุษยชาติ ผู้ชายแต่ละคนถูกระบุตัวด้วยชื่อพ่อของเขา ตัวตนของพวกเขาตั้งอยู่บนความสัมพันธ์ในครอบครัว **นี่คือวิธีที่อาณาจักรของพระเจ้าทำงาน** แต่นิมโรดกลับเป็นที่รู้จักในฐานะนายพรานผู้เก่งกล้าและผู้ปกครองผู้เกรียงไกร

> นิมโรดเป็นพรานเก่งกล้าเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพราะฉะนั้นจึงมีคำกล่าวว่า “เหมือนกับนิมโรดพรานเก่งกล้าเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์” (10) อาณาจักรแรก ๆ ของนิมโรดเริ่มจาก บาเบล เอเรก อัคคัด และคาลเนห์ในแผ่นดินชินาร์ (11) นิมโรดไปจากแผ่นดินนั้นยังอัสซีเรีย และสร้างนีนะเวห์ เรโหโบทอีร์ และคาลาห์ (12) และเรเสน ซึ่งอยู่ระหว่างนีนะเวห์กับคาลาห์ เมืองนี้เป็นเมืองใหญ่
>
> ปฐมกาล 10:9–12

[สองอย่างในข้อความนี้ควรรู้ไว้ คำที่ข้อ 9 แปลว่า “เฉพาะพระพักตร์” นั้นในภาษาเดิมอ่านได้อีกอย่างว่า **“ต่อต้าน”** คือนิมโรด

> เป็นนายพรานเก่งกล้าที่ตั้งตัวขึ้นสู้กับพระเจ้า ความหมายทั้งสองอย่างนี้เองที่บทนี้ตั้งอยู่ ส่วน “บาเบล” ในข้อ 10 คือชื่อเดิมของเมืองที่ภายหลังเรียกกันว่าบาบิโลน]

นิมโรดถูกความไม่มั่นคงในใจผลักดัน เขารู้สึกว่าต้องพิสูจน์ตัวเอง เขาจึงเริ่มสร้างเมือง แล้วก็เริ่มสร้างกองทัพเพื่อไปพิชิตเผ่าครอบครัวที่อยู่ใกล้เคียง นักประวัติศาสตร์คนหนึ่งที่มองเห็นประเด็นนี้เขียนไว้ว่า

> อำนาจของผู้ปกครองในยุคก่อนหน้านั้นตั้งอยู่บนความรู้สึกว่าเป็นเครือญาติกัน และการที่หัวหน้าขึ้นมามีอำนาจก็เป็นภาพจำลองของการปกครองแบบพ่อแม่ ส่วนนิมโรดนั้นตรงกันข้าม เขาเป็นเจ้าเหนือดินแดน และเป็นเจ้าเหนือผู้คนเพียงเพราะพวกเขาอาศัยอยู่ในดินแดนนั้น โดยไม่เกี่ยวกับความผูกพันส่วนตัวใด ๆ ก่อนหน้านี้มีเผ่าที่ขยายใหญ่ขึ้น มีครอบครัว มีสังคม บัดนี้มีประชาชาติ มีชุมชนทางการเมือง — มีรัฐ
>
> เอ. ที. โจนส์, Empires of the Bible, ค.ศ. 1904, หน้า 51

เกือบทั้งโลกทุกวันนี้เดินตามรอยเท้าของนิมโรด รัฐบาลในยุคนี้เป็นเรื่องของการเมืองและเขตแดน ไม่ใช่เรื่องของเผ่าและการเร่ร่อนอีกต่อไป

* * *

น่าสนใจว่านิมโรดเดินตามขั้นตอนอะไรบ้าง กว่าจะสร้างระบบรัฐทางการเมืองแบบนี้ขึ้นมาได้ พระเจ้าทรงตั้งชื่อระบบนี้ตามเมืองแรกที่เขา

สร้าง คือเมืองที่ชื่อบาบิโลน ลองสังเกตดูว่าแก่นของบาบิโลนก่อตัวขึ้นในใจของคนอย่างไร

1. บาบิโลนเริ่มต้นในเด็กที่ห่างเหินจากพ่อของตัวเอง
2. จากนั้น เพราะความไม่มั่นคงที่ตามมา พวกเขาก็เที่ยวแสวงหาการยอมรับอยู่ตลอดเวลา
3. ความกระหายการยอมรับนี้มักผลักดันคนเหล่านี้ไปสู่การทำอะไรสุดโต่ง เพื่อชดเชยความว่างเปล่าและความรู้สึกไร้ค่าของตัวเอง

นี่คือส่วนผสมลับที่ทำให้เหล้าองุ่นของบาบิโลนเสพติดได้มากขนาดนั้น มีสักกี่คนในพวกเราที่ไม่เคยถูกความรู้สึกว่าตัวเองไร้ประโยชน์รบกวน หรือไม่เคยตั้งใจจะพิสูจน์ให้คนอื่นเห็นว่าเรามีดีพอ? มีสักกี่คนในพวกเราที่เคยรู้สึกว่าความพยายามทำให้พระเจ้าพอพระทัยนั้นล้มเหลวโดยสิ้นเชิง และไม่มีประโยชน์จะพยายามต่อไปอีกแล้ว? มีสักกี่คนในพวกเราที่เคยตกอยู่ในการแย่งชิงอำนาจกันที่ทำงาน ที่โรงเรียน หรือในคริสตจักร แล้วได้ยินหรือได้พูดคำพูดที่โกรธเกรี้ยวและบาดใจ เพื่อป้องกันตัวเอง หรือเพื่อขยายอาณาจักรเล็ก ๆ ของตัวเองออกไป? คนทั้งโลกดื่มจากถ้วยใบนี้กันไม่ใช่หรือ? ถ้าเราทำแบบนั้น เราก็เป็นทาสของบาบิโลนจริง ๆ ไม่ใช่หรือ?

* * *

แล้วการล่มสลายของบาบิโลนหมายถึงอะไร? วลี “บาบิโลนล้มลงแล้ว” มาจากเยเรมีย์ 51:8 โดยตรง และบริบทของวลีนี้อยู่ในเยเรมีย์บทที่ 50 และ 51

ในเยเรมีย์บทที่ 50 พระเจ้าทรงบรรยายประชากรของพระองค์ว่าเป็นแกะหลงที่ถูกพาให้หลงไป และลืมคอกของตัวเองไปเสียแล้ว ประชากรของพระเจ้าถูกบาบิโลนจับเป็นเชลยจริง ๆ และหลายคนในพวกเขาลืมบ้านที่แท้จริงของตัวเอง ลืมที่พักของตัวเองไปแล้ว

แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงลืมลูก ๆ ของพระองค์ พระองค์ทรงให้คำสัญญาที่งดงามข้อนี้ไว้

> พระยาห์เวห์จอมทัพตรัสดังนี้ว่า ประชาชนอิสราเอลถูกบีบบังคับ และประชาชนยูดาห์ก็เช่นกัน ผู้ที่จับเขาทั้งหลายไปเป็นเชลยได้ยึดเขาไว้มั่น พวกเขาปฏิเสธไม่ยอมปล่อยเขาไป (34) พระผู้ไถ่ของเขาทั้งหลายนั้นเข้มแข็ง พระนามของพระองค์คือพระยาห์เวห์จอมทัพ พระองค์จะทรงแก้คดีของเขาแน่นอน เพื่อพระองค์จะประทานความสงบแก่แผ่นดินโลก แต่ประทานความไม่สงบแก่ชาวเมืองบาบิโลน
>
> เยเรมีย์ 50:33–34

แล้วในบทที่ 51 เราอ่านพบข้อความต่อไปนี้

จงหนีจากบาบิโลน ให้ทุกคนเอาชีวิตของตนรอดเถิด เจ้าอย่าถูกทำลายไปด้วยเพราะความผิดบาปของมัน เพราะนี่เป็นเวลาแก้แค้นของพระยาห์เวห์ เป็นการซึ่งพระองค์ทรงตอบสนอง (7) บาบิโลนเคยเป็นถ้วยทองคำในพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ ทำให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นมึนเมาไป บรรดาประชาชาติได้ดื่มเหล้าองุ่นของมัน เพราะฉะนั้น ประชาชาติต่าง ๆ จึงบ้าไป (8) บาบิโลนได้ล้มลงและแตกไปอย่างฉับพลัน จงคร่ำครวญเพื่อมันเถิด จงเอายามาให้มันบรรเทาปวด บางทีอาจจะรักษามันให้หายได้ (9) พวกเราได้รักษาบาบิโลน แต่มันไม่หาย ทิ้งมันไปเสียเถิดและให้เราไป ต่างคนต่างไปยังประเทศของตน เพราะว่าการพิพากษามันได้ขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และได้ถูกยกขึ้นเทียมเมฆ (10) พระยาห์เวห์ทรงนำความยุติธรรมออกมาให้เรา มาเถิด ให้เราประกาศพระราชกิจของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราในศิโยน

เยเรมีย์ 51:6–10

ในบริบทของบทนี้ ประชากรของพระเจ้ากำลังถูกบาบิโลนจับเป็นเชลย พวกเขาถูกพาให้หลงไป แต่พระเจ้ากำลังจะทรงปลดปล่อยพวกเขา **ไม่ใช่เพราะพวกเขาคู่ควร แต่เพราะพวกเขาเป็นลูกของพระองค์**

คำว่า “บาบิโลนล้มลงแล้ว” เป็นคำพิพากษาและคำประณามก็จริง แต่ในเวลาเดียวกันก็เป็นคำสัญญาแห่งอิสรภาพที่ให้แก่อิสราเอลด้วย เพราะบาบิโลนคือผู้ที่จับอิสราเอลไว้เป็นเชลย

* * *

การล่มสลายของบาบิโลนที่บรรจุอยู่ในข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สอง ปลดปล่อยอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณจากความไม่มั่นคง จากความรู้สึกไร้ค่า และจากวิญญาณที่ชอบควบคุมซึ่งบีบให้เราทำบาป เมื่อเรารู้ตัวว่าเราเป็นที่ยอมรับในพระบุตรที่พระเจ้าทรงรัก ว่าเราเป็นลูกของพระเจ้าจริง ๆ โดยการเสียสละของพระเยซู ความไม่มั่นคงและความรู้สึกไร้ค่าทั้งหมดก็ถูกกวาดออกไป และเรายืนขึ้นอย่างเป็นอิสระในฐานะลูกของพระเจ้า

ข่าวสารสามทูตสวรรค์ยังถูกเรียกอีกชื่อหนึ่งว่าข่าวของเอลียาห์ และไม่ใช่เรื่องบังเอิญเลยที่ตอนสุดท้ายของข่าวนี้ในมาลาคี 4:6 บอกว่าพระเจ้าจะทรงทำให้จิตใจของพ่อหันไปหาลูก และจิตใจของลูกหันไปหาพ่อ พูดอีกอย่างก็คือ **ฤทธิ์อำนาจของข่าวสารนี้จะถูกปลดปล่อยออกมาเมื่อเราเชื่อจริง ๆ ว่าเราเป็นลูกของพระเจ้า ไม่ใช่เพราะสิ่งใดที่เราทำ แต่เพราะสิ่งที่พระเยซูเพียงผู้เดียวทรงทำเพื่อเรา**

จงละทิ้งบาบิโลนและหลักการดูราเซลของมันเสีย อย่าเป็นทาสอยู่อีกต่อไป แต่จงร้องออกมาว่า “อับบา พระบิดา” และรู้ไว้เถิดว่าท่านเป็นลูกที่พระองค์ทรงรัก โดยทางพระคริสต์ เราเป็นอิสระแล้ว

ทุกวันนี้ ผู้คนนับล้านยังต่อสู้กับความหนักอึ้งในใจ แรงที่จะก้าวต่อไปค่อย ๆ อ่อนลง และหลายคนกำลังมองหาทางออก

ความรู้สึกว่าตัวเองไร้ค่าเกิดจากคำตัดสินที่เราให้กับตัวเอง — "เราไม่เก่งพอ" "ไม่มีใครต้องการเรา"
หนังสือพัฒนาตนเองส่วนใหญ่ตอบด้วยการบอกให้เรารักตัวเอง ทำตามเสียงในใจตัวเอง และย้ำกับตัวเองว่าเราพิเศษ

แต่คำตอบนั้นมองข้ามสิ่งที่มนุษย์ต้องการจริง ๆ นั่นคือคำอวยพร การมีผู้ที่เป็นเหมือนพ่อแม่กล่าวถ้อยคำแห่งพระพรเข้ามาในชีวิต ไม่มีสิ่งใดแทนการได้ยินว่าท่านเป็นที่รัก จากปากของคนที่ท่านเคารพ

พระบิดาในสวรรค์ทรงปรารถนาจะตรัสถ้อยคำนี้กับท่านทุกวัน แต่ซาตานได้ทำให้โลกตาบอด จนผู้คนไปแสวงหาคุณค่าจากที่อื่น และหูหนวกต่อพระพรของพระองค์

ท่านเป็นลูกที่รักของเรา